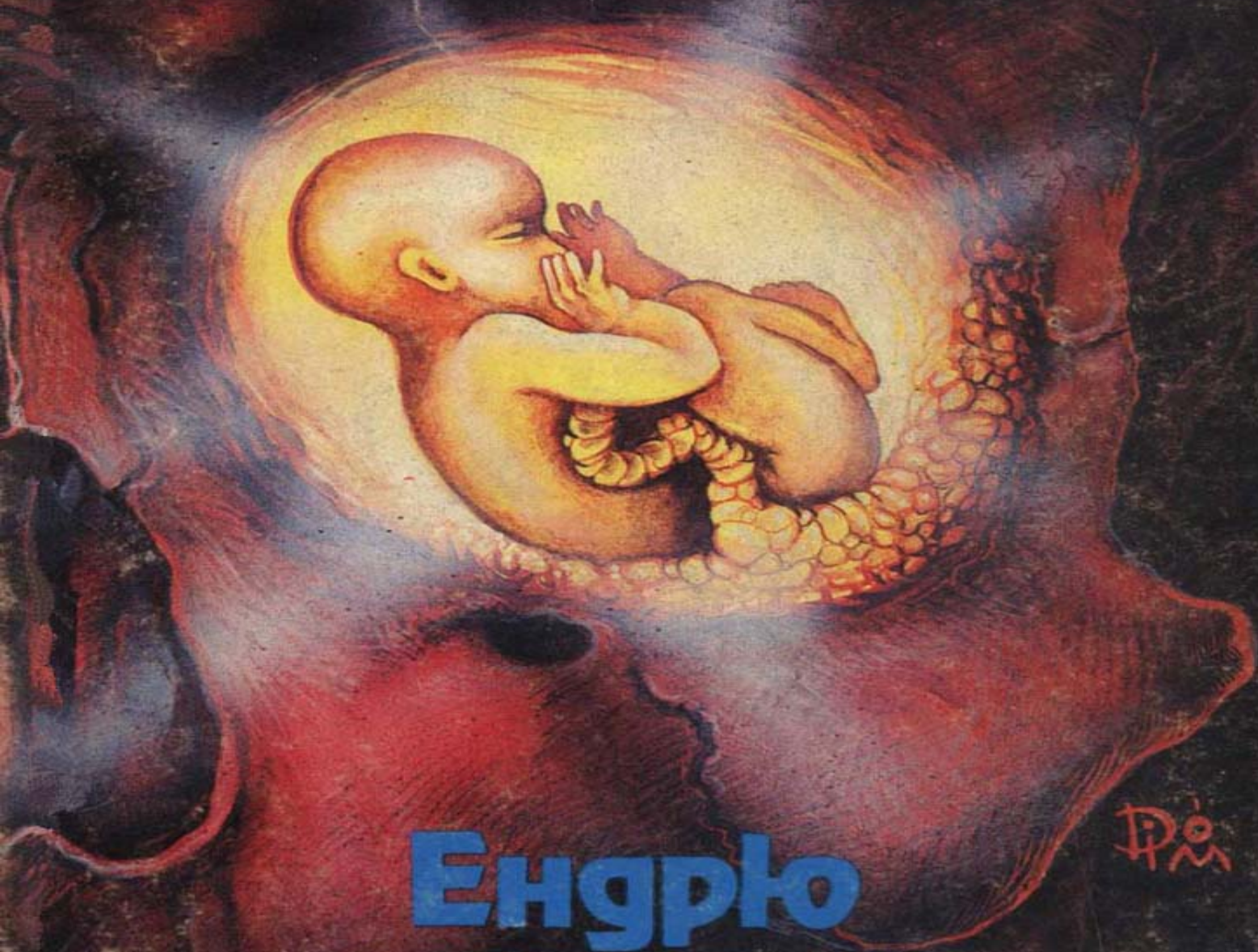

Трета от ужасяващата трилогия!

КРЪВТА НА ВОСТРАДАМУС

Ендрю
ЛОУРЪНС

смразяващият кръвта майстор
на окултния ужас

НЕРОДЕНОТО

ЕНДРЮ ЛОУРЪНС НЕРОДЕНОТО

Превод: Мария Ракъджиева

chitanka.info

Нострадамус е жив... в своята потомка Селина Бел, която открива, че окултната кръв на средновековния пророк тече във вените ѝ. Ужасяващото откритие, което я притегля към прародителя ѝ и към корена на абсолютното зло.

Сега Селина трябва да развие своята наследствена свръхестествена сила, за да пресече един пъклен план на Нострадамус, план за даване живот на всемогъщо демонично потомство, което да ръководи апокалипсиса и да удави човечеството в собствената му кръв. Ражда се крайният ужас.

Скъпа Селина,

В следващите двадесет и четири часа ще преживееш психическо явление, което може да ти се стори изключително неприятно.

Това няма да застраши живота ти по никакъв начин, нито ще ти причини каквито и да било психически или физически вреди, обаче ще те изплаши.

Моля те да не споделяш с никого това предупреждение, нито пък да търсиш помощ.

Защо ти си била избрана за тази поява, ще ти бъде обяснено, когато му дойде времето.

Бъди спокойна, бъди смела, бъди търпелива и имай доверие в мен.

Доброжелател и приятел, който ще се свърже с теб.

ГЛАВА ПЪРВА

Преживя го същата нощ.

След една скучна вечер в бара, по време на която реши да вземе някого със себе си у дома, за да не бъде сама, тя покани в апартамента си Хю, един висок нервен младеж.

Не го помоли да спи с нея, поне не с думи, ала бе ясно какво щеше да последва. В момента, в който напуснаха приятелската компания и той не взе ръката ѝ в своята, бе очевидно, че е прекалено срамежлив, прекалено неловък и прекалено комплексиран, за да направи нещо.

Тя го покани да седне в хола и направи кафе, побъбри си с него за другите момичета, с които живееше в апартамента, накара го да се поотпусне, но след малко реши, че е много уморена и му предложи да спи на дивана сам.

Отиде в стаята си, съблече се бързо, понеже беше хладно, легна в удобното си легло с лице към стената и стисна здраво очи, за да не вижда отблясъците от уличните лампи през тънките пердета.

Когато започна да пресмята дните до двадесетия си рожден ден с отчаяно усилие да не мисли за писмото, тя чу как Хю влезе в спалнята, приближи се и легна до нея в леглото.

— Петица за храброст, Хю — за малко не каза тя, но се зарадва, че той е до нея и замълча, преструвайки се на заспала и чакайки да види какво ще направи той.

Беше облечена в нощница, но ръцете му бързо намериха пътя и я загалиха.

Учуди се колко е нежен.

Той я докосваше леко, ръката му бе топла, дори гореща, а пръстите му се придвижиха бавно от бедрата до лявата ѝ гърда, ръката му я обхвана и я загали чувствено. Другата му ръка в това време се пъкна под нея и се притисна до гладкия ѝ корем, привличайки я към себе си карайки я да се чувства малка, уязвима и нуждаеща се от защита.

Сега го усети на кръста си, но усещането бе странно, сякаш той беше дебел, сякаш имаше голям корем, и това я обезпокои.

Със затворени очи, тя се обърна в ръцете му с лице към него.

Когато докосна брадичката му с върха на пръстите си и намери устните му със своите, тя толкова се учуди на нежността им, че отвори очи — и се вцепени.

Вените по челото и страните леко сияеха в бледокремаво, очите бяха бели, косата — сива като паяжина, и въпреки че имаше някаква красота в неподвижността на това мъртвешко изражение, осъзнаването, че това страшно видение я прегръща, че я е хванало в полупрозрачните си ръце, я накара да реагира буйно.

Изведнъж ѝ прилоша, сърцето ѝ започна да бие в гърлото, после усети, че шокът я парализираше и че ще припадне и докато се задъхваше от недостиг на въздух и се бореше да се отскубне от стегнатата около нея прегръдка, почувства, че губи съзнание и благодарна се остави да пропадне в забравата.

Когато се събуди, беше се съмнало. Беше леденостудена, гола на пода, завивките бяха разхвърляни из цялата стая и имаше отвратителен мирис на изгоряло месо.

Стана, сложи халата си и тръгна по коридора към хола. Одеядлата, които бе дала на Хю миналата нощ, не бяха докосвани. Стояха си на пода, където ги бе оставила, сгънати. Той явно си бе отишъл, обиден, може би объркан — както повечето мъже, когато не могат да разберат държанието на момичетата.

Обиколи апартамента, стая по стая — на Джени, Лаура, Сюзън. Кухнята, банята, нищо не бе докоснато.

„Това няма да застраши живота ти по никакъв начин, нито ще ти причини каквито и да било психически или физически вреди...“

Огледа се отблизо в огледалото в банята. Нямахте синини, нямахте драскотини. Попипа кожата си, завъртя се и през рамо огледа гърба си — нищо.

Приблужи се до отражението си в огледалото и прегледа зъбите си, попипа стомаха си, раздвижи пръсти. Какво се бе случило, докато е била в безсъзнание? Защо се бе събудила на пода, какво ѝ бе сторило привидението?

Тя разгледа внимателно между краката си. Бяха ли ѝ направили нещо? Имаше странното усещане, че е била с добър любовник.

Чувстваше се сексуално задоволена. Беше ли изживяла оргазъм, докато бе в безсъзнание? Беше ли я изнасилил онзи призрак?

Беше преживяла това, което пишеше в писмото, без никакви физически наранявания. Колкото до психиката, не бе толкова сигурна. Сега се страхуваше да се върне в стаята си. Не знаеше дали ще може да спи пак в това легло.

Изплезе език.

Ако тогава не бе отворила очи, можеше като нищо да пъхне език в онази ужасна уста.

Отблъскващото бе полупрозрачната гладкост на кожата. И това не беше плод на въображението ѝ.

И сега какво, малка, руса, къдрава Селина, чието стройно тяло желаят толкова мъже, които нямат смелостта да те имат? Сега какво? Със сигурност нямаше да покани за дълго време никого в леглото си.

Въпреки че трябваше да си признае перверзното удоволствие, което ѝ доставиха онези призрачни ръце, галейки тялото ѝ толкова чувствено. Призракът беше жена. Просто го знаеше. Лицето бе толкова нежно.

Лесбийски дух.

Защо не спре да мисли щуротии и не изпадне в ярост? Беше ли доволна от преживяното?

Завъртя крановете на ваната.

Какво бе това? И още по-важно, къде беше отишло? Не беше погледнала под леглото. Господи!

Нито в гардероба. Спря крановете. Възможно ли беше да се крие?

Уплашена, отиде първо в кухнята и погледна през прозореца. Както винаги, долу на улицата хората се движеха насам-натам. Беше събота сутрин, имаше празнични купувачи, мъжът отсреща пак поправяше колата си, животът следваше нормалния си ход.

Тръгна по коридора и отвори вратата на спалнята си. Миризмата все още бе там, но вече не така силна. На леглото бе голият дюшек, завивките се намираха на пода — нищо не се бе променило, откакто бе станала.

Леглото бе ниско. Нямаше начин някой да се пъхне под него. Погледна в гардероба. Беше пълен с дрехи и нямаше как някой да влезе вътре.

Ала тя нямаше работа с човешко същество.

Протегна ръка и отвори вратата. Нямаше нищо необичайно.

Тогава на килима, където се събуди сутринта, видя кичур избелели коси — доказателство, че не е сънувала. На пипане нишките сива коса бяха като захарен памук. Когато ги докосна, те се разпаднаха на прах между пръстите ѝ. Приличаше на пепел.

Внезапно нещо изшумя зад нея и тя се обърна с изплашен вик.

Само пердето се люлееше и пляскаше една хартийка, прикрепена между две шишенца одеколон на тоалетката ѝ. Неплатената сметка за телефон.

Не можеше да остане. Не искаше да остане през почивните дни в апартамента, а и нямаше намерение да търси помощ. „Успокой се, смелост, търпение... не търси помощ...“ Някой, който не ѝ желаше злото, я бе предупредил за появяването на този дух. Тя не бе сама. Бяха я избрали за този експеримент.

Господи, не беше ли винаги мечтала за подобно нещо? Някой да разбере, че е по-различна от останалите хора по света? Може би са я наблюдавали през цялото време. Тръпки полазиха по гърба ѝ.

Ще си отиде у дома.

Веднага ще си отиде у дома, ще вземе обедния влак и ще пристигне за чая. Така щеше да прекара почивните дни и преди да си е променила решението, отиде в хола и вдигна слушалката на телефона, набра номера и зачака.

Отговори майка ѝ. Лаконична и укоряваща, както винаги. Не трябва да харчи пари за дълги разговори. Значи ще дойде у дома, колко мило. Следователно трябвало да излезе и купи агнешко бутче за неделния обяд, разбира се, но нямало нищо и без това щяла да ходи на пазар в Торнтън.

Разбира се, че ще пазарува — съботния ритуал, за който Селина спореше от доста време. Защо да ходи в най-натоварения ден, след като разполагат с цялото време на света сега, когато татко се пенсионира?

Защото това щеше да наруши установения навик, а установените навици бяха свецени. Точно поради това.

Отиде в банята, пусна отново водата.

Нямаше да им каже. И без друго нямаше да ѝ повярват. Така и не ѝ повярваха, когато разказваше детските си кошмари, достатъчно

реалистични да я ужасят, въпреки че не бяха толкова реални, колкото случилото се сега.

„Всичко ще ти бъде обяснено, когато му дойде времето...“

Господи! Кога?

Какво щеше да прави в почивните дни? Ще се преструва, че не се е случило нищо необичайно? Ще бърбори за хубавия апартамент, който делеше с други две момичета и за живота в Лондон?

Изкъпа се бързо, изсуши се и отиде в стаята си да се облече.

Не беше ходила у дома пет седмици. Спането в собственото ѝ скъпо родно легло може би щеше да ѝ помогне да се съвземе, да слезе отново на земята, да се върне към действителността.

Облече красивата рокля от Лаура Ашли, която майка ѝ харесваше и сините остри обувки, сложи си лек грим. Отличничката Селина, която нямаше намерение да продължи академичното си образование, за да стане учителка, лекарка, адвокатка или каквото и да било престижно.

Татко я разбираше.

Ала после милият татко поиска тя да стане актриса като неговата луда баба.

След като подреди пътната си чанта, тя остави спалнята както си беше, прозорецът леко отворен. Изчисти банята, изми чашата от чай, увери се, че всичко е наред в хола. И излезе.

Навън мартенското слънце грееше и я накара да се замисли дали няма да ѝ бъде топло с кожуха. Но вятърът бе остър и тя тръгна забързано към Хайбъри и гарата на метрото Айлингтън.

За първи път от години щеше да подрани за влака. С половин час. Напусна апартамента толкова бързо, че не погледна часовника. Колко се радваше да бъде във водовъртежа на живота! Как стана така, че спирката на метрото, толкова омразна всяка сутрин, се бе превърнала сега в спокойно убежище? Хората от предградията, тръгнали на сутрешен пазар с глупавите си лица, с неделните си дрехи и натрапчивите си деца, изведнъж вдъхваха такава увереност.

Видя собственото си изражение в отсрещната витрина. Не беше си измила косата, не изглеждаше привлекателно. Майка ѝ щеше да говори надълго и нашироко за това и да я пита храни ли се достатъчно, докато приготвят обяда, чая, вечерята, докато мият съдовете.

„Как ми се иска да си намериш по-добра работа, Селина.“ Или: „Запозна ли се някой приятен младеж?“

Каквото и да направеше, майка ѝ никога нямаше, да е доволна, а горкият татко също нямаше да е доволен, защото така му бе наредено.

Тя щеше да прекара следобеда в разглеждане на антиките, които той е купил. Не беше идвала от толкова време, би трябвало да е събрал доста неща. Щеше да чуе упреци за отсъствието си, разбира се. Но тя се надяваше на срещата с тях, погрешно може би, защото сега се нуждаеше от тях, от тяхната сигурност, спокойствие и постоянство. Никога преди не бе предполагала, че се нуждае от постоянство. След като цяла година отблъскваше ограничените виждания на другите хора за своето бъдеще, не обръщаше внимание на дребнавостта около себе си, укротяваше родителите и приятелите си и преодоляваше собствената си неувереност, това глупаво писмо възвърна спазмите в стомаха ѝ, атаките на страх, познати ѝ от детството, когато сънуваше онези ужасни сънища. Странни сънища, ужасяващи, как лежи притисната от оръдие на някакво бойно поле, как страда от страшни болки в някаква гола и гореща пустиня. Самата тя не ги разбираше, как би могъл някой друг?

Като ученичка живееше в страх от тях: директорката госпожа Текери, доктор Куумбс, родителите си. Понеже бе умна и с добра памет, от нея не очакваха прояви на лудост. В същото време Джени, Лаура, Сюзън можеха да се държат като ученички, да се влюбват, да пушат, да пият, дори да се чукат, но не и тя — тя стоеше над всичко това. Е добре, тя не стои над всичко това, никога не е стояла и бе решила да докаже това.

Така тя напусна дома си, скара се с нещастния си разочарован баща и глупавата си майка, която имаше вземане-даване само с пералнята в понеделник, почистването във вторник, пазаруването в събота, и отиде в големия пагубен град и на дори още по-покварената улица Кингс роуд в Челси, намери си работа в магазин за джинси и ги продаваше на отвратителни рокери и какво стана? Започна да се радва на живота. Загуби девствеността си, което не бе толкова вълнуващо, колкото очакваше, и научи какви са мъжете. Мъжете обичаха завоеванията. Всичко, което желаеха, беше да се хвалят, че са те завлекли в леглото. Бяха невероятно глупави.

На Кингс Крос тя се прехвърли на линията Метрополитън. Повече хора, повече прелестно-прелестни хора.

Наложи се да стои права, но нямаше нищо против. В безопасност с толкова живот наоколо, тя си позволи да размисли над случилото се.

Ръката, която я беше докоснала.

Беше оставила Хю на канапето в хола с празната чаша от кафе, смутен. Беше ядосана. Така дяволски трудно бе да ги вкараш в леглото. Всичко е наред, когато са в компания, когато танцуват на купон или в бара, но щом вратата на спалнята се затвори и те осъзнаят, че трябва да се съблекат, тогава или се превъзбуддат и всичко свършва за две минути, или прималаяват от страх.

Не че тя имаше голям опит. Тим, Джейми и Сънсилк. Може би бе попаднала в неподходяща компания или пък те бяха прекалено млади.

Мъжът, който стоеше прав до нея, не би имал нужда от насърчаване. Чужденец и доста над четиридесетте, разбира се.

Той ѝ се усмихна, тя му отвърна. Можеше да се чука с него още сега, ако поискаше, беше толкова привлекателен.

Но той слезе на следващата спирка.

Е, може би не беше толкова привлекателен. Може би тя не беше привлекателна, сигурно нямаше такава власт над мъжете, но бе приятно да имаш власт над другите, вместо да те разиграват.

Падингтън. Слезе, вля се в потока от пътници по стълбите на гарата.

Имаше още двадесет минути. Нареди се на опашката пред касата за билети, купи си и за връщане, отново имаше поскъпване. Затова не посещаваше често родителите си. Поне това беше едно извинение, което те приемаха за разумно.

Разходи се до будката със списания и вестници, но всъщност не виждаше какво бе изложено. Беше се върнала отново в спалнята си, в уединението на топлото си легло. Сигурно е била заспала и се е събудила от влизането на някого в стаята. Стана напрегната при повдигането на завивките, усмихна се в мрака при мисълта, че не могат да ѝ устоят.

Каква суетност!

После бе усетила до себе си топло тяло, забързано дишане. Появил се беше странен мирис, който не ѝ пречеше. Възбудата я заля, после ръката се насочи направо към нея, без да говори, без да пита.

Ала това не беше ръката на Хю.

Стомахът ѝ отново се сви и тя се забърза към перона.

Влакът бе там, с вагон-ресторанта и сервитьорите с белите си сака и златни еполети. Обичаше да пътува във вагон-ресторанта, това ѝ напомняше старите американски филми.

Избра маса за двама, сложи пътната си чанта отгоре в багажника и седна с лице в посока на движението. Покривката бе чиста, чашите блестяха, приборите светеха.

Свали палтото си и усети, че женствеността ѝ привлича вниманието. Сервитьорът тръгна към нея, за да провери дали всичко е наред. Тя се загледа през прозореца към хората на перона. Не беше много оживено, но в този съботен час никога не беше оживено, повечето пътници вече бяха заминали за провинцията миналата вечер.

Една ръка беше погалила лявата ѝ гърда, после другата се бе пъхнала под нея и погалила стомаха ѝ. Веднага бе почувствала, че е някой друг... нещо... но не Хю.

Усетила бе нещо странно по гърба си, обърнала се бе в ръцете му... в ръцете на нещото... и протегнала инстинктивно пръсти да провери дали не е брадясал, което мразеше. Целунала бе устните, бяха влажни.

Започна да се върти неспокойно на мястото си, стана ѝ горещо.

Трябваше да продължи, трябваше да си припомни всичко, да премине през всяка подробност.

Беше отворила очи и погледнала лицето. Череп, покрит с вени, бели очи, които я гледаха, но спокойно. В този момент не се беше уплашила, не бе реагирала на момента. На сънени я мозък му отне доста време, докато си спомни за писмото. Чак тогава бе реагирала.

Започнала бе да се дърпа. Лицето се бе приближило до нейното и тя бе почувствала онази изпъкналост, големия корем, меките гърди до своите.

Затвори очи и се опита да си припомни лицето. Деликатните вени, тънката коса, фосфоресценцията.

Влакът се движеше.

Вдигна поглед и се усмихна на младата жена, която слагаше багажа си до нейния и сваляше палтото си. Носеше хубава рокля, не много по-различна от нейната — фин оттенък на зеленото. Беше бременна, може би в петия месец.

Жената седна срещу нея, погледна я с бистрите си, сияйни светлосиви очи. Селина усети, че внезапно ѝ прилошава, стомашните ѝ мускули се свиха, задиша тежко от недостиг на въздух и студ залази от върха на пръстите нагоре по ръцете до шията ѝ.

Лицето бе същото като на призрака, само че плътно. Същата коса, само че червена, същото изражение.

Гледащо в нея.

— Казвам се Мелани Форбс — изрече жената с лек американски акцент. — Запознахме се миналата нощ в спалнята ти.

ГЛАВА ВТОРА

Жената бе пресметнала запознаването им да съвпадне с идването на сервитьора.

Селина поръча голяма водка с портокалов сок, Мелани Форбс — минерална вода Перие. Всяка избра по нещо от менюто.

Когато човекът си отиде, Мелани Форбс се наклони напред, протегна ръце през масата и ги показа на Селина — първо дланите, после отгоре.

— Ако искаш, можеш да ме докоснеш, за да се увериш, че съм човек. Ти се държа неочаквано добре. Това, което преживя, можеше да разстрои напълно други хора.

Селина замълча.

— Аз не съм призрак, просто съм много напреднало психически същество.

Селина само я наблюдаваше. Бе много красива и излъчваше мекота.

— Миналата нощ ти контактува с астралното ми тяло. — Селина премести поглед към другите хора във вагон-ресторанта, загрижена някой да не чуе разговора им. — Наложил се, защото се нуждаех от помощ, на това се дължи появата ми — продължи жената. — В противен случай нямаше да ми повярваш. Щеше да си помислиш, че съм луда.

Сервитьорът се върна с питиетата и ордъоврите. Когато си отиде, Селина попита напрегнато:

— Как бих могла да ти помогна. Защо точно аз?

— Имаш психически потенциал.

Селина не беше сигурна дали това, което става, е реално или е някакъв необикновен фарс.

— Какво знаеш за произхода си? За прародителите си? — попита жената.

— Нищо особено...

— Баща ти е Робърт Бел?

— Да.

— Негов баща е Джордж Бел?

— Да.

— А неговата баба, твоята прабаба, е била актриса, наричана Сума Дартсон.

— Да, но откъде знаеш?

Мелани Форбс не обърна внимание на въпроса и попита:

— Какво знаеш за прабаба си?

Селина вдигна рамене. Баща ѝ разправяше понякога за нея. Казваше, че актьорските му способности са наследство от нея, но способностите му не бяха големи, само си мислеше, че може да стане актьор. Името ѝ бе станало обект на подигравки в семейството.

— Не много, всъщност почти нищо. Веднъж видях един афиш, тя е била по-скоро артистка в мюзикхол, а не театрална актриса. Изпълнявала е магически номера, обличала се е по ориенталски. Мисля, че майка ѝ е била индонезийка, но може и да е било заради името?

Мелани я изучаваше внимателно — косата, лицето, ръцете.

— Не разбрах какво стана миналата нощ — каза Селина. — И не разбирам защо си тук, защо говориш с мен, откъде знаеш толкова много. Коя си ти?

— Моите пралели са били медиуми, знаменитите сестри Форбс от Клифтън Фордж в щата Вирджиния, знаменитите при положение, че четеш книги по окултизъм. Преди няколко години един друг човек с психически възможности, богат италиански джентълмен на име Джакомо Капуела, събра заедно всички потомци на исторически семейства с доказани психически възможности и сформира клуб. Самият той е потомък на Макиавели. Имаше един незаконен внук на Распутин, наследници на Калиостро, Коперник и мадам Блаватска. Аз бях единствената жена с реална психическа сила и той предположи, че ако се съберат мъж и жена от тези исторически наследници с доказани възможности, тяхното дете ще стане мощен ясновидец — супер дете!

Тя престана да пие минералната вода Перие и леко се усмихна.

— Не харесах никой от онези мъже, но самата идея ми допадна, така че сама поех риска и открих един много приятен джентълмен, Майкъл Дартсон, родственик на прабаба ти.

Значи оттук са тръгнали нещата.

Селина започна да се въодушевява от тази Мелани Форбс. Загатването, че не изпитва уважение към мъжете, че знае как да използва хората, я заинтригува. Инстинктивно усети, че може да ѝ се довери и да научи нещо от нея.

— Ако се замислиш върху това, което току-що ти мина през ума, ще разбереш какви са намеренията ми — каза Мелани.

— Какво искаш да кажеш? — попита Селина.

— Точно в този момент ти си помисли, че инстинктивно можеш да ми се довериш, да научиш много неща от мен, че зная как да се справям с мъжете. Това е един вид инстинкт, който всички притежаваме, естествена интуиция. Развих моята до такава степен, че мога да чета мислите на хората. Както твоите сега.

Това беше разстройващо.

Появи се сервитьорът.

— Какво ще кажеш за малко вино? — предложи Селина.

— Разполагам с много малко пари — каза Мелани.

На Селина ѝ мина през ум, че тя иска да я използва, но после се сети, че Мелани може да прочете мислите ѝ и се опита да ги заличи.

— Няма значение, аз имам. Бяло или червено? — бързо попита тя.

— Червено.

Сервитьорът си отиде.

Селина погледна към Мелани и почувства, че се изчервява.

— Ще трябва да ме изтърпиш известно време — каза Мелани. — Трябва да ти разкажа всичко, за да ми повярваш. Имаш право да ме подозираш в момента. Може да съм смахната или шарлатанка, която измъква пари по заобиколен начин. Но преди да прецениш, нека ти разкажа цялата история.

— Извинявай — каза Селина. — Мислите ми са малко объркани.

— Предимството е на страната на онези, които могат да четат мисли и ти можеш да се научиш за няколко седмици, ако желаеш.

Сервитьорът се върна с бутилка червено вино и го отвори пред тях, погледна към едната, после към другата. Бяха най-привлекателните във вагон-ресторанта, което не беше кой знае какво, защото останалите бяха хора на средна възраст, делови мъже и дами в старомодни вълнени сака.

— Майкъл Дартсон беше далечен братовчед на баща ти.

— Беше? — попита Селина.

— Той умря. Аз го убих при самозащита — скромно каза Мелани.

Селина бе удивена.

— Бях бременна с неговото дете, а той заплашваше да ме убие.

Селина плъзна поглед към корема на Мелани.

— Това е друго, от един младеж, казва се Пол Саралин. Също твой родственик. Сега е в Южна Франция, под грижите на Джакомо Капуела. Нужна ми е помощта ти, за да се свържа с него, и по-късно да се погрижиш за мен и бебето, ако нещата се влошат.

Тя започна да се обърква, но любезно запитва:

— В какъв смисъл да се влошат?

— Имам врагове.

Селина опита виното. Беше студеничко, но тя имаше нужда да успокои нервите си. Изглежда водката нямаше такъв ефект.

Пристигна второто ястие. Подгрято печено, брюкселско зеле, печени картофи. Наблюдаваше как се храни Мелани, беше много изгладняла.

— Не съм яла нищо от вчера на обяд — каза тя. — Имам нужда от помощ, Селина. Мога да си помогна донякъде сама, но всичко е въпрос на енергия. Снощното усилие ме изтощи.

— Кога се очаква да родиш?

— През юни.

Замълчаха, Селина се замисли как се чувства човек с бебе в себе си.

— Можеш ли да кажеш нещо повече за миналата нощ? — попита тогава тя.

— Ще ти разкажа всичко — рече Мелани. — Какво те интересува?

— Като за начало, как влезе в апартамента?

— Оформих астралното си тяло в спалнята.

— Но как?

— Въпрос на енергия, отхвърлям всички негативни мисли и се концентрирам. Ще те науча. Нужни са време и тренировки.

Влакът навлезе в Ридинг.

— За къде пътуваш, между другото? — попита Селина.

— Шейл, твоето село.

— Къде ще отседнеш?

— Не зная.

Селина се замисли.

— Не е много лесно човек да се спогоди с родителите ми...

— Тогава ще отседна в близкия хотел.

— Мога да уредя да отседнеш у нас, обаче...

— Можеш ли да ме закараш до селото?

— Да, разбира се. Искам да кажа, че може да дойдеш и у нас... само дето майка ми е ужасна организаторка — мрази всичко неочаквано.

— Разбирам. Не се притеснявай.

Мелани протегна ръка и стисна китката ѝ. Селина стана неспокойна. Виното не ѝ помогна. Пиеше прекалено. Почувства се неловко и някак потисната. Напоследък ѝ се струпаша много неща и все пак ѝ се искаше да вярва, че живее активен живот. Дразнеше се от самата себе си, че няма да се справи с положението, а и нямаше представа с какво точно трябва да се справи. Трябваше ѝ време да размисли. Не, не беше точно това. Искаше ѝ се да размисли сама.

Погледна към Мелани, усмихна се и каза:

— Трябва да отида до тоалетната, ще ме извиниш ли?

Стана и тръгна между масите към тоалетната в края на вагона. Щом влезе вътре, погледна отражението си в огледалото. Изглеждаше същата, поразрошена, поуморена. Изплезе език. Господи, на всичко отгоре беше и пияна! Но да си заедно с някой, който знае какво мислиш... и да говориш за астрални проекции и психически феномени като за нещо нормално... това си беше чиста лудост. Дали мислите ѝ можеха да се четат от такова разстояние?

Изми си ръцете, избърса ги в малка хартиена салфетка и въздъхна дълбоко.

Къде можеше да отседне Мелани? В Крос Кийс? Сигурно нямаше да имат свободни стаи по време на почивните дни. Особено ако в Северен Госет има крос. По-добре щеше да бъде да се върнат в Лондон. Така щяха да останат сами.

Но какво я подтикваше да иска да остане насаме с Мелани? Господи... Да не би да я привличаше физически? Дали не беше се случило нещо, докато бе припаднала на пода? Беше ли под хипноза?

Нея я привличаха мъжете.

Наистина ли? Или Мелани знаеше повече от самата нея?

Можеше да спят заедно в стаята ѝ у дома, където имаше две легла, едното за нейни приятелки.

Беше учудена как тази идея я завладя — да разговарят през нощта, да прекосят тихичко стаята и да легнат заедно в топлото легло.

Да имаше само собствена къща, двете щяха да живеят самостоятелно, да живеят провинциален живот. Ако наследеше къщата и тя станеше нейна, можеха да се настанят там. Усмихна се при тази мисъл. Две стари моми, които отглеждат цветя. Това бе онова силно желание да намериш някой, който те разбира, а Мелани я беше спечелила. Какво бе това — увлечение, заслепение? Нямаше да стане никога, освен ако нещо не се случеше с двамата ѝ родители едновременно.

И фантазията отново изплува в паметта ѝ. Фантазията, на която най-често си даваше воля — мисленото убийство на майка си и баща си. Представяше си как баща ѝ губи контрол над старото зелено комби Остин Кеймбридж, превозвайки тежък товар — един махагонов бюфет върху багажника на покрива, не преценява правилно силния вятър по Бишъп Лайдиърд роуд и се блъска в камион с ремарке. Двамата загиват на място.

Това повтарящо се видение често бе следвано от извратената радост да планира едно ново-новеничко бъдеще, наследявайки антикварния магазин, парите в банката, акциите и можейки да прави каквото си иска с къщата. Пътувания, пътешествия в чужбина. Ако родителите ѝ починаха, бъдещето щеше да се открие пред нея. Тя нацупи устни и се вгледа в изражението си. Не че не ги обичаше, не че искаше да умрат, ала просто... ако... щеше да отговаря само пред себе си и пред никой друг, нямаше да преценява хората по правилата на майка си, по стойностната система на майка си.

Тръгна обратно към вагон-ресторанта, видя Мелани отдалече с изправен гръб и огрята от слънцето червена коса.

— Миналата нощ — каза тя сядайки, — когато ме посети, какво стана, след като загубих съзнание, какво стана след това?

— Почти нищо. Използвах енергията ти да се върна във физическото си тяло, а това понякога причинява буйни движения. На пода ли се събуди или в леглото?

— На пода.

Мелани явно не отдаваше значение на това.

— Намерих малко от косата ти. Беше като захарен памук, но се разпадна на пепел, когато я докоснах — каза Селина.

— Вид ектоплазма, предполагам. Материя, създадена по време на преместването, нещо неразбираемо за физиците.

За десерт им сервираха праскови от консерва със съмнителен крем, после кафе.

— Искам да направя един малък експеримент с теб — каза Мелани, порови в чантата си и извади малко парче ленено платно. Подаде го на Селина.

— Хвани го здраво с две ръце, затвори очи и кажи какво виждаш.

Селина взе парчето плат, смачка го в дланите си, затвори очи и чу шума на влака. Преди не го бе забелязала, тракането на колелата, непрекъснатото бумтене на машината отпред.

Несъзнателно вдигна парчето плат до носа си и го помириша. Миришеше на чисто. Неочаквано се появи картината на две деца, малко момиченце държеше за ръка още по-мъничко момченце. Момиченцето бе на седем години, момчето малко по-младо. Бяха сладки, момичето с дълга коса, момчето с къдрава. И братчето, и сестричето имаха странни очи. Тя нямаше представа за появата на тази ясна картина. Децата нямаша никаква връзка с живота ѝ — нито сега, нито преди. Престана да мисли за тях и се концентрира отново върху парчето плат, опита се да види друга картина, но чуваше само шумовете около себе си. Усещаше, че много от хората, които обядваха, си тръгваха, че влакът намалява скоростта. Приближаваха Торнтън.

Отвори очи.

— Почувствах само, че приближаваме Торнтън, това е всичко.

Мелани я погледна, вдигна вежди.

— Нищо друго?

— Шумът наоколо.

— Не се ли появи някой, когото не си виждала преди?

— Не — каза Селина, — освен... — Реши да не споменава нищо, защото Мелани едва ли го очакваше.

— Освен какво?

— Помислих за две деца...

— Опиши ми ги.

— Една мимолетна картина. Бяха малки, на шест-седем години... момчето с дълга коса, момчето с къса къдрава, странни очи...

Мелани отново бръкна в чантата си и извади едно портмоне. Все от него някаква снимка и я подаде на Селина.

Снимката бе на двете деца, които бе видяла току-що.

По-ясни, облечени в тениски и джинси. Беше ги видяла голи, припомни си тя, което бе странно. Момчето на снимката държеше одеяло.

— Някаква прилика?

— Да — потвърди Селина.

— Парчето плат, което държиш, е от това одеяло. Двете деца спяха под него години наред. Тя се казва Емма, той — Адам. Емма е внучка на Майкъл Дартсон, дъщеря на покойната му дъщеря. Адам е негов и мой син.

— Много са красиви — каза Селина.

Нямаше представа за чувствата си, за това какво представляват за нея.

— Къде са сега? — попита тя.

— В същата вила в Южна Франция, където е Пол Саралин. Бих искала да отидеш там. И тримата се нуждаят от твоята помощ.

Влакът спря на гарата и те слязоха забързано.

— Искаш да отида в Южна Франция? — попита Селина.

— Ако можеш. Но ще ти обясня подробностите по-късно. Такси ли ще вземем или автобус?

— Татко трябва да ме чака. Може би и двамата ми родители. Те винаги правят голямо представление от моето посрещане на гарата. „Такава рядкост“, казват те.

Селина огледа перона да ги зърне, после извън гарата. Нямаше го зеленото комби, никаква следа от тях. Много странно.

— Може би са отишли на някой търг или разпродажба. Ако не се появят до двадесет минути, обикновено вземам такси. Може да са пукнали гума или колата да се е развалила. Не е съвсем нова.

Тръгнаха нагоре, после надолу и излязоха от гарата, която вече бе опустяла. От едната страна на улицата бяха паркирали две таксита, шофьорите пиеха кафе в малка канцелария.

— Всъщност не разбирам какво се случи във влака. Защо трябваше да видя изображението на тези деца, докато държах парчето

плат?

— Имаш определени психометрични способности. Всички ги имаме, но въпреки общото мнение, че сме цивилизовани човешки същества, ние сме забележително недоразвити. Всички ние имаме способности да гледаме в бъдещето и миналото, но от поколения сме забравили как да ги използваме. Кучетата обикновено разбират кога господарите им умират, независимо че може да се намират на хиляди километри разстояние. Ние също. Но ние сами възпираме реакциите си. Станали сме специалисти по отблъскване на мисли, в които няма логика, обаче в ЕСВ никога няма логика. Екстрасензорно възприятие.

Селина погледна часовника си, разхождаха се нагоре-надолу вече петнадесет минути и краката ѝ започнаха да измръзват.

— Мисля да звънна по телефона. Може да са решили, че пристигам с по-късен влак.

Пресякоха паркинга и отидоха до една телефонна кабина. Вмъкнаха се и двете, Селина набра номера, а Мелани приготви монета от пет пенса.

Никакъв отговор.

— Трябваше да са тук досега, ако не са се отбили някъде. Или пазаруват, или са на разпродажба. Татко винаги купува много неща от разпродажби.

Отидоха до канцеларията на таксиметровата служба и един мъж, когото Селина познаваше, им услужи с радост. Отвори вратите на Кортината и изчака да се настанят, преди да тръгне.

Поеха извън Торнтън към Куонтък Хилс, после по един тесен път между високи огради, които закриваха гледката към полето.

— Никога не съм била в Съмърсет. Много е красиво — каза Мелани.

— За нещастие е хубаво, защото през повечето време вали.

Шофьорът се съгласи с това. Той имаше статистически сведения за годишните валежи, но каза, че е по-сухо отколкото в Уелс.

Стигнаха до главната улица и завиха надясно по една двупосочна улица. Продължиха още малко и спряха, защото пред тях имаше задръстване. Проблясваха сини и жълти полицейски светлини. Един полицай с жилетка в сигнален цвят пренасочваше движението.

— Има някаква катастрофа — каза шофьорът, спирайки на опашката от спрели коли.

— Може това да ги е забавило — каза Селина. Отпред се виждаше голям камион с ремарке, който бе препречил пътя — яркочервен, от което на Селина ѝ полазиха тръпки по гърба и тя потрепери.

Не каза нищо и се опита види по-добре. Един полицай бавно се разхождаше покрай редицата спрели коли и разговаряше с шофьорите. Приблужи до таксито.

— Страхувам се, че ще трябва да изчакате... Един голям камион е блокирал пътя.

Шофьорът се обърна и се извини, обеща да не им взима пари за престоя, а само за километрите.

Отдалеч се чува сирени на линейка. Звукът се засилваше все повече и повече и ставаше все по-злокобен. Прелетя покрай тях и спря на стотина метра по-нататък, където се бе извил камионът с ремаркетото.

— Някой е пострадал — каза таксиметровият шофьор и любопитен излезе и тръгна отстрани на пътя заедно с други шофьори. След малко Селина каза със свито сърце на Мелани, че също иска да хвърли поглед. Двете излязоха от колата.

Сега отстрани на пътя ясно можеше да се види какво е станало.

На пресечката едно зелено комби Остин Кеймбридж се бе ударило челно с големия камион и сега се бе заклешило под него между предните и задните колела. Беше смачкано от удара и товарът, който е носило отгоре на багажника — махагонова мебел, се бе разлетял на трески по целия път.

ГЛАВА ТРЕТА

На тревната ивица край пътя лежаха две тела, покрити с червените одеяла на Бърза помощ.

Имаше три полицейски, две реанимационни и една пожарна кола. Работници се опитваха да освободят с кислород колата от огромното превозно средство. Шофьорът на камиона наблюдаваше зашеметен.

Селина бе вцепенена, усещаше как пръстите ѝ станаха леденостудени, как Мелани я стискаше за ръката, явно чувствайки завладяващия я страх.

Бавно отидоха напред, докато Селина успя да види катастрофиралата кола отзад, успя да види изкривения регистрационен номер.

Беше ѝ съвсем познат.

— Те са — каза Селина.

Отскубна се от Мелани и се промъкна през тълпата към групата служебни лица, които гледаха ярките синьо-бели искри, хвърчащи от деформирания метал, зачервен от окислена.

Пред нея застана полицай.

— Извинете, госпожице, не може да отидете по-нататък.

— Мисля... мисля, че това са родителите ми.

Полицаят веднага я хвана за ръка и я заведе при една от полицейските коли. Мелани я последва на няколко крачки отзад.

— Тази млада госпожица мисли, че познава пътниците — каза полицаят на началника си.

— О, здравейте, госпожице Селина. Да... страхувам се...

Тя позна старшия полицейския инспектор. Беше син на фермер от Шейл. Катастрофата бе местна, хората местни. Можеше да види тъгата по лицата на всички.

— Най-добре да ви закарам у дома, госпожице Селина — каза инспекторът.

— И двамата ли... са мъртви?

— Нямали са никакъв шанс, госпожице, никакъв. Разбира се, ще има разследване, но изглежда баща ви не е успял да спре, не е могъл.

— Трябва да ги видя!

Санитарите от линейката вдигаха на носилка едно от покритите тела. Другото вече бе прибрано в колата.

Главният инспектор ги спря, каза на любопитните да си гледат работата, после бързо откри лицето.

Беше майка ѝ. Пепелява, бялата ѝ коса разрошена, синьо-червена контузия на челото и около едното око, засъхнала кръв в ъгълчето на устата и.

Селина стоеше като закована и гледаше как носилката се плъзга в линейката и вратата се затваря.

— В Шейл ли ги караше, Боб? — чу тя главният инспектор да пита таксиметровия шофьор. — Ние ще се погрижим за нея, ще я закараме в къщи.

— Колко ви дължим...? — попита Мелани.

— Нищо, госпожице. Всичко е наред. Беше само един-два километра...

Зад тях се появи шум от дърпане и зеленото комби бе измъкнато изпод камиона.

Заведоха Селина до полицейската кола и я настаниха отзад заедно с Мелани. Младият шофьор натисна сирената и потегли по съвсем пустото шосе.

Родителите ѝ бяха мъртви. Двамата ѝ родители бяха загинали точно както си го беше представяла толкова пъти. Какво означаваше това?

Тя ли ги беше убила някак си? Беше ли желала това подсъзнателно?

Беше благодарна за присъствието на Мелани, стисна по-силно ръката ѝ.

Мелани можеше да отседне в къщата. Селина щеше да наследи всичко, както си беше представяла винаги, щеше да бъде свободна да промени всичко, да модернизира кухнята, да направи хола по-светъл. Буца заседна в гърлото ѝ и ѝ прилоша.

Стигнаха до селото, къщите от червен пясъчник и обикновен камък, хотелът Крос Кийс, ковача, който сега само поправяше стари колела и трактори, антикварния магазин на баща ѝ и тяхната къща — красива като на пощенска картичка, ала влажна.

Полицейската кола спря, младият шофьор излезе и отвори вратата. Главният инспектор също излезе.

— Ще ни потрябват за разследването, госпожице. Ще се връщате ли в Лондон?

— Не, ще останем тук.

— Приятелката ви с вас ли ще остане?

— Да — каза Мелани. — Ще се погрижа за нея, инспекторе.

Минаха през портата и по павираната пътека.

— Нямам ключове — каза Селина. — Но има едни скрити близо до задната врата, която вероятно не е заключена.

Заобиколиха къщата, мократа морава, ябълковите дървета с голи клони, локвите, отцедили се от дъжда — провинциален живот. Всъщност това не ѝ харесваше.

Бутна вратата на кухнята — не беше заключена. В тази част на страната все още не си заключваха вратите. Престъпленията на съвременния голям град не бяха стигнали до Шейл.

Ухаеше на познатата миризма на печен хляб и тя се насочи право към фурната. Вътре имаше два самуна, които майка ѝ бе изпекла, преди да тръгнат. Кухнята не бе спретната, но имаше някакъв ред — царството на майка ѝ.

Селина поведе през трапезарията с нисък таван и дневната с греди по тавана към малък коридор. Отляво имаше друг коридор, изпълнен с месингови украшения за коне, стафордширски порцелан — най-добрите екземпляри, задържани за известно време преди да отидат в антикварния магазин, когато щеше да възникне нужда от пари.

Кабинетът на баща ѝ, бюрото с покритите с кожа ъгли, затрупано с неотворени писма и неплатени сметки, инструментите за лула, застоялата миризма на тютюн.

Искаше ѝ се да ходи из къщата, докато угризенията и скръбта я налегнат.

Щяха да я налегнат, сигурна беше. Някоя неочаквана мисъл в някоя неочаквана частица от живота ѝ щеше да докара скръбта.

— Чувствам се изцедена от усещания — каза тя. — И виновна.

— Ти нямаш нищо общо с катастрофата.

Искаше ѝ се да каже, че си я е представяла толкова често и смята, че тя е причината, но ѝ се стори глупаво и не каза нищо.

— Искаш ли чаша чай? — попита Мелани.

— Да, но сама ще го направя. Ти си гостенка.

— Ще го направим заедно. — И двете се върнаха в кухнята.

— Искам да отида в антикварния магазин, защото там трябва да има нещо. Прекарвах много време там с татко.

Опитваше се да намери някаква следа. Като отиваше до всяко кътче на къщата, надяваше се да открие какво всъщност се бе случило.

Взе резервните ключове от бюрото на баща си и в чекмеджето откри своя снимка в рамка като малка ученичка.

Неговата любов към нея я накара да заплаче.

Сълзите изгаряха върха на носа ѝ и бавно се стичаха от очите ѝ. Обърна се към Мелани, която бе готова да я прегърне и утеши.

Остави сълзите да текат, пое въздух и изхлипа, но ги изсуши. Леко се отдръпна. Този път беше искрена, не преиграваше.

Чувстваше само топлината от допира на Мелани, уханието на косата ѝ, лекия приятен парфюм.

Господи, чувствата ѝ наистина се бяха изпарили!

При мисълта за тази дума тя се усмихна на себе си.

— Те са се изпарили! — каза тя на глас. — И май нямам нищо против.

И вместо Мелани да я смъмри, както очакваше, тя сви рамене.

— Преди колко време напусна този дом?

— Телом или духом?

— Духом.

— Преди години. Много отдавна. Никога не съм се разбирала с мама, тя ме дразнеше.

— А баща ти?

— Съжалявах го, защото позволяваше да му се налагат.

— Тогава защо ще съжаляваш? Защото го очакват от тебе?

— Разбира се.

— Е, тях вече ги няма, за да критикуват повече поведението ти.

Излезе през външната врата и по павираната пътека отиде до антикварния магазин, отключи страничната врата.

Преди това беше малка плевня, после гараж и накрая баща ѝ го превърна в магазин. Трябваша му три години да вземе разрешение от местните власти за търговски обект в центъра на селището, но след пенсионирането от държавна служба успя да се справи. Знаеше добре

колко много търпение е нужно. Това бе неговото царство, неговият живот.

Прекарваше часове в лъскане на дървени части, сребро и бронз. Цялото помещение миришеше на политура. Един бърз поглед ѝ показва, че почти нищо не се е променило. Имаше две нови картини, една-две порцеланови фигури, повечето от тежките мебели. Скъпите неща си бяха на място — леглото-люлка от шестнадесети век, ореховият скрин и двете инкрустирани със злато френски кресла. Инвестиции, казваше баща ѝ, оценявани от него високо, защото ги харесваше твърде много, за да ги продаде...

— Какво е това? — попита Мелани, взимайки една инкрустирана със седеф кръгла кутия.

На капака имаше кръгла дръжка, която при завъртане задвижваше един вътрешен диск с любовни бележчици, показващи се от правоъгълни отвори отстрани.

— Това е викторианска любовна кутийка. Завърташ това и то ти дава отговора на въпроса на любимия.

Тя завъртя дръжката и изскочи въпрос: „ДАЛИ СТРЕМЕЖИТЕ МИ СА НАПРАЗНИ?“

— После завърташ още веднъж за отговора. — „ЩО ЗА ГЛУПАВ ВЪПРОС, МОЛЯ?“

Мелани развеселена завъртя дръжката. „ОБИЧАШ ЛИ ДА СЕ РАЗХОЖДАШ НА ЛУННА СВЕТЛИНА?“ — „ЗАЩО, КОЙ БИ МОГЪЛ ДА ЗНАЕ ПО-ДОБРЕ ОТ ТЕБ?“

— Когато я отвориш — продължи Селина обяснението, — можеш да напълниш това отделение с лавандула, а ето сега! — и тя докосна малко бутонче близо до капачето. — Тук поставяш истинските любовни писма. — И изскочи едно тайно чекмедженце.

— Колко мило — каза Мелани, занимавайки се с въпросите и отговорите, после с тайното чекмедженце.

— Имаш толкова прелестни стари пощенски картички — каза тя, забелязвайки колекцията, наредена в друга кутия. — Театрални, от пътешествия и романтични, всички от по двадесет пени.

— Той купуваше всичко, което му хареса. Понякога се изплащаха.

— Тази колода карти! Боже мой! Това са оригинални марсилски карти за тарок, отпечатани около 1900 година. Трябва да ти покажа Звездата... L'Etoile. Веднъж един мил приятел ми каза, че приличам на

Марсилската звезда. L'Etoile de Marseilles. — И тя вдигна не много привлекателната карта на Звездата — една гола жена с дълга коса, която излива вода от две стомни в един поток.

— Има красиви гърди, във всеки случай — каза Мелани, разглеждайки картината.

Тъкмо щяха да излизат от антикварния магазин, когато пред къщата спря стар Морис.

— Предполагам, че ще има върволица от посетители отсега нататък — каза Селина и беше права, защото от колата излязоха местният викарий и жена му.

— О, Боже, забравих, трябва да организирам погребението.

Мелани почти със сила е възпря да излезе, избутвайки я от вратата, така че да не я видят.

— Остави ме да се занимаю с всичко това, Селина. Остави ме да им кажа, че си легнала, че не искаш да виждаш никого. Всъщност, нека сложим бележка на вратата: „Никакви посещения до утре“.

Селина остана в сенките на магазина, наблюдавайки през прашните прозорци как Мелани се справя нещо с посетителите.

По време на вечерята на свещи и при спуснати завеси, Селина наблюдаваше как Мелани яде сирене, яйца и бекон, които майка ѝ бе приготвила за вечерта. Самата тя не беше гладна. Играеше с храната в чинията си, докато разказваше на Мелани за чувството за вина, което изпитва, описвайки ѝ своите видения, питайки се защо винаги мислено убиваше родителите си в автомобилна катастрофа, винаги в тяхната кола, винаги с някаква мебел отгоре на багажника, винаги с голям камион с ремарке.

Мелани слушаше, после се облегна назад и я погледна.

— Това е предчувствие, Селина. Притежаваш необикновена сила да предчувстваш. Дължиш го на прародителите си, затова си видяла смъртта на родителите си. Зная го, защото имах същото предчувствие. Ето защо избрах този момент от живота ти, за да ти се представя. Знаех, че ще имаш нужда от мен, както и аз от теб.

— Ти си видяла катастрофата?

— Точно както и ти.

— Значи не е било желание?

— Не. Било е предчувствие, но не можеше да сториш нищо, дори и да беше разбрала, че е така.

След вечеря Мелани сложи престилката, която бащата на Селина винаги слагаше, докато помагаше на майка ѝ. Налегна я тъга. Престилката отприщи спомени от по-щастливи дни на семейна обич и шеги. Майка ѝ настояваше той да слага престилка, когато стои до мивката и един ден той се върна в къщи от една разпродажба с много женствена викторианска слугинска престилка, цялата с набори. Тя гледаше телевизия във всекидневната, когато чу майка си отново да му се кара, че е напръскал костюма си. Баща ѝ отиде до магазина и се върна, приличащ на Мама Зайка. Тогава за последен път се смяха заедно от сърце. Потекоха ѝ сълзи — от искрената скръб, която чакаше.

Мелани я отведе горе, предложи, че може би ще е по-добре да не я оставя да спи сама, ако има кошмари, така че решиха да спят в една стая, точно както правеше със съученички, когато беше на дванадесет години. Почувства морална подкрепа и сигурност при мисълта, че Мелани ще бъде в двойното легло до нея.

Измиха си зъбите, сложиха нощници, Селина легна и се замисли за случилото се през деня, за събитията от предишната нощ.

Ако и да имаше предчувствие за смъртта на родителите си, нямаше такова за Мелани.

— Ти спомена нещо за моите прародители. Каза, че мога да виждам в бъдещето вследствие на моите прародители. Какво имаше предвид?

Харесваше ѝ да говори в тъмното, беше някак интимно.

— Твоята прабаба се е наричала Сума Дартсон — каза Мелани.

— Какво общо имам с това?

— Обърни го отзад напред.

Селина си представи името визуално, буквите отзад напред, една по една. Дартсон — Нострад... Сума — амус. Нострадамус! — НОСТРАДАМУС! — високо изрече Селина.

— Точно така. Знаеш ли кой е той?

Селина седна в леглото.

— Астролог от петнадесети век... или шестнадесети? Французин. Предрекъл бедствия много след неговото време. Дори края на света.

Като го изрече, почувства се неловко.

— Ти си една от неговите преки потомки и имаш неговите ясновидски способности. Видението за катастрофата на родителите ти е сигурна илюстрация на това. Трябва да се научиш да разпознаваш

предчувствията, които получаваш. Майкъл Дартсон беше същият, както и Пол Саралин. Не трябва да пропиляваш дарбите, които си наследила.

Реакцията настъпи след тридесет и шест часа.

Започна със силна депресия и невъзможност да спре да плаче при мисълта за баща си. За пропиляния му живот, за живота му с майка ѝ, че тя нито му помогна по някакъв начин, нито стана дъщерята, на която той се надяваше. И това я накара да се почувства ужасно. Той, както много други родители, се бе отклонил от собствения си път, за да ѝ даде добро образование. Понеже се бяха преместили да живеят в място, където можеше да посещава уважавано съвременно училище, той смяташе, че тя автоматично ще превземе света. Беше очаквал възнаграждение за своите жертви.

Тя се справяше добре, ала разбра, че хората, които успяваха да запазят независимостта си, се справяха по-добре. Жизненият опит бе по-важен от дипломата. Така че вместо да отиде в университета, тя се отправи към големия свят.

Това той не можа да разбере.

Спомни си как той разправяше за собственото си юношество в отвратителното държавно училище, в което му бяха дали погрешна система от ценности. И през целия си живот се бе опитвал да се отърве от тях, само за да разбере, че светът се променя прекалено бързо, за да се приспособи към него.

Майка ѝ не му беше помогнала. Нейните ценности бяха кристализирали от времето, когато е била малко момиче. От значение беше произходът на хората, начинът им на обличане, на говорене, спортът, който ги интересуваше, дали си лъскаха обувките, никога какви книги четат или каква музика слушат.

— Трябва да останеш и помагаш на баща си да разшири магазина — бе казала майка ѝ и Селина разбра съвсем ясно за какво мечтаеше баща ѝ — да създаде съвместен бизнес с дъщеря си, без нито за миг да поиска да разбере, че тя може да постигне в живота нещо повече от това да остане в провинцията някъде в центъра на западната част на страната, чакайки да продаде стари бронзови чукала за врата или да реставрира георгиански преспапиета.

Беше напуснала, и всичко това, което изобщо нямаше да има значение, ако той беше жив, защото щеше да му обясни чувствата си, сега беше от значение, защото беше твърде късно да се извини или докаже, че е била права. Такава бе смъртта. Разкажание.

В тази първа нощ тя заспа, след като накрая взе успокоително. Следващия ден двете прекараха сутринта в приемане на хората, които искаха да изразят почитанията си — викария, началничката на пощата, собственика на гаража, който каза, че колата може да се отпише, два пъти полицията, фермера Джилоу от хълма горе с пресни яйца, госпожа Джилоу с цветя. Следобед погребалните агенти от Торнтън.

Мелани се нагърби доброволно с грижата за всички формалности. Селина ходеше из къщата, преминаваше от стая в стая, сядаше в някой ъгъл и се опитваше да запомни всичко, което я заобикаляше, цялото минало на родителите си. Седя около час до тоалетката на майка си, събирайки белите косми от сребърната четка за коса, която ѝ бе подарил баща ѝ преди пет години. Къщата бе пълна с предмети, повечето без стойност, всичко купено от разпродажби. Новите неща бяха малко. През последните десет години от живота си бяха живели със спомените на други хора.

Всичко, което ѝ напомняше за майка ѝ, я дразнеше — двата ѝ вълнени костюма, практичните обувки, единствената ѝ официална рокля, която обличаше на всяка Нова година за ловджийския бал. Събраните в метална кутия въженца, подредеността вътре в бюфета вместо отвън, странните заврънкулки. Тя изхвърляше ценности, докато баща ѝ събираше всичко. Накрая се разбраха нищо да не се изхвърля, преди да го попита. В коридора под стълбите се намираше неговият скрин, в който тя оставяше всичко, което не иска и той отделяше нещата, които имаха стойност за него. Неговият някога просторен кабинет сега бе претъпкан като Дикенсова заложна къща и точно там депресията я налегна силно, когато се присъедини към Мелани, преглеждаща документите в някаква кутия, която бе открила върху един шкаф.

— Тук са всичките ти свидетелства от училище, кутията е с надпис „СЕЛИНА“.

Целият ѝ живот бе пазен тук. Сметките от доктора, от уроците по пиано, дневници, първата ѝ рисунка, всичките ѝ писма. Невероятно.

Копия с индиго на неговите писма до нея, когато замина на летен лагер. Затова ли ги бе писал на пишещата машина? Водеше ли дневник?

Мелани посочи куп стари дневници, които бе открила в бюрото му.

— Водят началото си от 1932 година. Бих искала да ги прочета. Сигурна съм, че ще открия нещо от семейната история.

Селина взе една писмо, което позна. Беше го написала, когато работеше в Шотландия и му казваше, че иска да стане актриса след успеха си на училищната сцена като Жулиета. Към него бе прикрепен отговорът му — едно предупреждение, че актьорството е трудна професия, но че добре разбира чувствата ѝ. После продължаваше за своята баба, Сума Дартсон, доказвайки, че театърът е в кръвта им.

Тя не стигна до сцената. Периодът продължи до отпуската, когато скъпият ѝ глупав баща се зае да я образува и я заведе на две мрачни постановки на част I и II на „Хенрих IV“ и тя изгуби вкуса към тази идея.

Следващият срок тя стана отговорник на класа, отиде с две приятелки в Лондон и разбра, че ѝ се иска да бъде точно там, колко са важни парите и как може да ги спечели като стане секретарка.

Не успя. Предлаганите места бяха отвратителни, хората мрачни. Не беше избягала от училищната дисциплина, за да попадне на служебната. Отседна при една своя приятелка, Камила и родителите ѝ, които имаха апартамент в Найтсбридж.

Беше голямо веселие да живееш с богати, да се возиш в скъпи коли, да ходиш по дискотеки и събирания. Разбира се, беше открила колко е привлекателна и как да се справя с тези плахи млади момчета — Тим с неговото БМВ, Джими с неговия Морган. В края на седмицата отиваха в някое аристократично имение. Майка ѝ я насърчаваше. После осъзна колко повърхностно бе всичко това.

Запозна се със Сънсилк, младия ямаец, и се реши. Пое риска да я удушат, да прихване ужасна болест, да се пристрасти към хероина, спа с него. Беше като всяко друго момче, само че черно, кожата му бе гладка. Той ѝ показа един вълнуващ Лондон, за който тя не знаеше нищо, Лондон на хората от Карибските острови, истинските кръчми и дискотеки, момчетата. Срещна се с хора, които не се осланяха на престорено обществено положение.

Майка ѝ бе научила по някакъв начин за нейната „връзка“. Упрекът дойде един уикенд, доста грубичко.

— Предполагам, че носиш тези ярки цветове, за да се харесаш на приятеля ти негър...

Тя не отвърна, но майка ѝ продължи:

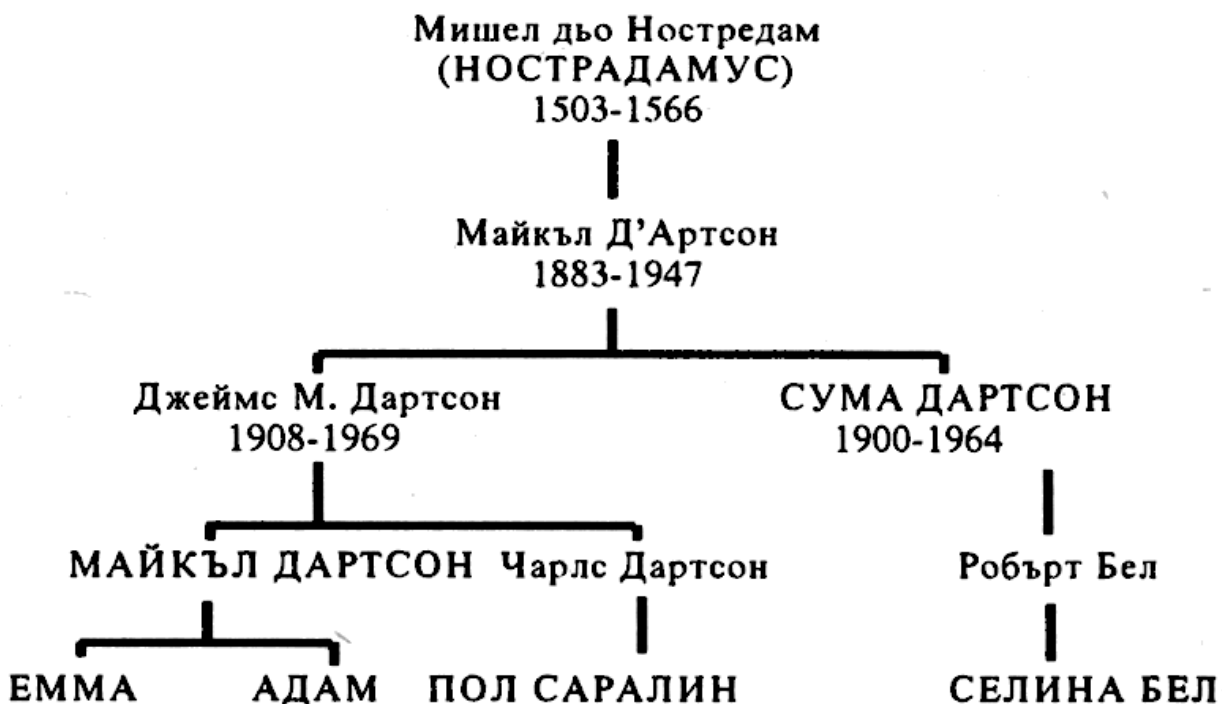
— Пази се да не разбере баща ти, ще разбиеш сърцето му.

Не се върна в къщи два месеца след този случай. Сънсилк изчезна, тя разбра, че и нейното място не е там, разбра, че не може да разчита на никого. Започна временна работа, надявайки се в края на краищата да намери интересна служба. Но винаги имаше усещането, че някой някъде има нужда от нея, ще се нуждае от нея, търси я. Това беше интуитивно, после дойде странното писмо и появяването на Мелани.

Приготвяше вечерята, когато Мелани я извика от кабинета.

— Селина! Намерих това, което търсех.

Тя влезе, изтривайки мокрите си ръце в престилката. На пода беше разгърната голяма родословна схема, която не бе виждала никога преди. Имена, изписани с готически букви, някои оцветени.

— Баща ти трябва да е знаел за родството с Дартсон и явно се е интересувал едно време от окултизъм, вследствие на онези книги на

горния рафт.

Селина погледна схемата.

— Търся я от три години. Сума Дартсон, твоята прабаба, е била леля на Майкъл Дартсон, което потвърждава, че си потомка по пряка линия. Можеш да станеш много могъща.

— По какъв начин?

— Трябва да си наследила доста психически възможности.

Мелани бе прибавила с черен флумастер имената на Селина, Емма, Адам и Пол Саралин. Внезапно Селина се усъмни. За момент Мелани ѝ се стори напълно побъркана, живееща в света на фантазиите, нейното неотдавнашно изживяване — нещо като сън. Тя не можеше да повярва в нещо, което не разбираше.

— Искаш някакви доказателства, нали? — каза Мелани.

— Да, струва ми се.

— Добре, след погребението в понеделник ще те заведа на едно място, където ще можеш да изпиташ сама пълната сила на наследения ти разум, на психическата ти мощ.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

— Искам да направя с теб два експеримента. Единият е да ти докажа, че си способна да преживееш миналото като част от него, другият е да ми помогнеш в нещо много лично.

Седяха отново пред камината, пиеха топло какао късно през нощта, не бяха запалили лампите. Само червените отблясъци от камината осветяваха лицето на Мелани. Селина беше приела нейната помощ, беше ѝ дала картбланш за къщата, не можеше да я обвини в нищо. Споменът от появата ѝ в спалнята беше избледнял и когато се опитваше да го възстанови, тя си го спомняше по-скоро като кошмар, отколкото като реално преживяване. Мелани бе спечелила сърцата на жителите на селото. Странно, но тя бе помолила Селина да я представи на местните жители нес истинското ѝ име, а като Мари Тейт, с което тя се съгласи, без да попита защо.

Беше емоционален ден — погребението, гробовете, отрупани с повече цветя, отколкото очакваше. Дружеството на антикварите от цялата западна част на страната изпрати венци, много от клиентите на баща ѝ също, присъстваха далечни познати, хора, които не беше срещала. След церемонията тя застана на слънце до вратата на църквата, ръкувайки се с всеки поотделно. Очите ѝ бяха пълни с искрени сълзи на вълнение от тяхната доброта.

Утре щяха да бъдат далече от всичко това. Мелани бе наела кола и щяха да пътуват до Дорсет, до някакво село, където много отдавна, според невероятните разследвания на Мелани, някаква жена от рода Бел загинала трагично и където тя щеше да се сблъска с друг психически феномен.

— Това, което ще преживееш, Селина, се нарича „следа от страх“. Няма да ти кажа сега какво е, освен че по никакъв начин не трябва да се плашиш, защото онова, което видиш, ще е проекция на намиращото се в мозъка ти проява, за която ти ще си отговорна и никой друг.

Потеглиха на следващата сутрин след ранна закуска. Мелани шофираше наетото Мини, здраво хванала волана с две ръце.

Селина бе неуверена в своята роля в това ново съдружие и неуверена в бъдещето си. Чувстваше, че може да се довери на Мелани, беше благодарна за помощта ѝ през седмицата. Но имаше собствен ум или поне досега имаше, не желаше да ѝ казват какво да прави. Все пак тя беше господарката на дома, на антикварния магазин, на парите от застраховката за колата. Светът беше неин. Не беше на кръстопът, а по-скоро на главна гара с голям избор от направления и все пак никой, освен Мелани не я насочваше в някоя изключителна и вълнуваща посока.

— Ако се интересуваш толкова от кръстопътища — каза Мелани, прекъсвайки дългото мълчание, — можеш да погледнеш в картата накъде отиваме.

Четенето на мисли объркваше, понякога бе доста забавно.

— Трябва да стигнем до Шерборн, после селцето Пърс Моникорум по шосе А-30. То е малко, състои се почти само от една църква и няколко къщи.

— Това ли е мистериозното място?

— Всичко с времето си.

След като прекосиха Шерборн, завиха по един много тесен път без пътни знаци, който водеше към една долина през живописен каменен мост и стигаше до една църква, четири къщи и езерце.

Мелани спря колата пред църквата, дръпна силно ръчната спирачка и излезе.

— Тук ли е? — попита Селина.

— Това е.

Селина се огледа. Не беше голяма любителка на природата и въпреки красотата наоколо фактът, че е пусто предизвикваше чувството на страх, което изпитваше винаги сред природата — страх да не се изгуби в лошо време и да не ѝ се наложи да ходи с километри, без да знае посоката. Дали някога се беше губила? Не помнеше.

Мелани премина през малката портичка към двора на църквата. Стари надгробни плочи, запустели гробници. Това не плашеше Селина, но ѝ припомни гробището на Шейл, където сега бяха погребани нейните родители.

Докато заобикаляха църквата, духна лек ветрец. Мелани разглеждаше надгробните плочи, четейки имената.

— Трябва да е някъде тук, в северната част.

— Какво?

— Гробът на твоята прароднина.

И тя посочи към една много стара, покрита с мъх надгробна плоча, на която едва личеше издълбаното име ЕЛИЗАБЕТ БЕЛ.

— Невероятно! — възкликна Селина.

— Върша си работата — каза Мелани. — Това ли ме доведе да видя?

— Само едно от нещата...

— Бил е обезобразен — каза Селина, опитвайки се да прочете датата под името. — Някой е изсякъл кръст през цифрите.

— Знаеш ли защо?

— Да — каза Мелани. — Ще ти кажа по-късно.

Имаше нещо неприятно да види фамилното си име заличено умишлено на надгробната плоча, сякаш актът на недоброжелателство към паметта на нейната предшественичка беше насочен към самата нея.

Тя се обърна при звука на удари по барабан и за свое учудване видя малка процесия от хора в исторически костюми. Нямаше представа от коя епоха бяха. Жените бяха облечени в дълги черни поли и шалове, бели шапчици, мъжете в трика и кафяви туники. Преобладаваха зеленото, кафявото и черното. Всички бяха парцаливи, бедни, средновековни. Някакъв свещеник — благочестив пуритан, водеше процесията, а зад него вървеше възрастен мъж с прошарени коси, с изкривени от ужас и болка уста и вързани зад гърба ръце.

Когато Селина се обърна да види какво мисли Мелани, нея я нямаше. Мелани, или някой много приличащ на нея, се бе отдалечила до селския кладенец, който не беше забелязала по-рано, нито пък бе забелязала дървената конструкция на поляната пред къщите, които сега бяха повече, като че изникнали зад гърба ѝ.

Тогава осъзна, че дървената конструкция бе бесилка. Ще изиграят обесване, предположи тя — някакъв местен исторически фестивал, за който Мелани трябва да е чула, ала беше странно, че всички бяха в исторически костюми.

Помощникът на енорийския свещеник се изкачи на подиума, друг мъж в кафяво взе въжето и го преметна през гредата. Той ли беше палачът? Селяните, вероятно стотина, сега заобиколиха стария мъж, който се опитваше да се отскубне от трима младежи. Сложиха главата му в примката и го повдигнаха. Тогава палачът дръпна силно въжето и го закрепил здраво. После тримата младежи пуснаха стареца и въжето се затегна, главата му се отметна назад, после напред.

Тя не повярва на бързината, с която се разви всичко — грубо, кръв потече от устата му, той риташе и се извиваше, докато малката тълпа се веселеше и тя разбра, че това не е никакво представление. Беше съвсем истинско.

Приблужи се да вижда по-добре и както мъжът се поклащаше бавно на въжето с отворени очи, на които се виждаше само бялото, той се вгледа в нея и тя запищя.

Селина се обърна да види какво мисли Мелани.

Тълпата замлъкна и обърна погледите си към нея и всичките стотина чифта очи я загледаха заплашително. Тогава някаква жена извика:

— Тя го накара! Тя го прокле! Тя с детето! — Жената спря, взе камък и го хвърли по нея. Камъкът изсвистя над главата ѝ. Видя още жени да вдигат камъни и затича към църквата. Като побягна, усети, че е облечена в дълга черна пола, около раменете ѝ имаше тежък шал. Инстинктивно вдигна ръка към устните си, за да спре писъците си и видя ръцете си — старчески ръце с изпъкнали вени, изкривени кокалчета, дълги мръсни кафяви пръсти с черно под ноктите.

Обзе я ужас и започна да тича. Буци пръст прелитаха покрай нея, хвърляха ги по нея. Насочи се към вратата на църквата, мислеше само за правото на убежище. Успя да се изплъзне от двама, съзнавайки, че други, които тичаха по-бързо от нея, са се прехвърлили през църковната стена и щяха да я изпреварят. Стигна до вратата, ала там стоеше свещеникът, забранявайки ѝ да влезе с разпятие в ръка, сякаш гонеше дявола, който виждаше в нея.

Чуха се викове, смях, барабанът заби силно. Обърна се, приближаваха се в полукръг, готови да я пребият до смърт с камъни.

Усети болка в лакътя, нещо я удари над дясното коляно и в кръста. Беше вцепенена, а зад озверялата тълпа старецът се

поклащаше безжизнено на въжето. Господи! Какво ставаше? Къде беше тя? Коя беше тя?

Тогава една пълна, ужасна жена пристъпи пред тълпата, отиде до нея и силно я удари през устата с опакото на ръката си. Селина залитна, подхлъзна се и падна, а жената започна да я рита в корема.

— Остави я жива, жено! Не знаеш дали Сатаната няма да те накаже, ако я нараниш повече!

— Тогава ще ѝ издера очите! — Дебелата жена се хвърли отгоре ѝ, тежко коленичи и започна да дере лицето ѝ. Тя затвори очи, но жената продължи да я дере, заби пръсти в очите ѝ. Тя пищеше, крещеше от болка, а другите я притискаха към земята. После внезапно спряха. Имаше само тъмнина, забрава, вкус на кръв в устата ѝ. Усещаше, че са я оставили сама, че тяхното правосъдие, каквото и да беше то, бе свършило. Сложи ръце на очите си и усети, че лепнат. Беше ослепена, обхвана я ужас и започна да вика Мелани.

Нежни хладни пръсти я докоснаха по страните.

Отвори очи.

Мелани стоеше над нея.

Огледа се. Хората ги нямаше, бесилката беше изчезнала, жената също. Бяха само двете, тя лежеше на пътеката към църквата и Мелани бе до нея.

— О, Господи, Мелани! О, Боже!

Мелани прилекна, взе ръцете ѝ и я прегърна сърдечно, утешаващо и тя отново почувства сигурност. Разбираше, че ужасът ще бъде обяснен, че не е пострадала.

— Господи, Мелани... какво стана? Не искам да го преживея отново... замеряха ме с камъни, издраха ми очите и имаше един мъж...

— Висящ на бесилка, зная.

— Ти си видяла? Всичко ли?

— Да, видях всичко.

Мелани се изправи и ѝ помогна да стане.

— Ти само съживи следите на страх на един от твоите прародители.

— Само!

Мелани я погледна, докосна лицето ѝ, прегледа ръцете ѝ и провери роклята ѝ.

— Боли ли те някъде?

Селина пипна лакътя си, крака си отзад, кръста. Нямаше никаква болка. Всичко ли си бе въобразила?

— Какви са тези следи от страх? — попита тя.

— Да отидем при колата. Имам топъл чай в термоса и бренди.

Мелани хвана ръката ѝ и я поведе към Минито — в уюта на колата, сигурността на метала, пластмасата, предметите на двадесети век. Вече не се намираше в миналото.

Седнаха на предните седалки и Мелани измъкна отзад едно одеяло, което тя не бе забелязала. Загърна я, наля ѝ чаша силен чай, после и малко бренди.

— Изпий го.

— Правила ли си такива неща преди? — попита Селина.

— Често.

— Къде бях? Коя бях? Кога? Или нямаш представа?

— Елизабет Бел, родена през 1561 година, считали я за вещица.

— Сън ли беше?

— Не, наследствен спомен, който ти преживя повторно. Всички ние наследяваме спомени. Наследяваме носове, черти, характери, но също така и спомени. Те лежат дълбоко в нас. Повечето хора живеят, без дори да осъзнаят това. Спомените, които остават, които са запечатани в мозъците ни, обикновено са неприятни. Въпреки че човек се опитва да забрави лошите спомени, той никога не забравя действително лошите преживявания. Аз ги наричам следи от страх, спомени от страх. Ако човек като теб бъде поставен на мястото на следа от страх, преживяна от негов родственик, независимо колко отдавна, може да преживее част от миналото. Ако освен това присъства човек като мен със силно развити психически способности, който да действа като катализатор, времето се изкривява и ти преживяваш това, през което е преминал твоят прародител.

Мелани взе от нея празната чаша и ѝ наля още малко бренди.

— Връщаме се у дома. Трябва да си починеш и да вземеш топла баня преди следващия експеримент.

— Не искам да преживявам всичко отначало! — заяви Селина.

— Няма. Това, което искам, е свързано с мен, а не с тебе. Нужна ми е само твоята помощ и това може да стане у дома.

Изричайки това, тя прибра термоса и шишето бренди, запали колата и се отдалечиха от това ужасно селце Пърс Моникорум.

Мелани лесно намери обратния път към приветливия Съмърсет. На десетина минути преди Шейл, Селина започна неконтролируемо да се тресе — не от студ, а от нервната реакция, за която Мелани каза, че е съвсем естествена.

— Това, което трябва да сторим, е някак си да те накараме да се отпуснеш напълно, може би с успокоително, но в състоянието, в което се намиращ, страшно ще ми помогнеш.

— Имаш ли намерение този път да ми кажеш какво ще се случи? Не мисля, че ще успея да се справя с изненади.

— Нищо няма да ти се случи, освен може би малко стеснение, ако не желаяш да си интимна с мен.

На Селина не ѝ беше ясно какво иска да каже Мелани.

— Смятам да се проектирам астрално до Южна Франция и да посетя Пол и децата. Нужна ми е енергията ти, за да тръгна оттук и да се върна обратно.

— Какво би ме притеснило? — попита Селина.

— Трябва да предизвикам оргазъм и ако и ти получиш такъв с мен, създадената енергия ще улесни целия процес.

Селина не отговори. Не ѝ се искаше да изглежда със задръжки, но мисълта ѝ подейства като шок. От друга страна, веднъж вече бяха спали в едно легло.

— С такава цел ли ме използва в Айлингтън, в апартамента, през онази първа нощ?

— Да.

— Но аз бях в безсъзнание, как съм могла да ти дам енергия?

— Ти ме възбуди. Аз те намирам сексуално привлекателна. Още повече, не бе нужно да отивам надалеч. Бях отседнала в един пансион съвсем наблизо.

— Ти само от жени ли се възбуждаш?

— Не. Възбуждам се при повечето сексуални контакти, въпреки че предпочитам хора, по-млади от мен.

Селина не искаше да си признае, но имаше нещо обезпокоително в това, което предлагаше Мелани. Не беше сигурна дали трябва да

бъде доминираща и какво точно ще се случи, но щеше да се съгласи, да позволи да бъде използвана. При тази мисъл усети, че малко я е страх.

— Не трябва да се опитваш да доминираш — каза Мелани, четейки отново мислите ѝ, докато спираше колата пред къщата. — Защото ако го направиш, ще задържиш процеса. Трябва да си абсолютно покорна. Абсолютно. Мисли за себе си като за мой роб... — каза тя и излезе от колата, усмихвайки се.

Мелани отвори и нейната врата, взе одеялото от нейните колене и ѝ помогна да излезе. Селина не мислеше, че има нужда от такива грижи, докато не се опита да стане. Усети краката си да треперят, бяха като гумени. Споменът от коленичилата върху нея тежка жена още бе жив.

Поддържайки я, Мелани я поведе към задната врата, помогна ѝ нагоре по стълбите до банята и пусна крановете.

— Гладна ли си?

— Не, никак — каза Селина.

— Искаш ли още чай?

— Да, ако обичаш.

— Добре, съблечи се и бързо влизай във ваната.

Невероятно, колко непринудена можеше да бъде Мелани. Не бяха изминали и три часа откак се бе завърнала от ужасяващото минало, но за нея това бе част от нормалния живот.

Селина бавно се съблече, сецдайки се колко рядко обичаше да прави това в тази баня, тъй като тук винаги беше студено. Баща ѝ пестеше електричеството и никога не я отопляваше. Но днес беше топло, топло като в оранжерия. Тя радостно свали роклята, чорапите, избърса голямото огледало с кърпа, за да провери дали няма синини. Нямахше нищо на лакътя, отзад на крака, на кръста. Тя пак притежаваше същата свежа кожа, същата коса, вежди, нос, очи, уста, брадичка — никакви драскотини, никакви бръчки.

Чу Мелани да идва по скърцащите стъпала и бързо влезе във ваната. Защо? Изплаши ли се изведнъж?

Мелани влезе, усмихна се като медицинска сестра, като майка, с голяма чаша чай в ръка.

Селина пое чашата, смъкна се надолу във ваната, чувствайки срам. Колко странно беше да изпитва стеснение, та винаги тя беше агресивната. Винаги мъжете бяха тези, които се срамуваха.

— Имаш ли нещо против да вляза и аз във ваната? — попита Мелани.

— Не... заповядай.

Наблюдаваше как Мелани се съблича.

На колко ли години беше? Двадесет и шест? Двадесет и осем? Може би по-млада? Имаше тен, хубав тен в сравнение със собствената ѝ бледа кожа.

Изпъкналият корем с издутината от бременността изобщо не беше неприятен за гледане. Всъщност бе очарователен, почти красив.

— Имаш хубав тен — каза тя и тогава забеляза драскотините.

Мелани сякаш цялата беше издрана с дребни, двусантиметрови драскотини — всичките в една и съща посока.

— Изглеждаш като преминала с голяма скорост през храсти.

— Подходящо определение — каза Мелани, стъпвайки във ваната. — При астралната проекция се пътува със страхотна скорост и въздействието върху астралната покривка е толкова силно, че се показва през физическата кожа. Ако погледнеш отблизо ще забележиш, че драскотините са под повърхността.

Мелани седна във водата срещу Селина. Ваната не беше голяма, но те и двете не бяха едри. Мелани без никакво усилие се сви, въпреки бременността си, така че не заемаше много място.

— Астралната проекция е частично физическа и частично умствена. Пътуваш в астралното тяло заедно с аурата си, разбираш ли?

— Не съвсем.

— Ние имаме две тела — едното виждаме всеки ден, а другото е астралното, „етеричното“ тяло. Това второ тяло от едва доловима физическа материя играе ролята на превозно средство за циркулацията на човешката жизненост и с упражнения двете могат да се отделят. Астралното тяло е заключено в познатата ни анатомия клетка по клетка. Съвпада идеално, но може и да се простира извън тялото с десет-дванадесет сантиметра, в зависимост от здравето и темперамента. Това удължение се нарича аура и е с различен цвят, в зависимост от нашия характер. С упражнения можеш да видиш аурата на хората и да получиш предварителни предупреждения за техните чувства към теб.

— Какъв цвят съм аз? — попита Селина.

— Син, бледосин.

— Какво означава това?

— От гледна точка на усещанията това означава, че си недостатъчно развита.

— Ти какъв цвят си?

— Виолетов. Спектърът на аурата варира от синьо-бяло до виолетово и понякога до тъмночервено.

— Какво показва тъмночервеното?

— Пресметнатата неискреност. На човек с червена аура не трябва да се вярва. Той крие нещо, което засяга взаимоотношенията ви. Неискрен любовник положително ще излъчва червено. Аурата не е ярка. Предупреждавам те — не свети и не изгасва, а присъства постоянно за тези, които могат да я видят.

— Как мога да видя аурата ти?

Мелани стана, излезе от ваната, леко се избърса в кърпата и отвори малко вратата, после изгаси осветлението.

— Изчакай малко, докато привикнеш с тъмнината — каза тя, — после погледни към отражението ми в огледалото. Ще застана пред пролуката светлина, която идва от вратата и ще видиш само силуета ми.

— Да — каза Селина. Сега виждаше силуета на Мелани като черна сянка в огледалото.

— Ако гледаш по самия край на силуета, ще видиш много леко движение, подобно на топлинните вълни, излъчвани от повърхността на шосе в горещ летен ден или изкривяванията, причинени от петролни пари.

Селина гледаше силуета, искаше да види аурата на Мелани, ала не успяваше.

— Ще затворя още малко вратата, за да намаля интензивността на светлината.

Когато Мелани раздвижи ръцете си, Селина изведнъж видя розово движение около бедрата и краката и най-вече около глезените ѝ, сякаш тя разсейваше прилепнала мъгла.

— Това е — каза Мелани. — Около краката ми. Студено ми е, телесната ми температура спада. Всичко е взаимно свързано.

Запали отново осветлението в банята и се върна във ваната, поставяйки ръцете си без нужда, ала нежно на раменете на Селина.

— Имаш прекрасни гърди, красиво младо тяло. Спала ли си с много мъже.

— Трима — каза Селина.

— Много консервативна бройка.

— Не съм сигурна, че мъжете ми допадат много. — Не искаше да прозвучи като предложение, но излезе точно така, като намек, че може би предпочита жените.

— Много жалко, нали, но невинаги мъжете знаят как да предразположат една жена, нито пък жените знаят как да доставят удоволствие на мъжете. Ето защо хомосексуализмът се разраства — и мъжкият, и женският. Смятам, че двата пола трябва да се опитат да се научат един друг какво да направят, за да си доставят истинско удоволствие, но не смятам, че мъжете имат нужното търпение... те се възбуждат толкова бързо, някои от тях.

— Не са ли само...

Селина бе привлечена от очите на Мелани. Не беше толкова объркващо, както мислеше, просто силно концентриран поглед на засилващо се желание! Никога не я бяха гледали по този начин — чувстваше възбудата, както си стоеше във ваната с нея. Не бе само любезност, а невероятно стимулиращо. За свое учудване тя протегна ръка и докосна Мелани. Сложи длан на потъмнелите ѝ гърди, нежно ги погали с върха на пръстите си и продължи надолу, за да докосне къдравите червеникави косми под водата и се доближи така, че устните им се срещнаха.

Мелани провря ръце около гърба на Селина, за да се изправи. Все още прегърнати, те излязоха от ваната и мокри отидоха в спалнята за гости с голямото пухено легло. Мелани вече бе ходила в стаята, беше оправила чаршафите и включила радиатора. Беше топло.

Легнаха в леглото. Селина, силно възбудена, усещаше твърдите гърди на Мелани върху своите. Легна по гръб и Мелани се премести върху нея. Бавно, много бавно, постави коляното си между краката ѝ и затанцува ритмично. Целуваха се, без да спират и когато очакваше Мелани да спре, както би направил всеки мъж на нейно място, защото усети, че не ѝ остава много време до крайната експлозия, Мелани продължи да я целува по ушите, надолу по врата, по всяка гърда и надолу, без да бърза. Беше в състояние на такава възбуда, на екстаз, започна да стене, дишайки тежко. Господи, обичаше тази жена! Никой

не ѝ бе доставял такова удоволствие, беше невероятно. Тогава Мелани легна върху нея, притисна устни до нейните, склучи ръце около кръста ѝ. Спря целувката за миг и прошепна:

— Сега не се плаши, когато усетиш кулминацията... ще започна да ставам студена и неподвижна. Дръж ме здраво, докато се отпусна. Дръж ме, колкото и да е неприятно, докато не се върна отново към живота.

Колко дълго ще продължи? — попита Селина, не искайки да я загуби нито за минута, нито за секунда.

— Час, не повече. Остани при мен около час, не гледай корема ми, ако не искаш да ти прилошее.

Изведнъж прегърна Селина до задушаване, ръцете ѝ се стегнаха така, че не можеше да поема въздух.

— Мелани, боли ме — каза задъхано Селина, извърна глава от Мелани и видя светещата пулсация на кожата на жената и усети тялото ѝ да изстива. За един ужасен миг си помисли, че няма да успее да овладее страха си, но тялото на Мелани започна да вибрира в буйни движения, които станаха непоносимо приятни и тя почувства, че достига оргазъм. Прехапа устни и силно се притисна до Мелани с цялата си сила, усети като че тялото ѝ се повдигна от леглото в гърчещо се безумие. Откри, че се бори с безчувствената Мелани, която бе студена и побеляла. Вените ѝ фосфоресцираха в мрака.

Загуби контрол, двете се плъзнаха от леглото на пода. Сега бе върху Мелани, неспособна да помръдне, уплашена от прегръдката, която я притискаше до смърт. После Мелани се отпусна, Селина започна да се измъква, въпреки че продължаваше да държи ръцете ѝ.

Коленичи и вдигна необикновено лекото безжизнено тяло на Мелани на леглото. Намести я така, че да може да легне до нея, прегръщайки я през кръста, дръпна пухената завивка и затвори очи.

Лицето на Мелани беше студено на пипане, леденостудено, косата чуплива, тялото влажно, но в себе си Селина усещаше топлина, която не беше изпитвала преди и искаше това да продължава.

Лежеше в тъмното — спокойна, доволна, разбирайки, че е открила нещо, което другите можеха да търсят цял живот и да не намерят. От любопитство повдигна завивките много внимателно и погледна към тялото. Вените пулсираха ритмично, а на места кожата бе толкова прозрачна, че можеше да се видят розовите мускули,

костите на ръцете и краката. Коремът бе полупрозрачен и през тънката млечна стена можеше да се види свитият ембрион на бебето на Мелани.

Беше ужасно и все пак завладяващо — голямата глава, едно противно око, юмручета като от желе, живо същество във формата на ембрион, а по средата малка бяла топчица в клетка, която туптеше — сърцето.

Покри отново Мелани и ѝ се прииска да избяга в банята. Искаше да избяга от тази гледка, но беше обещала и беше предупреждена да не гледа, остана на мястото си, дишайки дълбоко и бавно, за да потисне гаденето. Накрая много уморена изпадна в дълбок сън.

Когато се събуди, в първия момент не знаеше къде се намира, после усети невероятна топлина, усети, че тялото на Мелани, което още беше в прегръдките ѝ, се изпотява. Докосна челото ѝ — беше като на болна от треска. Все така, без да я изпуска, Селина се пресегна и запали нощната лампа. Мелани лежеше по гръб, главата ѝ бе потънала дълбоко във възглавницата, косата ѝ бе разпръсната като венец, изразът на лицето ѝ бе спокоен. Кожата беше възвърнала естествения си цвят. Попипа пулса ѝ, беше много ускорен.

Какво да направи? Как да ѝ даде нужната енергия?

Тя легна върху нея, отново се възбуди, дребното ѝ тяло удобно се сгуши върху красивото, топло, безжизнено тяло. Внезапно Мелани се изви. Тялото ѝ се напрегна, сви се, отхвърли Селина встрани, започна да се извива като в припадък, изпъна се по диагонал на леглото и за момент остана неподвижно, после се успокои. Отвори очи, огледа се наоколо, без да движи главата си и накрая се усмихна на Селина.

— Те са добре. Живи са. Децата ми са живи.

ГЛАВА ПЕТА

Селина се загледа в кожата на Мелани — имаше драскотини и нещо подобно на изгаряния. Докосна натъртените места, ала Мелани не реагира. Изглежда не чувстваше болка.

— Наистина ли летиш през въздуха? — попита тя.

— Не толкова през въздуха, колкото през времето, но усещането е като че се движиш с много голяма скорост през пространството. Не може да се обясни, разбира се.

— Какво става, когато се връщаш?

— В буквален смисъл ставаш отново едно цяло. Същото е, когато замахнеш бързо с ръка пред очите си. Ако движението е отляво надясно, можеш да видиш трептенето на образа на ръката си до крайната ѝ позиция. Умът върви напред, астралното тяло го следва на част от секундата. За онези, които могат да видят пристигането ти, ти се появяваш като дух.

— Може ли някой да те види?

— О, да. Ако смеят да погледнат. Повечето хора са толкова уплашени от гол призрак, че побягват или се правят, че не са те видели.

— А децата добре ли са?

— Живи са. Лежат на втория етаж във вилата като мъртви, но са живи.

— Като мъртви?

— В кома са. Синьор Капуела сигурно смята, че техните астрални тела са някъде в „убежище“, както го нарича той, но в действителност и двете са в дълбока кома.

— Какво е „убежище“?

Беше доволна да лежи в топлото легло, държейки ръката на Мелани и задавайки ѝ всички тези въпроси. За пръв път усещаше, че принадлежи към нещо съвсем различно, нещо изключително, че изучава тайните на един нов непонятен за другите.

— Плод на неговото въображение. Той си има теория, че хората, които могат да се проектират астрално, отиват на места, където могат

да отпочинат и да се заредят. Той смята, че аз прекарвам повечето време там, оставяйки физическото си тяло в лед, така да се каже.

— А няма ли „убежище“?

— Доколкото зная, не. Той е стигнал до това заключение тълкувайки погрешно някои попаднали му документи. Вярва, че Бермудският триъгълник е „убежище“, затова там изчезвали хора. Теорията, за която се е хванал, е добра дотолкова, че го държи настрана от мен.

— Искаш ли нещо за пиене или ядене? — попита Селина, сецвайки се, че трябваше да попита по-рано.

— Бих закусила.

Селина стана бързо, доволна да бъде полезна с нещо. Отиде в стаята си, облече халата си и слезе в кухнята да приготви нещо.

Да правиш закуска в четири сутринта! Разчупването на установените норми я забавляваше. Да живееш по-различно, но с цел.

Изпържи две яйца, бекон, две наденички и усети силен глад. Сложи всичко в поднос заедно с две чаши портокалов сок. Радваше се на домашния уют — да се грижи за Мелани, да живее заедно с нея.

След като приготви и кафето, занесе подноса горе, остави го върху коленете на Мелани и сама легна отново в леглото до нея.

— Сега какво? — попита тя, оставяйки чашата си с кафе на нощното шкафче. — Ще отидем във Венеция. Какво?

— Твоят прародител, Мишел дьо Ностредам, е живял там около 1538, 1540 година. За този период от живота му не се знае почти нищо, но моите проучвания показват, че с докато е бил там, е написал важни предсказания, които след това унищожил.

Селина наблюдаваше как Мелани маже масло на препечената си филийка, реже бекона и наденичката. Хранеше се педантично, държейки ножа и вилицата както хирург скалпела.

— Ако успееш да се върнеш назад в миналото, както направихме днес в Пърс Моникорум, може да успееш да влезеш в самия него.

Селина пиеше кафето си.

Животът ѝ не само се промени, но взе нереалистичен обрат към невероятното. Лежеше в леглото и закусваше в четири сутринта с любовница, която съвсем сериозно говореше как тя ще се върне в живота на възрастен мъж, починал в шестнадесетото столетие.

— Виждаш ли — продължи Мелани, — ако той е предвиждал важни събития, трябва да е предсказал и какво ще се случи с потомците му, трябва да го е записал. Нужно е да разбере какво е предрекъл за децата, преди да се опитам да ги спася и искам дори още повече да разбере защо е унищожил тези записки.

Мелани сложи настрана празната чиния и взе чашата с кафе.

— Трябва да е видял нещо толкова ужасяващо, че е решил да не ни остави узнатото. Дали не е било унищожението на човешкия род?

Мелани настояваше, че е необходимо да пътуват с влак, за да навлязат в по-спокойно настроение. След като се съгласи с удоволствие да финансира пътуването, Селина остави Мелани да организира всичко. Трябваша им към хиляда лири стерлинги и банкерът на родителите ѝ им ги даде след разговор със семейния адвокат, който му обясни какво е наследството.

Тръгнаха за Лондон през една ранна утрин. Отидоха от гара Падингтън право до Виктория, откъдето взеха влака за Париж и вечерта бяха в спалния вагон за Милано.

Цял живот беше мечтала да пътува към екзотични страни с човек, който е повече от приятел. Мелани бе чудесна компания — не само знаеше всичко за всичко и искаше да ѝ предаде знанията си, но с нея можеше да раздели и възбудата от новите преживявания.

На следващата сутрин, отпочинала, макар и малко пораздрусана от пътуването, Селина слезе от своето легло на разсъмване, отиде в коридора и се загледа през прозореца. Влакът бе спирал в Марсилия, после в Тулон. Уханието на кафе и пресни кроасани лъхаше през прозореца. След Сен Рафаел и Кан тя събуди Мелани, която искаше да види Кан-сюр-мер, когато минат през него. Спряха на Антиб и отидоха на прозорците, които гледаха на север.

— Вилата се намира ей там, вляво от замъка на хълма — възбудено каза Мелани. — Там са Емма, Адам и Пол. Толкова близо и все пак толкова далече!

После Венеция. Мелани се оправяше добре в лабиринта от тесни улички и безбройни мостове. Движеха се бавно, спирайки понякога да погледат към някой неочакван дворец, живописна арка или базилика. Мелани бе настояла да пътуват с малко багаж — само с по една ръчна

чанта с най-необходимото и сега Селина разбра причината. Във Венеция се ходи.

Нямаше неприятни миризми от каналите, както очакваше, докато не приближиха рибния пазар близо до моста Риалто, където Мелани зави в един пасаж, спря пред едно общежитие и позвъни.

Една от двойните врати се отвори и елегантна руса жена в панталони ги пусна вътре.

Попаднаха в огромно каменно предверие със стълби. Беше разкошно и мрачно. Стаята бе резервирана и те последваха жената до първия етаж.

— Настаних ви в стаята, която поискахте в писмото си, синьорина. Надявам се да намерите спокойствието, което ви е нужно да завършите книгата си. Имате ли още много?

— Не, почти е завършена. Това е моята асистентка по проучването, синьорина Селина Бел — представи я Мелани.

— Това е стаята, в която се смята, че е живял Нострадамус във Венеция — каза жената. — Надявам се да не се сблъскате с призрака му.

— О, надявам се да е така! — засмя се Мелани.

Стаята бе голяма, с каменен под и малки прозорци, гледащи към рибния пазар. По средата имаше широко легло, до една от стените — голям шкаф, до него леген за миене, в ъгъла — тоалетка.

— Банята е в края на коридора, след като завиете надясно. Ако се нуждаете от нещо, не се притеснявайте да попитате. — Като каза това, жената си отиде.

Мелани седна тежко на леглото, съвсем изтощена.

— Добре ли си? — попита Селина.

— Започва да ми прилошава. Страхувам се, че Венеция не е идеалното място за бременна жена. Трябва твърде много да се ходи, така че ще те оставя днес да се разхождаш сама.

Твърде възбудена, за да си почива заедно с Мелани, която заспа моментално, Селина започна да разопакова чантите и да подрежда нещата в шкафа.

Беше ли тя съпругата в този съюз?

Тя се поразходи из Венеция сама. Купи си карта и се отправи към площад Сан Марко, постоя пред Двореца на Дожите. От другата страна на канала се виждаше църквата Сан Джорджо Маджоре и други

прекрасни здания — толкова познати от творбите на Каналето, че не можеше да повярва на щастieto си.

Като се върна в хотела, вече уморена, намери Мелани в леглото, заобиколена от купища документи, които бе донесла със себе си.

— Проблемът е дали ще можем да установим контакт, дали е преживял нещо тревожно. Според моите изследвания, той дошъл във Венеция, след като живял дълго в Страсбург, пътувал из Швейцария и спрял тук, преди да прекоси Италия чак до Сицилия.

— Собственичката на хотела изглеждаше сигурна, че е отседнал тук.

— О, няма съмнения, че е така, но може би не е бил разтревожен.

— Това има ли значение?

— Ние по всяка вероятност можем да улавяме само следи на страха. Ако е бил щастлив, не е оставил никакъв отпечатък.

— Кога ще опитаме? — попита Селина, като легна по корем до документите и затвори очи.

— Няма определено време. Толкова съм гладна в този момент. Предлагам да отидем в някое от онези прекрасни ресторантчета и да се позабавляваме. След това може да пийнем кафе и ликьор на площад Сан Марко. Там вечерно време винаги свирят един-два струнни оркестри.

Първата им вечер бе романтична. Маса със свещи на паважа недалеч от неспокойната вода на канала, пеещи гондолиери, врявата на италианските гласове.

Взеха вкусни макарони, вино в керамична кана и топящ се в устата сладолед. Пиха кафе във Флориан на Сан Марко и към полунощ тръгнаха към хотела, приятно уморени.

Селина легна до Мелани, която изгаси осветлението и се хванаха за ръце. Чувстваше се леко замаяна от виното и си въобразяваше, че като Офелия се носи по течението, заобиколена от гирлянди. Дишането на Мелани стана равномерно, беше заспала. Селина не можеше да заспи от кафето и от това, че е във Венеция. Тогавя внезапно Мелани стегна прегръдката си и дишането ѝ се ускори. Селина отвори очи и приятно се изненада, че вече се е съмнало. Значи е била заспала, спала е дълбоко, но не се чувстваше отпочинала. Може би бе от промяната на климата. Видя яркосиньото небе навън, много по-ярко, отколкото очакваше, сякаш отсрещната сграда бе изчезнала.

Любопитна, тя стана и се огледа.

Обстановката бе доста по-различна от предишната вечер. Рибният пазар беше пълен, много шумен и оживен. Рибари изпразваха мрежите си направо от лодките на кея, а дрехите им бяха прекрасни. Носеха пъстроцветни ризи и кърпи на главите, широкополи шапки и панталони до прасците. Имаше дори един стражар с метален шлем и броня, който държеше алебарда и се оглеждаше наоколо. Беше толкова красиво, че ѝ се прииска да го сподели с Мелани, която сигурно също щеше да се зарадва, ако я събуди.

Тя се обърна и ахна. Нямаше легло.

Стаята бе абсолютно променена. Имаше слама по целия под, голям дървен нар в единия ъгъл, дълга маса по средата на стаята, покрита с килим и отрупана със стари книги и ръкописи, перо на стойка до мастилницата, леген за миене, дървено ведро с вода на пода. На стената върху закачалка висеше красива кадифена черна пелерина и подходяща ѝ шапка със зелено щраусово перо. До нара имаше зелени ботуши от най-мека кожа, а на него, за нейно учудване, спеше някакъв мъж. Беше с брада, към края на тридесетте, тъмнокос, дребен, с добро телосложение. Носеше риза, трико, жакет. Сякаш цяла Венеция бе променена за някакъв средновековен фестивал, като шествието, което беше видяла в Пърс Моникорум.

Вцепени се.

Погледна през прозореца и видя облаците да се гонят в небето като в забързан кадър. Обърна се и видя как мъжът става, реши дългата си тъмна коса с опънати, обсипани със скъпоценни камъни пръсти и отива към ведрото с вода, намокря очите си и се изтръсква от водата. После отива до масата, сяда тежко, взема перото и започва да драска думи върху парче пергамент.

Не усещаше ли той присъствието ѝ? Дали тя не се намираше в друго измерение на времето, преживявайки някаква следа от страх?

Тя се доближи, изкашля се учтиво, но не излезе никакъв звук. Погледна към ръцете си — бяха мъжки, със същите пръстени, които носеше спящият мъж. Погледна нагоре и той беше изчезнал, сведе отново поглед и видя, че носи същите ботуши, неговия жакет. Тя беше този мъж и веднага седна на масата и погледна написаното от него, погледна написаното от нея.

*Le fort Nicene ne sera combatu
Vaincu sera par rutilant metal
Son fait sera un long temps debatu,
Aux citadins estrange espouvantal.*

Не го разбираше. Беше изумена, смътно усещаше, че е в тялото на мъжа, че е извършена метаморфоза, че тя е мъжът и че мъжът е Мишел дьо Ностредам.

Посегна към инкрустираната с камъни кутия на масата, потърси ключето из джобовете на жакета, намери го, отключи кутията и се втренчи в разните шишенца с медикаменти и малки кутийки с прахове.

Аптекарят, когото бе посетила вчера, ѝ бе дал нов корен от Изтока — халюциногенно упоително средство, което бе взела миналата нощ. Сега си припомни преживяното, сънищата си, предсказанията.

Това беше записала.

Сега искаше да опита друго вещество — това в малката кесийка, еликсира — мека топяща се субстанция, нещо като желето от дюли, което бе правила във Франция и което стана толкова популярно.

Гребна с върха на ножа, опита го, притисна субстанцията към небцето си с език, облегна се назад в креслото.

Вкусът беше приятен, на билки. На копър? Или на мента? Почувства се успокоена, с избистрен ум. Затвори очи и видя две деца, които ѝ бяха познати. Виждаше ги бе и преди в сънищата си — момиче и момче, елегантно облечени като кралски особи. Бяха пораснали, доста високи, четиринадесет, може би петнадесетгодишни, момичето малко по-ниско от момчето, прегърнати като любовници. Всъщност бяха любовници. Знаеше го. Тайни любовници, на които светът им бе в краката. Видя с тях едно дете — обожаваха го и го закриляха, но детето беше уродливо, грозно. Това странно трио бяха децата на бъдещето. Знаеше го, трябваше да го повярва. Цветовете наоколо бяха много красиви и Селина разбра, че се е пренесла отново в бъдещето, бъдещето на Нострадамус, но и на нейния живот. Тя беше той, а той преживяваше една от своите пророчески траектории.

Видя отново децата, по-дребни, по-млади, лежащи на сребристорбели легла, безпомощни. Тя направи съзнателно усилие да се

придвижи напред във времето, да ускори предчувствието.

В ъгъла на стаята сега нещо светеше. Блестенето идваше от детското креватче. Тя се приближи крадешком, надникна вътре. Имаше дете, толкова бледо и малко, че изобщо не приличаше на дете. Беше свито на кълбо, имаше очи, уста, слят с тялото врат, ембрион от неизвестно вещество, комбинация от пари, мъгла. Очертанието му пулсираше безкрайно. Искаше да сложи ръка в леглото и да го докосне, но я достраша. Това ципесто тяло притежаваше странна, опасна сила. То отвори очи и под клепачите зениците му бяха бели. Те също се разтвориха, като че имаше два чифта очи. Тя се вгледа в безкрайните дълбини, усети вледеняващ страх, безпокойство за себе си, но също и за тези, които са близки с него. Очите казваха какво предстои, предупреждаваха я за неминуемото. Видя как хора тичат по улиците, тичат и пицят. Сега имаше коли, виеха сирени, небето грееше в червено, гръмотевични звуци, силни проблясъци на светлина, облаци мъгла, снижаващи се към улиците с невероятна скорост, тъмnochервени и черни, догонваха хората и ги превръщаха в пепел. Бомба ли беше това? Хората продължаваха да тичат, въпреки че бяха обгорели, овъглени фигури, горящи скелети, падащи в своя бяг. Дали това не беше краят на света?

Само за някои. Само за онези, които си го представяха така.

За други щеше да свърши с удавяне, в прииждащи води. Виждаше бавно надигащите се води, черни и плътни, разпростиращи се докъдето стига погледът, покривите на къщите, църквите, препълнени с хора, претъпкани кораби. Водите безпощадно се надигаха и хората се давеха. Това щеше да е краят за други.

Тя продължи съзнателно да се придвижва напред и усети страшна болка в стомаха — голяма бучка изпомпваше болка към цялото ѝ тяло. Мъже с бели маски гледаха към нея под ярка светлина, проблясваха инструменти от стъкло и метал, една ръка в гумена ръкавица се отдръпна от вътрешностите ѝ с гъба като израстък и тя се видя мъртва на хирургическата маса, заобиколена от хора, които покриваха лицето ѝ със саван... и внезапен ужас от някакво превозно средство, огромен ръмжащ двигател, с фарове като очи, който идва към нея с голяма скорост. Тя попада между колелата, усеща болки в главата, твърдия асфалт на улицата. Тя преживяваше смъртта на хората, техните най-лоши фантазии. Така щеше да действа съществото,

щеше да заразява фантазиите на хората и те щяха да умират от страх, да умират от собствените си тревоги. Взираше се в тъмните дълбочини на бъдещето и разбра всичко... разбра всичко... и преди картината да изчезне, тя се напрегна да се завърне в света на Нострадамус. Отново седеше на масата с перо в ръката и написа чрез него четиристишието...

*Enfants vivant mais semblant mort
Attendent la fille d'une autre branche.
Paulus le jeune redevien fort
Ils s'échappent tous a la maison blanche.*

Перото продължи.

Тя не виждаше никакъв смисъл, но импулсивно продължи да пише.

*Le dernier fils sujet d'incest
Soldat de peur épouvantable
L'image de feu, inondation et peste
Turra le monde qui soit instable.*

Пишеше бавно, старателно. Половината свят щеше да се самоунищожи под влиянието на този свръхмладенец. Роден от племенница и чичо, той щеше да причини смъртта на милиони чрез изпитвания от тях самите страх. Щяха да си представят собствената смърт от огън и сяра, ако от това най-много се страхуваха. Щяха да загинат от удавяне, ако това ги плашеше. Смъртта съществуваше само в умовете им.

Загледа се в редовете, които бе написала, после през стаята към прозореца. Там стоеше и гледаше навън фигурата на младо момиче със светла къдрава коса, което нежно люлееше едно вързопче в ръцете си. Момичето бе самата тя — Селина Бел, а вързопчето бе уродливото дете.

Тя се огледа и видя как стаята постепенно се променя, видя сега Мелани, лежаща на леглото, видя как собственото ѝ отражение изчезва и видя собствените си ръце, босите си крака. Изведнъж почувства студ от седенето в мрака.

Какво правеше извън леглото?

И как така виждаше на тъмно, когато беше нощ?

Уплашена, прекоси стаята и светна лампата. Загледа се в голата крушка високо на тавана. Беше ли сънувала? Насън ли ходеше?

Мелани се разшава, събуди се, седна в леглото и я загледа.

— Добре ли си?

— Сънувах най-любопитния сън...

— Ела, легни да се стоплиш, цялата трепериш. Не си сънувала, имала си видение. Разправи ми го бързо, преди да си го забравила.

— Писах, записвах.

— Какво написа? Какво, кажи ми!

Селина затвори очи, легна на възглавницата и върна мислите си назад. Ясно си припомни написаното.

Не отвори очи, но продължи да говори, описвайки всичко преживяно, всичко, през което бе преминала, усещайки, че Мелани ходи из стаята, насърчава я да говори, настоява да каже всяка подробност, записва всяка дума.

Когато Селина свърши, тя се плъзна отново назад в миналото, видя Нострадамус да се разхожда в постланата със слама стая. Държеше пергамента, който бе изписал, предсказващото четиристишие, крачеше тревожно напред-назад, гледаше в редовете, после спираше загрижено. След малко седна тежко до масата, посегна към малка кутийка с огниво, изкара искри от кремъка и запали газената лампа. Сложи пергамента над пламъка.

Гореше предсказанието си за края на света. Нямахше да позволи следващите поколения да разберат за ужаса, който ги очаква.

Селина замълча, спря да пресъздава видяното и изпадна в дълбок, дълбок сън.

Събуди се по обяд на другия ден. Чувстваше се много освежена и отпочинала — едно ново вътрешно усещане, което не можеше да обясни, но което съществуваше. Сигурно беше свързано с

постижението ѝ, с това, че доказва на себе си и Мелани способностите си да предизвика психично преживяване, ценно за самата нея.

Мелани седеше до тоалетката и записваше нещо в бележника си.

— До какво заключение стигна? — попита Селина. Мелани вдигна поглед.

— Спа доста дълго, как си сега?

— Прекрасно.

— Какво си спомняш от миналата нощ?

— Всичко. Дори миризмата, която изчезна. На застоял тамян.

Мелани стана, приближи се до леглото и седна.

— Интересното е, че ти се върна назад без моя помощ. Фактът, че бях в стаята, може да е улеснил прехода, но виденията ти са невероятно ясни за начинаеща.

— Караш ме да се чувствам като монахиня.

— Това, което не мога да си изясня, е дали последните сцени на заключителното унищожение за давеците се, за умиращите в пламъци, на операционната маса, са били негови или твои.

— Мисля, че бяха мои.

— Но все пак наследствена памет?

Мелани изглеждаше замислена, разтревожена от проблема.

— Искаш ли да закусим? Мога да сляза и да ти донеса кафе и кейк.

— Не! Ставам. Искам ми се да видя Венеция!

Изричайки това, Селина стана от леглото и отиде до легена да се измие.

— Какво ще кажеш за четиристишието, които написах, разбираш ли нещо? — попита тя.

— Да. Първото е това, което очаквах. Второто е една неочаквана и някак потискаща премия. Беше много лесно, за да е истина.

Тя ѝ подаде бележника, в който пишеше и Селина го пое, след като изтри лицето си.

Беше гола, безсрамна, вече не се стесняваше. Легна до Мелани и разгледа превода.

Enfants vivant mais semblant mort

Живи деца, на вид като умрели (Емма и Адам)

Attendent la fille d'une autre branche.
Чакаат дъщерята от друг семеен клон (Селина, от друга родова линия)
Paulus le jeune redevien fort
Пол младият възвръща силата си.
Ils s'échappent tous a la maison blanche.
Всички се измъкват до белия дом.

Le dernier fils sujet d'incest
Последният син, роден от кръвосмешение (моето дете?)
Soldat de peur épouvantable
Войник на страшен ужас
L'image de feu, inondation et peste
Видения на огън, наводнения и епидемии
Turra le monde qui soit instable.
Ще унищожат неустойчивия свят.

Беше записано и преведено и едно трето четиристишие, за което тя не си спомняше.

La fille d'une autre branche
Дъщерята от друг семеен клон (отново Селина?)
Nourice du petit roi
Бавачка на малкия крал
Après voir la plus horrible revanche
След като види най-ужасната мъст
Sauvera les meilleurs trois.
Ще спаси най-добрите трима.

— Какво е това последното? — попита Селина.

— Четиристишие от Нострадамовата „Книга на вековете“.
Преведох го, защото се споменава „дъщерята на друг семеен клон“.

— Предполагаш, че съм аз?

— Дъщеря от друг клон на семейството. Възможно е, въпреки че смисълът на четиристишието не е много ясен. Най-първото четиристишие, което написа, също е от „Книгата на вековете“. Деветнадесетото четиристишие от глава седма:

*Укреплението в Ница няма да се сражава
Превзето ще бъде с блестящ метал
Това дело ще се обсъжда дълго време
За гражданите странно и страховито.*

— Което означава?

— Укреплението в Ница може да означава вилата?

— Какво ще кажеш за белия дом от първото четиристишие. Това не означава ли Вашингтон, Америка?

— Възможно е. От друга страна, може да се изтълкува като Казабланка... в Мароко.

— Но защо?

— Просто чувство.

— Интуиция? — наблегна Селина, усещайки, че Мелани крие нещо.

— Да.

— Значи според теб трябва да е Казабланка, но защо?

Мелани сви рамене и стана.

— И без това май ще играеш важна роля в отглеждането на това дете — каза Мелани, потупвайки корема си. — „Nourrice du petit Roi!“ Въпреки че не бих имала нищо против да разбере каква ще е тази ужасна мъст. Може би, че ще си отмъстя на Капуела.

Селина започна да се облича.

— Може ли да попътуваме днес по каналите с някоя от онези моторници или до Лидо с гондола?

— След онова, което свърши не мога да ти откажа нищо.

Обядваха в живописен ресторант на Кампо Сан Фантин до театъра Феничи, после отидоха на екскурзия с корабче до островчето

Сан Джорджо, после до Мурано да погледат изделията от стъкло и оттам до Лидо.

Вечерта се разходиха с гондола. Селина се питаше дали Мелани бе права, дали тя е част от необикновеното бъдеще, предсказано от Нострадамус. Мелани бе на същата вълна.

— Ти ще си отговорна това супердете да се роди. То ще ни разкрие всичко, но трябва да изчакаме и да се убедим, че Емма и Адам ще оцелеят — каза тя по-скоро на себе си, отколкото на Селина. — Може тълкуванието да е грешно, може супердетето да не се роди от Пол и мен, а от теб и Пол. Когато прочетох тези четиристишия усетих, че сме на прав път. Мишел дьо Ностредам е бил ясновидец, но не за лична изгода в материалния смисъл, а за лична изгода в мистичния смисъл. Капуела стигна до правилното решение да основе клуб от ясновидци, от които чрез размножаване да се появи по-високоразвит човешки вид. Във всеки случай така е по-добре, отколкото да се събира сперма от Нобелови лауреати и да се създават бебета в епруветка от тях, както прави онзи луд американец! Аз съм на половината път, но трябва да си върна Емма и Адам и изглежда ще го направя или ти ще го направиш.

Разходката с гондола свърши там, откъдето бяха тръгнали. Гондолиерът им помогна да слязат, Мелани плати и тръгнаха обратно към хотела.

— Ти имаш щастието да бъдеш от рода на Нострадамус. Можеш да станеш невероятно богата, ако развиеш наследственото си ясновидство. Всичко, което трябва да направиш, е да предугадиш бъдещето на пазара със злато, енергийната криза и си готова!

Позвъниха на вратата, жената им отвори и те се заизкачваха по широкото стълбище.

Следвайки Мелани в тази обстановка, Селина си я представи като втора Лукреция Борджия, подбуждаща всеки около себе си, оправдаваща средствата за осъществяване на решението си да създаде суперсъществуването.

Тя дори загатна да я чифтоса с Пол, когото Селина дори не познаваше!

Тя не искаше деца.

— Къде ще отидем отгук? — попита тя, когато влязоха в стаята.

— Аз за няколко месеца ще се уединя в твоята тиха къща, докато родя. Ти отиваш на Ривиерата през Лондон и Париж.

— Лондон?

— Ще си намериш работа в една международна корпорация.

— Каква корпорация?

— Националната фармацевтична група. НФГ.

— Защо? — учуди се тя.

— Те са английският филиал на ЕСКА, Електроник Саунд Корпорейшън от Америка.

— Е? — Селина бе искрено озадачена.

— Те пръскат пари за психични изследвания, много пари. Бих искала да проникнеш в тяхната организация.

— За да шпионирам?

— Не, за да спасим в края на краищата децата.

ГЛАВА ШЕСТА

Сградата на Националната фармацевтична група бе впечатляваща. Извънредно удобно беше и да се стигне до нея от апартамента в Айлингтън, ако получиш мястото, което Мелани смяташе за необходимо.

Премина през въртящата се врата в голямо просторно фоайе и отиде до бюрото на дежурния служител по охраната.

— Казвам се Селина Бел и имам среща с господин Тобиан в десет и тридесет.

Обикновено Селина не се тревожеше дали ще получи дадена работа или не, но в случая бе изнервена. Трябваше да получи тази работа, иначе нямаше да може да помогне на Мелани.

Предишната вечер се бе оказала отвратителна. Трябваше да е мила с Джени, Лаура и Сюзън, с които делеше апартамента. Беше забравила за окаяното състояние, в което очакваха да се намира след смъртта на родителите ѝ, от която бяха изминали три дълги, дълги седмици. Искаше ѝ се да им говори за Мелани и Венеция, но не можеше да си позволи това.

Момичетата бяха много мили, бяха отложили срещите си с приятели и бяха останали вкъщи, за да не е сама след завръщането си още от първия ден. Зададох ѝ безброй въпроси, за погребението, колкото можеха по-внимателно, за предписаната ѝ от доктора почивка в провинцията. Сюзън бе стотвила един от отвратителните си гулаши и през цялото време Селина мислеше за Мелани и искаше да е при нея. Увлечение или силна любов беше това? Нямаше представа, но седеше тук в такъв тип канцелария, в какъвто се бе заклела, че никога няма да стъпи заради самата себе си.

— Искам да си намеря постоянна работа — каза тя на момичетата. — Дължа го на татко. Толкова искаше да съм достойна за уважение. — Те не знаеха какво да ѝ кажат. Винаги ѝ бяха завиждали малко за нешаблонния начин на мислене. Те бяха секретарки. Заковани всеки ден зад пишещите машини, хамбургер Макдоналдс за обяд и

няколко пътиета в бара след работа за облекчаване на монотонния живот.

Господин Тобиан бе дребен мъж с мустаци. Лицето му показваше, че е напълно лишен от чувство за хумор. Преминаха през стандартните въпроси. Когато той вдигна вежди при вида на високата ѝ диплома, тя разбра, че е спечелила.

— Защо не постъпихте в университета?

— Родителите ми загинаха при автомобилна катастрофа.

Вече не можеше да ѝ откаже.

Длъжността представляваше помощник-изследовател в рекламния отдел — работа, за която Мелани я беше инструктирала подробно. Щеше да съставя книга, престижно издание на корпорацията със заглавие „Историята на сярата“.

Той сърдечно ѝ стисна ръката и ѝ предложи да започне работа на следващия ден. Нямаше смисъл да се губи време.

Селина телефонира на Мелани и ѝ съобщи, че са я приели на работа. Мелани беше продала една викторианска чаша за бръснене в антикварния магазин, беше уредила идването на двама лондонски търговци, които да предложат цена за всичката стока. Щяха да пристигнат по-късно през седмицата.

— Ти спомена ли името Дартсон по време на събеседването?

— Да — каза Селина. — Във въпросника се питаше за работата на баща ми. Казах, че е бил актьор, не много известен — Боби Дартсон, взел името на баба си Сума Дартсон. После дошла войната и той я завършил като майор от инженерните войски, след което бил на държавна служба до пенсионирането си.

— Значи името Дартсон вече е записано в досието ти?

— О, да, така смятам. Споменах, че под името Боби Дартсон татко е работил с Ноел Кауърт. Това изглежда им направи впечатление и си го записаха.

— Добре, радвай се на живота, който водят хиляди хора. Мисля, че скоро ще те повишат.

— Ще дойдеш ли в Лондон да видиш службата ми? — попита Селина.

— Искаш ли?

— Разбира се.

— Защо?

— Знаеш защо.

— Аз ще съм ти най-добра приятелка за цял живот, Селина, не се обвързвай с мен. Не ме обичай както би обичала съпруг. Не е необходимо. Аз имам нужда от теб.

— В момента — каза Селина.

— Завинаги. Нямаш понятие колко далече ще стигнем заедно и колко вълнения ще преживеем. Между другото, ще те видя през почивните дни.

Ежедневната практика на пътуване от Айлингтън до Холбъри и обратно започна от следващата сутрин. Селина лесно навлезе в новата си роля, ядеше сандвичи с младите служители от НФГ в обедната почивка и се срещаше със старите си приятели вечерно време в Червения дракон. Хю беше там, несръчен както винаги, готов да се извини за всичко и всички. Той не спомена нищо за нощта, която прекараха заедно, тя също.

Да се работи не беше толкова лошо, колкото бе очаквала. Главният изследовател, за когото работеше, бе една жена, която някак си успяваше да изчита огромно количество книги всеки час и да извлича нужните пасажии за нейните резюмета.

Селина звънеше всеки ден на Мелани и в петък вечерта отиде до Торнтън, където бе посрещната с новата кола, която бяха решили да купят с парите от застраховката. Едно Мини втора ръка — бяло с черен покрив, което изглеждаше много шик.

През седмицата Мелани бе преобразила къщата, продала съдържанието на антикварния магазин, изчистила, организираща всичко.

Тя каза на Селина, че ако нещата потръгнат в желаната от нея посока, двете сигурно ще поживеят известно време в чужбина, може би в Южна Франция и тогава ще дадат под наем къщата за една-две години, като приберат и заключат всички ценни мебели и лични вещи в гостната.

В неделя вечерта Селина се върна в Лондон, с което затвърди новия си стил на живот. Ала в четвъртък през третата ѝ седмица в НФГ, главната изследователка ѝ спомена по време на сутрешното кафе, че много съжалява дето ще я загуби.

— Какво говориш? — попита Селина.

— О, избързах ли? Извинявай. Местят те в друг отдел. Мислех, че са ти казали. Решиха го на съвета във вторник.

— Кой отдел?

— Нещо свързано с Франция. Говориш ли френски?

— Малко.

Разговорът с господин Тобиан същия този следобед беше мил и кратък. Някой си мосю Жулиен имал нужда от английска асистентка, която да говори и пише на френски, а заедно с това ѝ предлагаша и значително повишение на заплатата.

— Ще работиш в нашия парижки клон и ти плащаме жилището. Някакви възражения?

— Не — каза Селина.

— Имаш ли приятел или планове за женитба?

— Нищо такова — каза тя.

— Добре, мосю Жулиен ще бъде новия ти шеф. Той е много приятен човек. Няма да има проблеми, освен ако наистина не го харесаш, но аз считам, че това е възможност, за която мечтаят всички момичета.

Когато зае мястото си в самолета на Ер Франс на летище Хийтроу, тя разбра, че ще преживее раздялата с Мелани. Бе преодоляла ученическото си увлечение и сега бе спокойна. Трите дни, които прекара в Съмърсет, довършвайки каквото имаше за довършване, я бяха направили по-зряла. Първо, Мелани бе малко отегчителна и по-недостъпна за физическа близост, защото бебето бе пораснало значително. А и възторгът от мисълта за Париж бе възбуждащ.

— Нямам представа колко време ще работиш там, но предполагам, че ще бъде около две седмици — каза Мелани. — После ще те преместят под един или друг предлог на Лазурния бряг. Интересно ще бъде да се види какво ще измислят, за да те предадат в ръцете на синьор Капуела. Що се отнася до другите неща, забавлявай се, Селина, използвай всяка възможност и никога не ми се обаждай от техните телефони. Ако открият, че се познаваме, с теб е свършено. Не се съмнявай в това, Селина.

Въпреки предупрежденията, чувството, че е във ваканция завладя Селина, което я накара да разбере, че последните три дни, прекарани с Мелани, не са били никаква почивка, а ударен курс по развитие на психичните способности. Материалът е в нея, беше казала Мелани. Въпросът е да го разкрие, да го разбере, да се научи как да го използва и, ей Богу, беше научила някои неща! Всъщност толкова много, че се бе преситила от цялата работа. Научи всичко за аурата, успя накрая да види своята, като държа ръката си в тъмното пред огледалото. Почти неуловимата светлина, която излизаше от върха на пръстите, бе бледозеленикава и много по-слаба от тази на Мелани, която бе яркочервена.

Беше се научила как да отблъсква негативните мисли, да различава телепатичните послания и да схваща смисъла им. Основното беше да забрави всичко, на което я бяха научили. Маниерите, подчертаваше Мелани, са враг на психичното, не външните, а тези, които са вътре в главата, собствените задръжки, внушени от доброто възпитание. За да бъдеш психически развит и активен, трябва да си напълно откровен със себе си и да действаш инстинктивно. Интуицията и инстинктът бяха ключовите думи.

— Пътуването до Париж ще ти даде прекрасна възможност да използваш всичко, на което те научих — бяха прощалните думи на Мелани на гарата в Торнтън. — Във влака, в самолета, гледай на всички непознати хора като на опитни мишки — презирай ги, но само вътрешно. Ти си по-висша. Използвай другите, но не допускай те да разберат това и ако направиш грешка, веднага ме осведоми.

— Какво ще направиш ти?

— Зависи от ситуацията. Но ме уведоми, не се плаши никога от мен.

Селина седеше до прозореца и гледаше към сребристите крила, докато изтегляха назад самолета от неговото място за спиране. Тя не разгледа пряко мъжа, който седна до нея, но и един бърз поглед ѝ бе достатъчен да добие впечатление. Ръководен служител в компания, около средата на четиридесетте, важен, но не предвзет, приятен. Тя го погледна и се усмихна, той също отвърна с усмивка. Беше добре тренирана усмивка — премина бързо през лицето му и изчезна също така бързо. Беше едър и изглеждаше здрав. Здрав и забавен, почувства

тя, което ѝ се стори интересно. Веднага започна да изпитва към него топли чувства.

Климатичната инсталация засъска през малките дупчици над креслата, самолетът се насочи към пистата за излитане. Селина се загледа във френското издание на „Вог“.

Съседът бе отворил вестника си на борсовата страница и следеше акциите на конкурентите си. Какво ли работи? Тя затвори очи и се съсредоточи върху него. Искаше да разбере с какво се занимава той, искаше да изяви психичните си способности. Получи само картината как той вади голям портфейл, пълен с кредитни карти. Може би бе плейбой или комарджия. Професионален комарджия? Или джебчия, който колекционира кредитните карти на другите?

Самолетът зае позицията за излитане.

Забуча. Налягането в гърба, силата, внезапното издигане я залепи за креслото. Летището и Уиндзорският дворец изведнъж се смалиха. Мъгла от облаци, после мъглата изчезна, появи се яркосиньо небе и слънце. Съседът сгъна вестника си и го сложи в торбичката за рекламни материали пред себе си. Всички се отпуснаха. Появиха се стюардесите с професионалните си усмивки.

— Мога ли да ви предложа нещо за пиене? — попита той.

— Смятах да взема чаша шампанско — каза тя.

Той даже не трепна.

— Ще се присъедините ли към моята бутилка?

— Да — каза тя.

Той и без това не плащаше от джоба си, всичко щеше да бъде отнесено към разходите.

— На почивка ли? — попита той.

— Не, започвам нова работа. — Искаше да бъде любезна. Щеше да отговори на всичките му въпроси, които нямаше да бъдат малко.

— О, в коя област?

— Научноизследователска работа, назначиха ме във фирмата „Бардино и сие“, дъщерна фирма на НФГ. Химикали.

— Зная ги добре — каза той. — Само преди месец бях в кантората им. За кого ще работите?

— Трябва да се представя на някой си мосю Жулиен. Вие в коя област работите? — попита тя.

— Сигурността.

Тогава едва ли е плейбой, помисли си тя.

— Занимавам се с ключалки, алармени системи и обща сигурност. Моята фирма бе наета да направи новата система за сигурност на Бардино.

— Често ли пътувате до Париж?

— Два пъти месечно. Зависи. Сега работим върху ново и революционно устройство за заключване, което ще елиминира обикновените ключове. То действа на кварцово-дигитален принцип. Вече няма да имате нужда от ключове, а само от пластмасова карта, подобна на кредитните.

Той бръкна в джоба си и извади малък кожен портфейл за кредитни карти, отвори го и изпаднаха десетина карти.

— Това не са кредитни карти — каза той. — Това са ключове.

Попадение! Интуицията, предчувствието, инстинктът ѝ се бяха оказали прави.

Шампанското пристигна, чашите бяха напълнени и росата по бутилката и мехурчетата възбуждаха жаждата.

— Наздраве — каза той.

— Наздраве.

Разговаряха за живота в Лондон, живота в провинцията. Когато дойде ред за кафето, той ѝ предложи цигара, въпреки че самият не пушеше и я запали със златна запалка, която остави небрежно на подноса пред себе си.

Тя привлече погледа ѝ. Ако я вземеше, щеше да разбере повече за него. Запалката плачеше да бъде взета. Акт на интуиция, инстинкт, забрави маниерите, те убиват развитието на психичното. Тя протегна ръка.

— Много е красива.

Той малко се обезпокои. Дали не се страхуваше, че тя ще го помоли да ѝ я подари срещу бъдещи услуги?

Тя стисна здраво запалката, затвори очи и получи толкова нелепа картина, че веднага върна запалката на неговата табличката... един мъж, печатац на електрическа пишеща машина във ваната!

— На брат ми е — каза той, прибирайки я в джоба си.

Да му каже ли? Да му издрънка ли това, което бе усетила? След две чаши шампанско не се страхуваше от нищо.

— Умрял е в банята си — каза внезапно тя. Смъртта не се беше показала във видението ѝ, думите просто сами изскочиха от устата ѝ.

Той се извърна и се вторачи в нея. Устните му пребледняха.

— За Бога, как разбра?

— Занимавала съм се с психометрия — скромно каза тя. — Запалката е принадлежала на брат ти. Той имал навика да пише докладите си на машина в банята. Един ден по невнимание използвал електрическа машина, станало късо съединение и той умрял.

Той продължаваше да я наблюдава удивено.

— Извинявай. Не трябваше да ти казвам.

— Не... не. Просто невероятно.

— Не биваше да го казвам, защото смъртта му е била умишлена.

Откъде знаеше? Как можа да му го каже, без да има доказателства?

— Ти си почувствала това, докато държеше запалката му?

— Да — каза тя с виновен глас. — Извинявай, наистина не е моя работа.

— Как го правиш? Улавяш вибрации от предметите?

— Невинаги. Отскоро започнах да се уча, така че понякога и сама се изненадвам.

— Какво ще кажеш за това? — каза той и извади връзка ключове.

— Вероятно нищо — отвърна тя и ги пое. — Защото това се получава, когато има следа от страх.

Знаеше, че говори като Мелани и този магически акт ѝ доставяше върховно удоволствие. Този психичен акт можеше да ги вади от равновесие!

Тя претегли връзката ключове в ръката си, стисна ги, попипа ги един по един с пръсти като броеница и получи невероятна картина, когато докосна един малък ключ.

Видя вратата на гараж, широко отворена и зад нея ниска спортна кола — Порше, Ферари или Лотус, нещо скъпо и модерно, тъмносин металик.

— Този ключ има нещо общо със синя спортна кола — каза тя. — Сигурно си я наследил от брат си и чувстваш вина, че я имаш. Той се е занимавал с коли.

— Беше индустриален дизайнер. Картата за ключалки беше негова идея. Бяхме започнали бизнеса заедно. Беше неизлечимо болен

и се самоуби. Написа бележката за собственото си самоубийство на електрическата пишеща машина, която го уби.

— Съжалявам.

Той явно се разстрои. Беше симпатичен мъж. Изгаряше от любопитство да разбере какъв е цветът на аурата му. Бяла, реши тя, но нямаше начин да разбере.

„Ако искаш да провериш интуицията си, вкарвай ги в леглото си“, бе казала Мелани. Селина не беше имала интимни отношения с мъже над двадесет и две години. Щеше да е ново преживяване.

Мъжът погледна часовника си.

— Време е за още една чаша, ще ми направиш ли компания?

И бидейки добър търговец и дипломат, измести разговора от темата за нейните психични способности и починалия си брат и те се приземиха на летище Шарл де Гол доволни един от друг и много весели.

Очакваше го кола и той ѝ предложи да я закара до центъра на Париж.

Тя прие, а също така и предложението му за вечеря.

Остави я на адреса, който и бяха дали, на булевард Распел. Шести район.

— Между другото, името ми е Бил Мичъм.

— Моето е Селина Бел.

Улицата бе възхитителна — дървета, модни магазини, един стар, ала типичен парижки блок с балкони.

Апартаментът изобщо не се оказа това, което бе очаквала. Беше прелестно старомоден, със скърцащ дървен под, две стаи с двойни стъклени врати към балкон с изглед към булеварда, тъмен поради дантелените пердета и тежките завеси, със старомодни френски мебели, кръгла маса с дантелена покривка, тежък махагонов бюфет, вази стил арт деко, нищо пластмасово или недодялано.

Беше много по-голям, отколкото бе очаквала и десет пъти по-стар и тъмен, но това беше Франция. Беше Париж, истинският Париж. Без телефон, разбира се, но бе забелязала един автомат по средата на стълбището.

Излезе на балкона и погледна надолу към оживената улица. После излезе навън и прекара деня в опознаване на района, поемайки

уханието на френски хляб, на кафе, на чистата вода, течаща по каменните канавки. Не можеше да повярва на късмета си.

Върна се в апартамента, изкъпа се в дълбоката вана, легна в топлата вода и се захвана да размишлява как точно да размести мебелите, за да стане по-приветливо. Оживяването на мястото щеше да ѝ отнеме известно време, но може би Бил щеше да я посъветва къде да напазарува. Ако изиграеше картите си правилно, той можеше дори да плати за някои от нещата. В края на краищата, ако той идваше в Париж два пъти месечно, можеше да му стане любовница. Мязаше на този вид мъже, които биха се зарадвали на една такава тайна връзка. Беше ли това предположение или бе прочела мислите му? Нейната психика ли ѝ казваше нещо?

Не беше сигурна, че го харесва.

Излезе от ваната, изсуши се, облече дрехите си от Мис Селфридж, които бе купила и слезе по стълбите да се обади на Мелани.

Набра номера три пъти, докато се свърже, но гласът на Мелани звучеше като от съседното помещение.

Опита се да не издава възбудата си, но Мелани я почувства. Това ѝ хареса, а когато спомена за Бил, Мелани много небрежно каза:

— Да, той трябва да е един от шпионите на ЕСКА.

— Какво?

— О, хайде Селина, кой резервира билета ти?

— Те.

— Значи те са поставили един от шпионите си до теб, за да разберат всичко за тебе. Дори и за миг не си въобразявай, че не са започнали да те проверяват.

— Какво да правя?

— Закарай го в леглото и виж аурата му. Спомняш ли си какво ти казах за неискрените, непочтените хора, хората с раздвоена вяръност. Ако е шпионин, аурата му ще е двуцветна. Каж ми, аз ще те посъветвам какво да правиш, но не говори прекалено много.

Двуцветната аура, както я наричаше Мелани, по принцип се виждала много ясно. Била свързана с двете полукълба на мозъка. „До кое ухо слагаш слушалката, когато говориш по телефона? — беше попитала тя. — Винаги до дясното, защото ти е по-удобно? Нали не си левачка? Половината от нашия мозък работи по инстинкт, другата част

механично. Има съвсем точна разграничителна линия между двете, въпреки че не са разделени точно наполовина по средата. Но аурата го показва. Програмираният механичен център и инстинктът са различават, когато човекът е неискрен. Такива хора имат двуцветна аура. Два различни цвята.“

Звънецът на вратата се обади точно в седем. Тя отиде до прозореца и видя черната кола, паркирана до бордюра.

Шофьорът бе дребен и с тънки като молив мустачки. Отпрати й бърз преценяващ поглед, любезно се усмихна и непреднамерено облиза устни. Дребен чувствен мръсник, който нямаше да има удоволствието да бъде с нея, но на нея й бе приятно да се почувства оценена, да усети, че може да възбужда.

Пресякоха Сена, поеха по Елисейските полета към Триумфалната арка, завиха наляво и спряха пред луксозен ресторант с униформен портиер.

Бил я очакваше на бара близо до входа, очите му светеха, тренираната му усмивка просветна, когато я забеляза. Ръкува се сърдечно, притисна я към себе си за приятелска целувка по двете страни. Ухаеше приятно на дискретен афтършейв, на чист, добре поддържан мъж. Тя осъзна, че неочакваните наслади от по-възрастните и богати мъже започват да я изкушават.

Изложената храна събуди апетита й, а редиците от чисти бутилки я накараха да ожаднее.

— Опитай специалитета на бармана — шампанско с портокалов сок и коантро!

Беше приятно да не избираш, всичко да се поръчва за теб. Вечеряха охолно. Той избра менюто, предложи блюдата. Управителят го познаваше. Всичко беше както трябва.

Пиха ликьор, мъничко. Той не беше настоятелен, не се опитваше да я напие, държеше се с нея като с голяма, макар и на моменти да беше очевидно, че тя е неопитно момиче. Той насочи разговора към секса, отново небрежно, така че тя не усети как стана по-интимен. Каза доста нахално:

— Париж е мястото да започнеш авантюра с по-възрастен мъж.

И тя съвсем лесно се съгласи с него и пактът бе подписан.

В колата, която ги откара до неговия хотел, той хвана ръката й и я попита защо трепери.

— Може би съм малко уплашена — каза тя.

— От мен?

— Е, разбира се мъжете не мислят за такива неща, но когато лягаш със съвсем непознат, а ти си почти такъв, никога не можеш да си сигурен, че той няма да се окаже друг.

— Имаш пред вид Джекил и Хайд? — засмя се той.

— Мъжете се променят в момента, в който оставят колата си зад себе си. И в леглото е същото. Обикновено агресивните стават безпомощни, срамежливите — агресивни.

— Толкова ли голям опит имаш?

— Не. Недостатъчен, за да преценя какъв ще си ти. Затова съм изнервена.

— Аз съм и агресивен, и срамежлив — каза той. Колата спря пред още един внушителен вход и вратата се отвори от още един униформен портиер. Бързо преминаха през ярко осветеното фоайе до асансьора, после по един застлан с килим коридор и влязоха в красива стая стил Луи XV с огромно двойно легло, готово да бъде заето.

Бил изгаси разните светлини, съблече сакото си, хвана я за ръцете, целуна я и веднага започна да я съблича.

Тя го отблъсна леко и започна да се съблича сама. Никога не беше правила така преди, но с него го направи, знаеше, че ще му хареса. Болерото, ботушите, тясната пола. Застана пред него в дългата си блуза, нищо друго, после се обърна с гръб и го помоли да разкопчее копчетата на гърба ѝ.

От този момент нататък беше забавно.

Той не бе прелъстител, нито голям любовник, а си беше лудетина. Сексът за него бе игра. Той се веселеше, смееше се и предлагаше невъзможни пози, извади отнякъде бутилка студено сухо бяло вино и се любиха дълго преди да достигне задъхан до кулминационната точка и за нейно учудване тя също, не върху удобното широко легло, а на крачка от него, върху скъпия персийския килим. Той я вдигна и я тръсна безцеремонно на леглото, изчезна в банята за минута, върна се, легна до нея и заспа дълбоко.

Селина лежеше доволна, загрята, слушаше тежкото му дишане и си мислеше за Мелани. Спомни си как двете бяха на пода и онзи момент на пълен екстаз. Пресегна се, загаси лампата, после много

внимателно и тихо седна в леглото и се вгледа в очертанията на мъжа до себе си.

Бил лежеше от своята страна на леглото, свит като бебе, със сгънати колене и прибрани под брадичката ръце. След като се вираше дълго време в тъмнината, лека светлина започна да се промъква през пердетата и тя различи почти неуловимо сияние. То представляваше лента от пара, не по-широка от три-четири милиметра, но я имаше. Беше по-скоро бяла, може би леко жълтееше. Тя стана, тихо заобиколи от другата страна на леглото и коленичи до него, за да вижда лицето му. Дясната му ръка, леко свита, сега почиваше върху възглавницата близо до носа му и покрай извивката на носа му се излъчваше леко жълтеникав цвят, обаче надолу по носа и около ръката имаше различима червена, почти кървавочервена мъгла, която блещукаше.

Значи Мелани беше права.

Двуцветна аура.

Той се протегна, неочаквано отвори очи и я погледна, което я стресна.

— Какво правиш тук? — попита той.

Гледам те.

Той седна, погледна светещия си часовник.

— Три и половина е. Лягай!

— Отивах в банята — каза Селина. — Спрях да те погледам. Обичам да гледам мъжете, когато спят. Приличат на пухкави невинни бебета.

— Не чак толкова пухкави!

Тя отиде в банята с ярка светлина, цялата в мрамор, добре затоплена. Тя седна, забеляза позлатения телефон върху стъклената лавица зад ваната. Помисли да звънне на Мелани, но щеше да бъде глупаво и опасно.

Вмъкна се обратно в леглото. Били се сви до нея и заспа.

Селина лежеше до него с отворени очи, разтревожена.

Когато той захъркаше дълбоко и тя се убедеше, че няма отново да се събуди, щеше да позвъни на Мелани, но първо трябваше да измисли какво да каже ако я чуе, че говори по телефона.

Когато вече с мъка се удържаше да изчака търпеливо, Били започна да хърка. Тя полека се освободи от него, изчака той да свикне,

че не е до него, стана от леглото и тихо отиде до банята. Светна само лампата над огледалото, като първо затвори вратата зад себе си.

Нямаше пряка връзка и трябваше да се обади на телефонистката на хотела, което значеше, че номерът ще бъде записан в сметката. Обаче сутринта можеше да слезе и да я плати. Изчака няколко дълги минути и я свързаха.

— Събудих ли те?

— Не — каза Мелани. — Очаквах да се обадиш.

— Защото мислех за теб?

— Предполагам.

Селина ѝ каза веднага за аурата.

Мелани замълча за момент, после рече много спокойно:

— Опитай се да го събудиш между четири и половина и пет, възбуди го, без да разбере, кажи му, че го желаеш, подтикни го, поеми инициативата. С други думи, вземи връх над него, бъди без задръжки в реакциите си, каквото и да се случи. Освен това, не се опитвай да се свържеш с мен известно време след това. Остави нещата да се развиват от само себе си. Ще ти се обадя, когато отново е безопасно. Но това може да стане и след няколко дни. Успех!

— Какво ще направиш? — попита Селина, не ѝ се искаше да затвори телефона.

— Просто го събуди към пет часа.

Линията прекъсна.

Селина се върна в топлото легло и легна до Бил неспокойна, неуверена. Не ѝ харесваше тона в гласа на Мелани. Тя бе безчувствено веща и направо ѝ беше дала заповед.

Чувстваше се отхвърлена. Беше ядосана на себе си, защото се беше забъркала. Колкото и добър да бе планът, не беше осъществила успешно първата си мисия и нямаше представа какво означава това „Ще ти се обадя, когато отново стане безопасно... успех.“

Сега се оправяй сама — това означаваше посланието. Протегна се и погледна светещия часовник на Бил. Беше четири часа, след половин час трябваше да почне да действа.

Това хич не ѝ харесваше. Беше уморена, спеше ѝ се и все пак умът ѝ бе твърде активен и изплашен. Искеше да зарадва Мелани и да поправи грешката си.

Какво щеше да направи Мелани от такова разстояние? Да позвъни? Да изпрати телепатична ударна вълна и да замъгли съзнанието му?

Без да усети задряма, но се събуди навреме за началото — беше пет без десет.

Протегна ръка под завивките към Бил и я плъзна по бедрата му, по затлъстялата му талия, погали го. Той не помръдна още няколко минути, но после изпъшка и ръката му се стегна около нея. В съня си той се обърна тежко, търсейки я в интимността на леглото, сложи ръка на врата ѝ и я придърпа към себе си.

Наложи ѝ се да маневрира, за да го накара да легне по гръб, започна да го гали по-енергично и той се размърда.

— Какво правиш? — попита той.

— Какво мислиш, че правя?

— Колко е часът?

Тя не отговори, а го възседна, той ѝ позволи с готовност.

— Нямам сили — промърмори той.

— Аз имам...

Тя започна да се движи върху него и когато той се възбуди, тя разбра, че самата тя не се възбужда. Беше загубила интереса си към него, усещаше само закръгления му корем. Опита се да си внуши, че е с някой друг и се усмихна в тъмното на смешните хора, които се появиха в ума ѝ. Безполезният Хю, мъжът от рецепцията долу, за когото до този момент не беше осъзнала, че е доста привлекателен — подобно на куче, животно с дълъг език... Бил започна да я гали и както я докосваше нежно, същият чувствен копнеж по Мелани я връхлетя. Тя затвори очи, застана тихо и загуби представа за времето, обаче внезапно той се напрегна, освободи се от нея, седна и се встрещи.

— Какво има?

Той посегна към нощната лампа и я включи. Устата му беше отворена, очите разширени от ужас. Зад нея имаше нещо.

Тя понечи да погледне назад, той я хвана за брадичката и обърна лицето ѝ към себе си.

— Не гледай!

Чертите му се сгърчиха от внезапна силна болка. Бореше се за въздух и се хвърли назад върху възглавниците. Кожата му побеля,

очите му се затвориха, устните изтъняха, от носа му потече струйка кръв.

Когато видя как ръцете му заиграха и после увиснаха, тя не можеше да повярва.

Сложи ръка на сърцето му, на челото. Беше леденостуден, нямаше никакви признаци на живот.

Много бавно и предпазливо тя се обърна. Зад нея имаше някаква сянка, някаква форма, по-тъмна от останалия мрак в стаята. Намираше се в края на леглото. Беше заплашителна, защото това бе едно присъствие, което в действителност не можеше да се види.

После сянката изчезна, оставяйки след себе си много слаба миризма на горяща плът.

ГЛАВА СЕДМА

— Мелани? — прошепна Селина в мрака.

Нищо, нито звук, никаква следа, никакъв признак за каквото и да било.

Стана от леглото, отиде до мястото, където беше видяла призрака, ала там нямаше нищо, дори миризма.

Тогава погледна към неподвижното тяло на Бил. От устата му бе изтекла струйка кръв, тя не можеше да понесе гледката.

Отиде в банята, намери халата му закачен зад вратата и го облече, огледа се в огледалото. Нямаше представа какво очакваше да види, но трябваше да си признае, колкото и самонадеяно да беше, че всеки път, когато се погледнеше, напълно невинното изражение ѝ вдъхваше увереност. С такова лице можеше да завладее сърцата на повечето противници, а следващите двадесет и четири часа от живота ѝ щяха да ѝ докарат доста неприятели като се имаше пред вид, че френската полиция непременно ще се намеси.

Тя поразроши още малко косата си, облиза устните си, за да станат по-бледи и дълбоко пое въздух. Посегна към телефона и позвъни на рецепцията.

— J'aimerais voir le directeur de Photel, s'il vous plait.

— Mais Madame, il n'est que cinq heures du matin!

— C'est urgent. Une question de mort.

— Oui Madame, un instant. Je vous rappelle.^[1]

Върна се в спалнята и запали всички лампи, покри лицето на Бил с чаршафа. Размисли дали да прибере своите и неговите дрехи, но реши, че е по-благоразумно да не мести нищо, докато властите не поемат случая.

Точно смяташе да седне в далечния ъгъл на стаята, когато на вратата се почука дискретно. Тя се затича и отвори. Управителят на хотела, мъж към петдесетте, стоеше на прага с разгърдена риза, облечена набързо. С него беше нощният портиер.

— Мадмоазел? Какво се е случило?

Тя ги покани вътре, затвори вратата след тях и посочи към леглото.

— Господин Бил Мичъм. Мисля, че е мъртъв.

Управителят бавно се приближи до леглото, дръпна чаршафа и погледна тялото. Сложи ръка на челото му, на сърцето, попипа за пулс, после отново дръпна чаршафа върху лицето му.

— Appelez le docteur, Grimaldi, immediatement, et reveillez Louise et dites lui de venir ici^[2] — каза той на портиера, после се обърна към Селина: — Мадмоазел, предлагам да ви преместим в друга стая, докато мине разследването. Камериерката ще ви помогне с дрехите.

И преди в хотела бе имало смъртни случаи, управителят знаеше какво точно да прави. Изчака появата на сънената камериерка Луиз и даде нужните наставления. Тя работеше тук от дълги години, знаеше всички подробности за смъртта по стаите. Докторът щеше да пристигне, щяха да преместят тялото колкото е възможно по-бързо и по-дискретно, щяха да проветрят и дезинфекцират стаята и ако се наложеше да извикат полицията. Разследването щеше да бъде извършено не в хотела, а в полицейското управление. Другите гости в никакъв случай не трябваше да видят тази неприятна страна на живота.

Мъжът в обикновени дрехи бе млад, но не и наивен и тя отговаряше на въпросите му така, както би сторила в такова положение всяка млада и неопитна жена.

Не се опитваше да се измъкне, а изложи подробно фактите. Запозна се с мосю Мичъм в самолета, той я поканил на вечеря и после отишли в хотелската му стая. Умрял вероятно от вътрешен кръвоизлив, докато се любил. Много неприятно преживяване. Младият офицер я увери, че ще запазят името ѝ в тайна при този инцидент, след като се уверят, че няма нищо нередно и съпругата на Бил и семейството му никога няма да научат истинските обстоятелства.

Ако тя има неприятности в бъдеще, той с удоволствие ще ѝ помогне.

Доволна, че поне не загуби самообладание при този неприятен случай, тя излезе от хотела на свежия утринен въздух, прекоси улицата и взе такси, което я закара в апартамента ѝ и тя зачака реакцията.

Това бе третата смърт, която преживяваше за последните два месеца и през ума ѝ мина, че Мелани може да има нещо общо със

смъртта на родителите ѝ.

Не ѝ се искаше да приеме тази мисъл, но тя се въртеше в главата ѝ — по интуиция.

Следващата седмица Селина изживя дни на дълбока самота и страх. Установила се в напълно нова среда без приятели и преследвана от неотдавнашното минало, тя бродеше след работа из улиците на Париж, опитвайки се да разграничи действителността от фантазията, чудейки се понякога дали не полудява, дали Мелани изобщо съществува, дали шокът от смъртта на родителите ѝ не я е потопил в някакъв вид шизофрения, която я кара да си мисли, че е медиум и да си въобразява съществуването на Бил и Мелани.

Звънеше на Мелани у дома по няколко пъти на ден, ала никой не отговаряше. „Ти ще си съвсем сама, ще ти се обадя, когато стане безопасно.“

Безопасно за кого?

Не знаеше на кого да вярва?

Въпреки че имаше свой кабинет до този на шефа си, който бе не само мил и внимателен, но и привлекателен, смъртта на Бил и фактът, че той е бил подставено лице я преследваха. Работата ѝ, неуточнена досега, беше в отдела, който се занимаваше с имиджа на компанията. Не ѝ бяха възложили нищо за проучване или писане, но беше превела от френски на английски една брошура за международния бюлетин на ЕСКА. Отнасяше се, странно защо, за високочестотни апарати за електротерапия и се споменаваха за някой си Семьон Кирлиян, който изобретил метод за фотографиране на луминесцентното лъчение, излизащо от човешките пръстите, яркостта, на което зависела от настроението и състоянието на здравето. Той беше фотографирал човешки аури! Това съвпадение ли беше или техен хитър начин да видят как тя ще реагира на този въпрос?

Тя предпазливо не каза нищо и предаде работата си, заедно с превода на едно делово писмо за НФГ в Лондон, без да покаже никакъв интерес към сюжета.

На втората сряда мосю Жулиен, нейният шеф, ѝ позвъни и я помоли да отиде в кабинета му. На черното кожено канапе под гравюрата на Раул Дъфи срещу бюрото на мосю Жулиен седеше

възрастен мъж, солиден, с оредяваща бяла коса в светлосив костюм. Имаше добродушно, умно лице, беше почернял от слънцето и ухаеше на скъп лосион за след бръснене.

— Селина, бих искал да те запозная със синьор Капуела.

Мъжът тежко се надигна, настоя да го направи и пое ръката ѝ с две ръце. Добре поддържани ръце, меки, но силни. Сивите му очи не пропускаха нищо, а усмивката му някак се губеше около устните.

— Синьор Капуела ръководи един институт в Южна Франция между Кан и Ница. Французите го наричат Фондация Дартсон за психични изследвания. Той има нужда от преводач с редакторски способности — обясни мосю Жулиен.

Тя седна на предложението ѝ стол и се престори на заинтересувана, но нищо повече.

Значи това бе известният враг на Мелани.

— Името Дартсон нищо ли не означава за теб, скъпа — Капуела имаше италиански акцент, който изтъкваше прецизността, с която говореше.

— Моята прабаба се наричала Дартсон, но не мисля, че има някаква връзка.

Той се усмихна, изглеждаше доволен.

Разпита я за работата ѝ, родителите, приятелите, които е оставила.

Не можа да измъкне нищо от нея. Тя беше нащрек и Мелани все още беше в безопасност.

Изходът от разговора стана ясен преди тя да напусне кабинета. „Бардино и сие“ щяха да я отстъпят на Капуела, за да му помогне да напише английския вариант на една книга, с която се бил заловил. В хода на работата тя трябваше да редактира и превежда от френски, да предлага по-добри обрати на речта и да провери накрая ръкописа. Това означаваше известно време да живее във Фондацията. Имало плувен басейн, изтъкна той, и било близо до Ривиерата, която през април не е най-лошото място в света.

Когато се върна в апартамента си, тя отново направи опит да се обади по телефона в къщи, но никой не отговори. Беше сигурна, че по

някакъв начин Мелани ще разбере къде отива. Междувременно нещата се развиваха в правилната посока, дори по-бързо от очакваното.

Вилата представляваше огромна, квадратна четириетажна сграда, построена на върха на един хълм с лице към морето, заобиколена с палми, кипариси и джунгла от цъфтящи храсти. Имаше орнаменти стил рококо, балкони, пергола на покрива на терасата, капаци на големите прозорци. Една стъпаловидна градина водеше надолу до басейн, украсен с каменни статуи на делфини и русалки.

Беше прекалено хубаво, за да се опише с думи.

Вътре беше светло и просторно — бели стени и жълти мебели. Имаше входно антре с арка и мраморни стълби, всекидневна с двойни стъклени врати към една тераса, която излизаше в градината. Навсякъде красиви старинни мебели контрастираха с добре подбрани модернистични картини.

Една камериерка-италианка я качи с малък асансьор до втория етаж и ѝ показа стаята в дъното на коридора. Прозорците ѝ гледаха на изток над върховете на дърветата към вътрешността на страната и Алпите отзад.

— Онази къща там, на която се вижда само покривът, е музеят на Реноар — гордо каза камериерката. Намираше се в страната на импресионистите.

Стаята бе практично обзаведена — бледосини тапети с бели фигурки, легло с изящни месингови табли. На масата имаше букет цветя — сини и бели, за да подхождат на обстановката.

Камериерката ѝ предложи да дойде при другите на терасата. Синьор Капуела имаше навик да пият аперитив преди обяда.

— Как се казваш? — попита Селина.

— Франческа — отвърна камериерката. — Тук ли живееш?

— О, да. Аз и моят съпруг, който те докара, Марио, който сервира на масата и съпругата му Софи, която е икономка и готвачка. Марио се грижи за всичко.

— Благодаря — каза Селина и Франческа си отиде. Преоблече се, слънцето го налагаше. Облече бяла плисирана пола и бяла блуза, сложи си кафяв колан, който да подхожда на обувките ѝ. Щеше да е добре да има златна гривна или часовник, но имаше само една викторианска гривна, взета от антикварния магазин.

Значи Мелани беше живяла тук! Това е било неин дом, по-точно на Майкъл Дартсон, нейния съпруг. Какво великолепие.

Вече не беше на съвсем чужда територия.

Отправи се по коридора към асансьора, после реши да слезе по стълбите. На първата площадка спря и огледа коридорите от двете страни — целите в мрамор. Всички врати бяха затворени, освен една. Тръгна към нея, но чу шум и се върна назад.

Лъхна я миризма на хирургичен спирт, напомни ѝ болниците, които не обичаше.

Дали не беше стаята на децата?

Продължи надолу и влезе във всекидневната. Мелани ѝ беше разказала какво да очаква, беше ѝ описала всичко, но в действителност беше по-хубаво, далеч по-люксово. Излезе на светлата тераса и се сети, че е забравила слънчевите си очила. Е, просто ще трябва да мижи.

На една маса под чадър седеше Капуела, който стана, когато я видя. До него се намираше една възрастна руса жена с тежки очила, бежова рокля и никакви бижута.

— Мадмоазел Бел — каза той, после се обърна да я представи. — Доктор Беркжик, това е госпожица Селина Бел, новата ми асистентка.

Доктор Беркжик не стана, но я огледа. Усмивката, която и отправи, бе мъжка — на одобрение не с какво е облечена, а как би изглеждала съблечена.

По време на обяда, сервиран в разкошна трапезария, Селина научи всичко за фондацията Дартсон и работата, която осъществяваха Капуела и доктор Беркжик. Интересуваха се главно от парапсихология. Руснаците били много по-напреднали от Запада в тази област и Фондацията била една от водещите изследователски организации в свободния свят, който се опивали да възстановят равновесието.

Колкото може по-естествено, Селина разпита за другите хора в къщата, има ли например инвалид на първия етаж?

— Защо да има? — попита Капуела.

— Просто усетих миризмата на етер по стълбите — каза тя.

— Това е от моята лаборатория — каза доктор Беркжик. — Не трябва да прибързваш със заключенията.

Беше враждебно настроена. Селина съзнаваше, че тук няма приятели. Първото впечатление. С Капуела можеше да се справи, но доктор Беркжик щеше да представлява проблем.

— Но имаш право — каза Капуела. — Имаме един пациент — млад мъж, който се възстановява от психическо разстройство. Понякога ни изпращат такива пациенти от различни части на света и се опитваме да им помогнем.

Пиха кафе на терасата в сянката на палмите и доктор Беркжик предложи да я разведе наоколо. Селина се съгласи малко нервно.

— Избий си от главата, скъпа — започна тя, докато влизаха в хола, — че искам да спя с теб. Ти си много привлекателна, но аз не съм малоумна!

Селина почувства, че се изчервява. Дали тези хора не четяха мислите ѝ?

Доктор Беркжик я хвана за ръка и я завъртя към себе си, така че застанаха лице в лице.

— Синьор Капуела и аз се занимаваме с психология цял живот. Не четем вътрешните мисли, но можем да разбираме изражението на лицата на другите. Познаваме се сами и знаем какво впечатление правим на другите. Повечето хора ме смятат за мъжествена. Мога да те уверя, че не съм. В действителност имам добър любовник, но не искам да говоря за него, защото това не засяга никого. Така че се успокой, няма да идвам в стаята ти през нощта, можеш да не заключваш вратата. Много по-интересен за теб е младият Пол, който има голяма нужда от компания. Ще го намериш много приемлив.

И тя въведе Селина в асансьора. Качиха се на най-горния етаж, който също бе светъл и просторен. През едни стъклени врати се излизаше на терасата на покрива, закривана от перголата, която се виждаше отдолу зелена от насадените в саксии растения.

Докторът я изведе на терасата, после я вкара през някаква двойна врата в голям кабинет, препълнен с книги, класьори и безброй висящи по стените схеми. Това бяха диаграми с рождени дати, родословни дървета, а по средата на стаята пред една маса, изпълнена с купища документи, един младеж седеше в инвалидна количка. Беше блед, с уморени кафяви очи, черна коса и чувствени устни. Беше много слаб и очевидно не можеше да движи краката си.

— Ето я, Пол — каза доктор Беркжик. — Селина Бел, от Лондон, през Париж.

Младежът завъртя инвалидната количка по плочките на пода и бързо се приближи, протегна ѝ ръка.

— Здравей. Радвам се да се запознаем. — Имаше приятен американски акцент. Сякаш търсеше в очите ѝ някакъв знак и когато взе ръката ѝ, той я стисна силно няколко пъти, като че се опитваше да ѝ съобщи нещо. След това нервно погледна към доктор Беркжик, усмихна се, завъртя количката и се върна при масата.

В стаята имаше няколко плетени стола. Доктор Беркжик предложи да седнат.

— Току-що завърших родословното ти дърво. Ние с тебе сме далечни братовчеди — каза Пол, взе куп документи, сложи ги в скута си и бързо тръгна с количката към нея, но внезапно спря.

На терасата се появи Капуела, пушейки пура. Влезе и седна. Селина моментално почувства, че всеки от тях има определен стол, на който сяда, когато се срещат всеки ден за дискусия, обикновено след обяд.

— Пол е завършил нейната схема — каза доктор Беркжик. Тонът ѝ беше поздравителен, като че хвалеше дете със забавено развитие за завършена рисунка, по която психиатрите ще разгадаят психическия му напредък.

— Част от нашата работа тук е да изследваме прародителите на определени хора — каза Капуела на Селина — и ти изглежда си братовчедка на Пол Саралин, далечна и следователно, както и той, си роднина на Майкъл Дартсон от фондацията.

На вратата се почука, което учуди Капуела. Очевидно той не бе свикнал да го безпокоят тук. Беше Марио с писмо на сребърен поднос.

Докато четеше писмото, Капуела повдигна вежди. Погледна над очилата си за четене към Селина, после към Пол и подаде писмото на доктор Беркжик. По едно време тя също повдигна вежди, после изсумтя и го върна на Капуела, който го протегна към Пол. Той трябваше да приближи креслото си, за да го достигне.

— Най-последно доказателство, не смяташ ли? — попита Капуела. Когато го прочете, Пол зяпна от учудване.

— Покажи го на гостенката ни, Пол — каза Капуела. Пол се подчини.

Писмото беше от някой си Джек Лидман от ЕСКА, Ню Йорк.

Скъпи Джакомо,

В доклада от аутопсията на Бил Мичъм, получен тази сутрин от нашия агент в Париж, се предполага, че е починал от вътрешни поражения, причинени от необясним удар в стомаха, който предизвикал кръвоизлив. Няма никакви натъртвания и следователно не може да се подозира умишлено убийство.

Въпреки че в официалния доклад патологът заключава, че Мичъм е починал от естествена смърт, той устно съобщава, че счита причината за много неестествена.

С най-добри пожелания,

Джек

Селина почувства, че изстива. Те знаеха.

Тези хора знаеха всичко за нея. Бил, когото мислеше, че ще забрави като лош сън, все още витаеше около нея. Не се оказа тук по случайност, дори нямаха нужда от работата ѝ, а са разбрали за Бил и са го свързали с Мелани.

Тя не каза нищо, само отправи поглед към Пол, към доктор Беркжик и Капуела.

— Името Мелани означава ли нещо за теб? — попита Капуела, гледайки я право в очите.

— Не...? — успя да излъже тя, достатъчно убедително.

Капуела вдигна вежди и погледна към доктор Беркжик, която сви рамене. Тогава той погледна към Пол, който изглеждаше зашеметен.

— Нашият Пол — каза Капуела — беше близък с една жена на име Мелани, която чрез различни психически сили, с които разполага, унищожи в негово присъствие двама души — един стюард на кораба на име Ларс, с който Пол прекоси Атлантическия океан, после приятелката на Пол, Кейт тук, в тази вила. Сега по всичко изглежда, че твой интимен приятел е загинал с помощта на същите странни средства. Ще бъдеш ли така добра да опишеш как умря господин Мичъм?

Нямаше желание да им казва, нито бе сигурна, че трябва. Да опише смъртта означаваше може би да поеме отговорност.

Искаше ѝ се да си тръгне.

— Ти не си тук случайно, скъпа Селина — обясни Капуела. — Наши агенти провериха миналото, образованието, родителите ти, къщата им в Съмърсет, антикварния магазин на баща ти, всичко. Бил Мичъм беше един от агентите. Ето защо смятаме, че е бил убит. Това, което не знаем и искаме да разберем, надявам се по нормален начин, е дали ти си го убила със сила, подобна на тази, която използва Мелани или тя го е убила без твое знание. Би ли ни обяснила как умря той?

Не беше молба, а заповед.

Можеше да стане, да протестира и заяви, че не могат да се държат така с нея и да я разпитват като престъпник, но разбираше, че са я хванали, че е затворник в тази странна къща.

— Бъди откровена с нас — продължи Капуела. — Разбираме, че за теб е малко рано да бъдеш откровена с нас, но поради това писмо трябва да действаме по-бързо, отколкото предвиждахме. Например знаем, че сте били заедно с господин Мичъм в хотелското легло.

Селина погледна към Пол. Той все още гледаше в празно пространство. Приятел ли бе или враг? Инстинктът ѝ подсказваше, че е приятел, а Капуела и доктор Беркжик — не. Можеше да разчита на Пол за помощ, но такава не дойде.

— Беше към четири и половина сутринта — каза тя с тих глас. — Не можех да заспя... Преди това Бил ме заведе на вечеря...

— В „Павилион“...

— Не си спомням името. След като не можех да заспя, нито пък той, започнахме да се любим. — Тя спря, първата ѝ лъжа, че е бил буден, беше приета. — Аз бях... върху него, когато неочаквано той се преви от болка, от ужасна болка. Кръв потече от носа, от устата му и след миг беше мъртъв. Повиках управителя на хотела.

— Имаше ли някой друг в стаята?

— Не, разбира се, че не.

— Коя беше жената, която остана в дома на родителите ти в Шейл с теб от деня на катастрофата до заминаването ти?

Тя бе слисана. Те знаеха всичко.

Погледна към Пол, но той бе свел поглед. Ясно беше, че не може да ѝ помогне.

— Една приятелка, Мари Тейт.

— Стара приятелка?

— Не, всъщност позната. Срецнах я във влака, когато се връщах у дома за почивните дни, точно преди родителите ми да загинат. Тя беше с мен, когато чух новината. Беше много мила и много ми помогна.

— Американка ли беше?

— Да — призна Селина. Знаеше, че не трябва да се замисля. Всеки отговор бе по-добър от колебание.

— Това е била Мелани Форбс, Селина, Мелани под името Мари Тейт! Ние знаем почти всичко за действията ти от последния месец. Това, което не знаем, е дали ти си знаела коя е тя.

Чувстваше се като давец се, увиснал на спасително въже. Все още имаше шанс да ги накара да повярват, че е невинна.

— Не зная нищо. Дори не съм сигурна коя е тази Мелани. Тя ми каза, че името ѝ е Мари Тейт.

— Не ти ли се стори странно, че родителите ти катастрофираха? Той подбуждаше най-лошите ѝ страхове.

— Защо? Катастрофата си е катастрофа, непреднамерена. Не разбирам какво искате да кажете.

— Мелани Форбс е дяволска сила. Подозираме, че е убила родителите ти, за да добие власт над теб и да спечели доверието ти.

— Но защо?

— Защото си потомка на Дартсон и тя се нуждае от теб. Можеш ли да я опишеш?

— Дълга коса, кестенява, светла кожа, сини очи, висока колкото мен, бременна.

Пол най-после реагира. Погледна нагоре с явен копнеж в очите да научи повече. После, усещайки, ме издава чувствата си, той погледна към Капуела и доктор Беркжик, за да провери дали са забелязали. Не бяха забелязали.

— Разказа ли ти за бременността си? Каза ли кой е бащата? — попита доктор Беркжик.

— Млад мъж, с когото имала бурна връзка, така каза.

— Защо я покани в твоята къща?

— Беше много мила с мен. Нямам много приятели. Не харесвам много местните хора. Тя ми помогна да се справя.

— Тя ли ти предложи да кандидатстваш за работа в НФГ?

— Не. — Поредното удовлетворително отричане. — В действителност тя беше против това.

Капуела погледна д-р Беркжик.

— Скарахме се за това и аз я помолих да си отиде... — добави Селина.

— И тя отиде ли си?

— Да, разбира се.

— Къде отиде?

— Нямам представа. — Тя оцеляваше. Лъжите ставаха поестествени, измамата по-лесна.

— Не почувства ли по някое време, че си я настроила срещу себе си?

— Не. Всъщност не бяхме близки. Чувствах се благодарна и задължена, че ми помогна, това е всичко.

— На мене ми се струва, че Мелани е елиминирала родителите ти, за да се сближи с тебе — каза Капуела.

Неоснователното обвинение я подразни, но тя остана външно спокойна. Съвсем спокойна.

— Би трябвало да има причина?

— Може би е по-добре да ѝ покажем — предложи Капуела и стана. Държеше се като картоиграч, който ще свали поразяващи карти.

Той я поведе по коридора и надолу по стълбите. Оставиха Пол самичък в инвалидната количка. Селина му се усмихна на излизане, но той не ѝ отвърна. Беше един болен младеж, живеещ в собствения си малък свят. В момента, в който Селина се отдалечи от непосредственото му обкръжение, тя почувства, че е престанала да съществува за него.

Слязоха по стълбите, прекосиха почти целия коридор на втория етаж и спряха пред една врата. Капуела я отвори и покани Селина да влезе.

Приличаше на малко болнично отделение. Дълга бяла проветрена стая, венециански жалузи, разсейващи светлината от трите прозореца. По средата имаше две легла, заобиколени от различни наблюдаващи апаратури и системи.

На леглата, покрити с бели чаршафи, лежаха две деца — момиче с дълга светла коса и момче с къдрава коса, същата като на Селина.

Спяха дълбоко, по гръб, ръцете им бяха опънати встрани като на разпънати на кръст. Дишаха бавно, равномерно. Изглеждаха спокойни, дори здрави.

— Емма и Адам — каза доктор Беркжик.

Селина ги гледаше с интерес. Знаменитите деца на Мелани.

В тях нямаше нищо необичайно, приличаха ѝ на съвсем нормални деца. Премести погледа си към доктор Беркжик и Капуела, които я наблюдаваха. Бяха я довели за някаква проверка. Щяха да я подложат на много подобни изпитания, за да видят как ще реагира, дали ще се издаде, че знае повече, отколкото се преструваше.

— Кой са те и какво им има? — невинно попита тя.

— Да не би да не знаеш?

— Не. Откъде бих могла?

Трябваше ли да отговори с въпрос? Това защитна реакция ли беше, не се ли издаде?

Трябваше много да внимава с тези хора.

— Те са деца с психични възможности, преминали са през ужасни преживявания и сега се възстановяват, бавно — обясни д-р Беркжик.

— Тези системи — попита Селина — означават ли, че те не могат да се хранят?

— Те са в безсъзнание от два месеца — каза Капуела. — Ако ти кажа, че техните умове в действителност не са в телата им, би ли ми повярвала?

— Не съм сигурна, че разбирам — отвърна Селина.

— Е, поне така смятаме. Ние изучаваме астралната проекция, способността на хората да напускат физическото си тяло и да пропътуват огромни разстояния в „астралната“ си форма и изглежда съзнанието на тези деца е някъде другаде. Докато не открием къде, не можем да им помогнем, освен да ги поддържаме живи.

Селина изглеждаше подобаващо учудена, което не бе много трудно. Тя гледаше нещо реално — две живи малки деца, а от нея искаха да повярва в чудеса.

— Нямаме доказателства за това, разбира се — продължи Капуела, извеждайки я от помещението. — Но вярваме, че когато човек напусне тялото си чрез астрална проекция, той или отива директно в определено местоназначение, или спира в това, което аз

наричам „убежище“, някъде по пътя към целта. Тези деца може да са спрели в такова място и да не могат да се върнат, защото не знаят как.

— Да не искате да кажете, че могат да останат вечно в предверието?

— Предверие е много уместна дума за описване на това, да.

— И вие не знаете къде са тези убежища?

— Не всички са съгласни с мен, но аз имам една теория, че прочути мистериозни места като Бермудския триъгълник или Мачу Пикчу в Перу може би са такива „убежища“. Досега не можахме да се заемем с изследването на тази тема.

Капуела я разведе след това из къщата, продължи с обясненията по нейната история.

— Построена е в началото на века от богат индустриалец за неговата любовница — някаква актриса. По време на Първата световна война е използвана като болница, след което, между двете войни, е превърната в частна клиника. Известно време остава празна и по време на Втората световна война е използвана като санаториум. След това я купува Майкъл Дартсон.

— Сам ли е живял?

— След като се настанил тук, той загубил съпругата си и дъщеря си. Дъщеря му, Сара Дартсон, починала при раждане и той поел грижата за бебето — Емма, едното от децата горе. Мелани Форбс дошла тук като детегледачка на Емма, после се оженват и се ражда Адам. Така че Емма и Адам в действителност са племенница и чичо!

Селина не зададе никакви въпроси за Мелани. Не трябваше ли да се покаже по-любопитна?

— Как е умрял господин Дартсон?

— Не съм казвал, че е умрял — изтъкна Капуела, малко остро.

Трябваше да стъпва много предпазливо.

— Помислих си, че е умрял — каза тя.

— Права си, така е. Умрял е доста загадъчно на най-горния... и на най-долния етаж. Паднал в асансьорната шахта.

От начина, по който той каза това я полазиха тръпки по гърба.

Със синьото небе отгоре и греещото слънце вилата не изглеждаше обитавана от духове, въпреки че имаше основателни

причини във всеки ъгъл да се крие призрак. Тя трябваше да е щастлива, да се радва на времето, на всичко, което предлагаше Южна Франция, но не беше сигурна, че ще може. Изобщо не беше сигурна.

За нея установиха строг ред за приспособяване към останалите дейности в къщата. Те имаха работно време от девет до шест с два часа обедна почивка, от понеделник до петък. Сутрините Селина прекарваше с доктор Беркжик, преминавайки през многобройни тестове, за да разбере естеството на работата, следобедите превеждаше в кабинета на Капуела неговата книга от френски на английски. Въпреки че бе италианец, той предпочиташе да пише на френски, неговия втори език.

Обедът се сервираше в трапезарията от Марио. Понякога Пол идваше, понякога не. Винаги когато той оставаше на горния етаж, Капуела и доктор Беркжик отиваха при него за кафето. Всеки път щом Селина срещнеше Пол, той винаги се държеше на разстояние, сякаш въобще не я познаваше и тя трябваше да си повтаря непрестанно какво ѝ бе казала Мелани за него: „Никога не си помисляй, каквото и да правиш, че Пол не е на наша страна. Нямам представа как ще се държи с теб, нито какво ще направи, но винаги помни, че той е твой приятел и знае методите на враговете.“

След първите няколко дни, когато ѝ стана ясно, че Капуела изобщо не се интересува от нейния превод на книгата му, тя го попита направо дали това не е само извинение, което са измислили за довеждането ѝ тук.

— Да — призна той. — Не искахме да те плашим, но ти си достатъчно умна да разбереш с какво се занимаваме. Ти си родственница на Майкъл Дартсон и ние просто искаме да открием дали си наследила неговите ясновидски способности. Пол ги е наследил, но сега ги е загубил, така че имаме нужда от теб.

— Какво е станало с Пол? — попита Селина. За пръв път разпитваше за него.

— Той претърпя злополука при извършване на един експеримент по астрална проекция. Честно казано, нито ние, нито той знае какво се случи. Той започна прехвърлянето, загуби съзнание и когато се върна в съзнание, остана парализиран.

Следващия ден тя не работи върху превода, а бе подложена на още тестове от д-р Беркжик.

Те бяха неопределени, не доказваха нищо и от време на време тя се питаше дали не са измислени като капани, за да издаде Мелани. Тя си спомняше случки, разговори и усещания от детството. Съзнанието ѝ обаче никога не се връщаше по-назад от собственото ѝ детство и макар тя да знаеше, че е способна, с Мелани като катализатор, да проникне в миналото, тестовете с д-р Беркжик бяха отрицателни.

При първия случай, когато постигна нещо — при помирисването на някаква билка получи видение на викторианска жена в обстановка от деветнадесети век. Тя не каза нищо, отказвайки умишлено да сътрудничи. Не харесваше д-р Беркжик, а Капуела беше враг на Мелани. Не искаше да им помага.

Когато си легна същата вечер и се опита да чете някакъв криминален роман, тя осъзна, че тестовете и всичките парасихични разговори най-малкото бяха унищожили страховете ѝ от свръхестественото. Вече не се плашеше от тъмнината, от призраците, от непознатото, всъщност всеки ден ѝ казваха, че тя е непознатото. Ала когато изгаси нощната лампа и се вмъкна под завивките на леглото, спря да диша, защото усети, че в стаята ѝ има някой. Ужасена, съзнаваща, че това, което бе мислила току-що е абсурд и че напротив, сега сигурно е плячка на дяволски сили, които дори не познава, тя протегна ръка в тъмнината, напипа лампата и я запали, изпълнена със страх от това, което предстоеше да види.

Вътре в стаята, точно до вратата, стоеше Пол.

Сакатият Пол, който не можеше да ходи.

[1] (Фр.) — Ако обичате, бих искала да видя управителя на хотела.

— Но сега е едва пет часа сутринта, мадам.

— Спешно е. Става дума за смъртен случай.

— Да, Мадам, един момент. Ще ви обадя пак — Б.пр. ↑

[2] (Фр.) Извикайте доктора, Грималди, веднага, и събудете Луиз и ѝ кажете да дойде тук. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСМА

Пол ѝ направи знак с пръст на устата да не издава нито звук.

Тя седна, без да каже нищо.

Той беше по пижама, бос, усмихнат, развеселен от ситуацията. Селина се сети, че не е облечена и инстинктивно придърпа завивката нагоре да прикрие гърдите си.

Той се приближи на пръсти до нея, подаде ѝ сгънато парче хартия, извърна се и ѝ направи знак да изгаси лампата.

Тя я изгаси. Чу отварянето на вратата, но само защото бе напрегнала слух и след секунда чу как тя се затваря. Изчака, напрягайки се да чуе някакъв звук, после отново светна и разгъна бележката.

Всяка стая, всеки розов храст се подслушва.

Никога не говори с мен за Мелани.

Тя се свърза с мен и аз съм подготвил бягство за тебе, децата и себе си.

Но не още.

Твърде рано е.

Трябва да докажеш верността си към К. и д-р Б. Не крий способностите си.

Колкото по-значима се окажеш за тях, толкова по-малко ще обръщат внимание на децата.

Ти си единствената надежда децата да оцелеят.

К. е завладян от манията, че си втора Мелани, която може да роди свръхдете. Ще се опита да ни събере, за да родиш потомък на Нострадамус, още по-съвършен от Емма и Адам.

Той се страхува от бъдещото дете на Мелани, което, както знаеш, е и мое.

Аз ти вярвам. Вярвай ми и ти!

Единственото ни оръжие срещу тях е измамата.

Прочете бележката няколко пъти. Ясно ѝ беше колко е опасно тя да попадне в ръцете на Капуела. Стана, откри запалката си, отиде в банята, запали съобщението над тоалетната чиния и пусна водата. Не всички парчета изчезнаха, така че тя ги събра и отново пусна водата.

На следващия ден Селина направи усилие да покаже по-голям интерес и да бъде по-отзивчива, което не беше трудно, тъй като сега научните изследвания на д-р Беркжик бяха много увлекателни.

— И Майкъл Дартсон, и дъщеря му Сара, и Пол възпроизведоха пълно някои преживявания на техните прадеди — каза д-р Беркжик. — Най-ясното беше една църква по време на обсадата на Париж през 1594 година, когато хората били толкова изгладнели, че започнали да се изяждат един друг. Сънувала ли си такова преживяване?

— Не — искрено отвърна Селина.

— А сънувала ли си някога, че си на война?

— Да. Имах повтарящ се сън от участие в битка, в която съм затисната от едно оръдие.

— Можеш ли да ми разкажеш нещо повече?

— Аз съм млад мъж, облечен в зелена униформа. Намирам се в нещо като окоп, когато става експлозия. Голяма маса пръст ме затрупва, задушавам се и с последни усилия си пробивам път към повърхността, само за да откроя, че съм затиснат от оръдието.

Д-р Беркжик седна зад бюрото си много доволна.

— Най-после направихме пробив. Чуй това! — Тя пхна една касета в магнетофона и продължи: — Този запис е направен от Мелани Форбс преди три години. Гласът е на Майкъл Дартсон.

Гласът беше плътен, бавен, с американски акцент, на моменти доста колеблив, притеснен от това, което разказва.

Ще започна с момента на уплаха и може би назад страхът... после краят, следва не оглушителна, а тъпа експлозия, като бомба, избухнала в земята, и огромна, смазваща мантия от кал се издига и ме затрупва. Тя е тежка и влажна за момент се боря, усещайки вкуса на пръст в устата си... Вдишвам през устата, съзнавайки, че дишам

собствения си въздух. Издишвам отново, усещам, че ръцете ми се движат, с усилие, сякаш са приковани от страни на тялото... давя се, дробовете ме болят, но мога да дишам. Много е болезнено. Да живееш, е болезнено, дъхът на живота е болезнен...

Нататък продължи с оръдието, как излиза изпод него и разбира, че кракът му е премазан. Беше точно както Селина го беше сънувала няколко пъти.

— Какво доказва това? — попита тя.

— Това доказва, че ужасът, преживян от един мъж на име Жом Ланот, който е живял между 1782 и 1813 година, е бил предаден на теб. Доказва, че си от неговата родова линия, както и Майкъл Дартсон. От Жом Ланот нататък можем да приемем, че участвате в едни и същи преживявания.

— Тогава наистина съм свързана с Емма и Адам?

— Да. Но по-важното е, че със сигурност си ясновидка или най-малкото имаш ясновидски ген. — Д-р Беркжик се усмихна. — Трябва веднага да съобщя на синьор Капуела, Селина. Напредваме чудесно.

Намираще се във вилата от пет седмици без никакъв знак от Мелани и започна да се отчайва. От един агент по недвижими имоти в Торнтън пристигна неочаквано писмо, в което той обясняваше, че в съответствие с указанията дал къщата под наем за една година на препоръчани наематели, от което тя разбра, че Мелани вече не живее там. Писмото, дадено ѝ по време на обяда, можеше да е било отваряно и четено, нямаше представа. Мелани очевидно беше дала на агентите адреса на вилата.

После, една сутрин, тя се събуди от нечие присъствие в стаята. Капуела стоеше до вратата и гледаше едно петно на стената срещу леглото ѝ. Вечерта тя беше пила хапче за сън и спа дълбоко и без сънища.

— Ще останеш в стаята си, докато не ни кажеш истината — каза той, обръщайки се към нея, внезапно разгневен.

— Не разбирам — искрено каза тя.

На стената с големи кафяви букви пишеше:

V'ABY EMM'E DARTS'ON

— Това не ми говори нищо — каза Селина.

— Какво е тогава? Как се е появило тук?

— Някой трябва да е идвал докато съм спала и го е написал.

— Не е боя — каза Капуела, сдържайки се с усилие. — Прогорено е в стената. Това е само работа на Мелани! Работа на Мелани Форбс! Това е съобщение за нейния шпионин. За теб!

По коридора се чу шум и Капуела отвори широко вратата. Влезе д-р Беркжик, бутайки количката с Пол.

Той погледна написаното, не показва нито учудване, нито интерес.

— Какво означава това? — Капуела се вторачи в новодошлите. После се обърна към Селина: — Какво се опитваш да правиш? Да помагаш на тази дяволска жена да се добере до децата?

— Тази дяволска жена ще бъде майка на детето ми — тихо каза Пол.

Капуела се завъртя и заразглежда стената.

— Това ли означава? Бебе? Като Емма Дартсон? Да не е родила дъщеря? Още едно Бебе Емма Дартсон?

— Не зная. Може би? — каза Пол.

— Но си съгласен, че съобщението е нейно?

— Възможно е.

Капуела изгледа продължително Селина. Много дълго.

Тя бе потънала в леглото си, закривайки голотата си с чаршафа. Чувстваше се уязвима, не беше уплашена, може би мъничко. Местеше поглед от Пол към д-р Беркжик и ядосания Капуела, който внезапно погледна часовника си.

— Смятам, че ще е най-добре да се успокоим и да изпием чаша чай по английския обичай. Остани тук — каза той на Пол, а на д-р Беркжик: — Трябва да поговорим двамата.

Когато вратата се затвори зад тях, Пол сложи пръст на устните си, напомняйки й, че стаята се подслушва и Капуела ги е оставил нарочно сами, за да говорят.

Селина не каза нищо, сви рамене, погледна въпросително към Пол.

— Сигурно е била тук нощеска — високо каза Пол.

— Кой?

— Мелани.

Той говореше, за да го чуе Капуела. Беше част от някакъв план, който тя не разбираше.

— Каква е тази Мелани? — попита Селина.

Този въпрос се хареса на Пол, той вдигна палец нагоре в знак да продължи.

— Много е странна — каза той. — Понякога ме плаши.

— Но как е дошла, без никой да разбере?

— Проекция. Тя е най-силно развитото психически човешко същество. Но аз ѝ нямам доверие.

— Какво означават тези думи?

— Наистина не зная.

— А как е разбрал Капуела?

— Подушил е миризмата на изгоряло.

Селина подуши въздуха — имаше миризма на изгоряло, но не много силна.

— Той се разхожда из къщата нощно време, разбираш ли, и двамата го правят. Непрекъснато проверяват. Сигурно постоянно идват тук, докато спиш.

— Е добре, какво ще стане сега?

— Ще изчакаме развитието на събитията.

Вратата се отвори и Капуела влезе с малък поднос, на който имаше три чаши чай и чиния бисквити. Сложи таблата на скрина, подаде една чаша на Селина, една на Пол, взе третата и седна на стола до леглото.

— Чувствам се изцеден, Пол — каза той. Изглеждаше изтощен и уморен. — Съсипан...

Селина не каза нищо, пиеше чая си, прие една бисквита от Пол, който ѝ поднесе чинията.

— Изглежда отново сме на дъното, трябва пак да започнем да се изкачваме. Много е уморително — въздъхна Капуела.

Селина почувства сънливост. Мина ѝ през ум, че трябва да е от чая, но реши, че не е от него и го изпи да се разсъни. Погледна към

Капуела, който не помръдваше, но тайно я наблюдаваше.

Вратата се отвори и влезе д-р Беркжик, виждаше я замъглено. Главата на Селина натежа твърде много за шията ѝ и тя легна на удобната възглавница. Очите ѝ се затваряха. Разбираше, че са я упоили, сигурно с чая, но беше безсилна.

Отпусна се и затвори очи.

Събуди се в два момента, съществуващи като че извън времето.

Беше гола, загърнатата в чаршафа си, д-р Беркжик я носеше. Бяха в асансьора.

След това беше в топъл халат и лежеше на канапето в кабинета на д-р Беркжик. Иглата, която бодна нейната ръка, ѝ издаде, че пак я упояваха и отново заспа. В съня си тя излезе от тялото си и с голяма скорост се понесе в пространството — пъстроцветно пространство като Дисниленд, каквото съзнаваше, че в действителност няма. Сънуваше и все пак съзнаваше, че трябва да се наслаждава на преживяването, защото то няма да продължи дълго.

Около нея бе мораво, розово и червено, топли приветливи цветове, докато долу бе студено, бяло студено.

Тя започна да се спуска.

Падаше отвесно няколко ужасни секунди, после забави полета си и увисна над някакво замръзнало море. Виждаше се един полукръг от земя, сребристочерна, покрита със сняг, а сиво-зелената вода блестеше от плуващите късове лед.

Тя се рееше във въздуха, гледаше надолу и забеляза под повърхността на тази отблъскваща вода фигурата на огромен кръст.

Някакъв символ?

До нея стигна гласът на д-р Беркжик.

— Къде си? — питаше гласът непрекъснато и настойчиво. — Къде си, Селина? Къде?

— Над морето и един кръст — чу тя гласа си. Думите звъняха глухо, като в зала с ехо. Нямахте представа какво казва, беше в унес, халюцинираше.

След това д-р Беркжик държеше чаша чай до устните, топъл чай да ѝ помогне да се разсъни... или да я упои отново?

Беше отново в леглото си, чувстваше се невероятно отпочинала. Беше с топлия халат, в който я бяха облекли. Значи не е било сън, спомни си всичко.

— Какво ми дадохте? — попита тя.

— Наркотик на истината, скъпа — каза д-р Беркжик. — Времето е наш враг и не можем да го пропиляваме в дипломация. Трябваше да стигна бързо до подсъзнанието ти, заради последните събития...

— Какви събития?

Доктор Беркжик посочи белязаната стена.

— Каквато и сила да прави това, трябва да го разберем.

Селина не отговори.

Беше ли издала нещо под въздействието на наркотика?

— Винаги си знаела, че Мари Тейт е Мелани Форбс — каза д-р Беркжик, — макар и да не си разбираше нито това, че тя е зла, нито пълния размер на силата ѝ. — Твърдение ли беше това или въпрос?

— Освен това изглежда си видяла кръст под повърхността на замръзнало море, значението, на което не ни е ясно. — Д-р Беркжик се усмихна. — За нещастие сеансът не продължи дълго, за да ни кажеш какво означава.

Селина остана безмълвна. Изглежда от нея не се очакваше нищо. Изпи чая си, пъкна се по-дълбоко в леглото.

Наистина ли беше говорила или те се опитваха да я измамат, за да признае, че е в съюз с Мелани? Загледа се и съобщението на стената.

В'АВУ ЕММ'Е ДАРТС'ОН

Това беше анаграма, чуваше как гласът на Мелани ѝ го казва.

„Това е анаграма и трябва да им го кажеш. Остави задръжките. Не мисли, че трябва да ме защитаваш...“

— Това е анаграма — високо изрече тя.

— Така ли? — каза д-р Беркжик, проследявайки погледа ѝ. — На какво?

— Не зная. Не мога да разбера без молив и хартия.

— Можеш ли да станеш?

— Да...?

— Тогава да отидем горе. Пол е гений по кодовете и анаграмите.

Качиха се в стаята със схемите, Капуела седеше там и разговаряше с Пол. Д-р Беркжик подаде на Пол бележник и молив. Селина стоеше зад него и го наблюдаваше. Той написа:

V'ABY EMM'E DARTS'ON

Yab eme notrad

Notrademe bay

NOTRE DAME BAY!

— Notre Dame Bay? — Капуела бе смаян. — Има един залив Нотр Дам в Канада — каза той.

Отиде право при шкафовете, в които имаше наредени известен брой справочници. Взе един атлас, бързо го отвори на азбучния указател, после на страницата.

— Залив Нотр Дам, Нюфаундленд, Географска ширина 55, географска дължина 55... Заливът Нотр Дам! Разбира се, това е място за контакт. Веднага ще се свържа с Лондон.

— Защо? — попита доктор Беркжик, малко раздразнена от ентусиазма му.

— Трябва да отидем там! Очевидно това е убежище. Мелани иска Селина да заведе децата в убежището. Добре, тя ще ги заведе. С нас. Всички ще отидем. ЕСКА искаше резултати, ние ги имаме. Първостепенен пробив! Моето тълкувание е, че Мелани има неприятности. Сигурно е загубила силата си и призовава или Пол, или Селина. Значи отиваме.

И надул се като генерал, спечелил голяма победа Капуела излезе от стаята и тръгна надолу по мраморните стълби към лабораторията на д-р Беркжик. Отвори вратата с размах и пропусна пред себе си Селина и доктора.

Седна на бюрото и вдигна слушалката. Набра тринадесет числа, изчака, поизправи се, когато от другата страна отговориха.

— Анаграма е, Джек. Заливът Нотр Дам. Очевидно душите на децата са там. Сега, предлагам...

Бяха го прекъснали, трябваше да слуша, изрази разочарование, опита се да възрази, но разбра, че е по-добре да не го прави. Висшето

командване се намираше от другата страна на линията.

Накрая Капуела затвори телефона и се обърна към д-р Беркжик:

— Не е необходимо да ходим. Той смята, че сме по-необходими тук. Децата остават, докато теорията ми се потвърди от събитията, ако има такива. Ти ще придружиш Селина до Париж и ще я качиш на канадски самолет. Тя ще замине, а в Монреал ще я посрещне лично Джек Лидман.

Дванадесет трескави часа по-късно Селина слезе от един реактивен самолет на Еър Канада на летище Мирабел в Монреал, загърната в тежкото палто от визон, с което д-р Беркжик — с необичайна щедрост — ѝ беше услужила в Париж. Когато минаваше през митницата, служителят я изгледа продължително, после леко кимна зад гърба ѝ. Тя погледна назад и видя двама мъже. Единият беше бизнесмен в черно палто с астраганена яка — висок, сивокос, изискан. Другият беше по-нисък, с кожух и ръкавици.

Докато следваше тълпата към мястото за получаване на багажите, този с кожуха пристъпи напред.

— Госпожица Селина Бел?

— Да...?

— Ще взема багажа ви.

— Имам само един куфар в кафяво и черно.

Високият пристъпи към нея, свали ръкавицата си и протегна сърдечно ръка.

— Джек Лидман, Електроник Саунд Корпорейшън. Отвън ни чака кола.

В колата бе топло — голям Кадилак, сив и внушителен.

Докато шофьорът слагаше куфара в багажника, Джек Лидман седна до нея, свали ръкавиците си и се поинтересува как е Джакомо Капуела. После каза:

— Решихме да направим оглед.

— Оглед? — Селина нямаше представа за какво говори.

— Капуела не ти ли каза за откритието ни в залива?

— Не...?

— Един самолет с руски отличителни знаци на сто и двадесет метра под водата. Обявен е за изчезнал преди три години над

Бермудския триъгълник. На борда се намирал Григори Григориев, един от предишните колеги на Мелани Форбс.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Джек Лидман обясни, че току-що е пристигнал от Ню Йорк. Щяха да отидат до Квебек и оттам да отлетят до Сейнт Джон в Нюфаундленд. Извърна се назад и взе голям кафяв плик. Той съдържаше няколко въздушни зърнести едноцветни снимки.

Подаваше ѝ ги една по една. Показваха морето, къс покрита със сняг земя, дървета. Не ѝ говореха нищо.

— Това там са останките, онази сянка.

Беше кръст, крилата на самолета, корпусът. Беше като кръста, който бе видяла в халюцинацията си.

— По време на полета ще ти дам папката за залива. Сега бих пийнал малко бренди.

В самолета Лидман отвори една кутия с книжа, която му подаде стюардесата и връчи на Мелани една папка.

Беше с надпис Залив Нотр Дам.

Тя я отвори. Още въздушни снимки, снимки от земята, морето, плувация лед, борове, тундра. Папката беше дебела, с купища доклади от разследвания, извършени от 1962 година насам. Като малкото, което беше чела за Бермудския триъгълник, няколко кораба, хора и самолети бяха изчезнали в района през последните години. Една подводница се беше загубила по време на войната. Подозираше се, разбира се, че това е дело на противника, но сега загадъчните изчезвания продължаваха, придружени с появата на НЛО, всичките необяснени. По време на закуската, Лидман каза:

— Трябва да ти кажа, че се отнасям много скептично към теорията на Капуела. Трудно може да се провери, естествено, защото всичко е забулено в тайна. Освен това малцина са способни да общуват с такива предполагаеми феномени.

Беше ли тя една от малцината?

— Ако може да се докаже такава активност на астрални проекции, тогава Капуела ще пристигне с Пол, но както ти е известно, той още е инвалид от последния си сблъсък.

— Ммм — промърмори Селина. Този мъж говореше с нея като с равна, като че тя можеше да допринесе нещо ценно с експертната си подготовка и знания.

— Каква е твоята роля във всичко това? — попита Селина. Все още нямаше представа за какво е цялата тази дейност.

— Сега оглавявам Групата за психични изследвания на ЕСКА.

Летяха над морето. То изглеждаше сиво-зелено и враждебно под ниските облаци. Тя видя едно голямо рибарско пристанище точно под тях — дървени постройки, подобни на играчки, траулери и влекачи.

Накрая пристигнаха в отдалечената изследователска станция с един Ленд Ровър.

Жилищната сграда приличаше на дървена вила в швейцарски стил — голяма колиба от борови трупи с наклонен покрив. Щом се изкачиха по стълбите до входа и влязоха вътре, посрещна си гостоприемен огън и внезапно всички мъже, които стояха на бара, замълчаха. Това подсказа на Селина, че е единствената жена тук.

Един портиер заведе нея и Лидман до стаите им горе. Бяха една до друга. Очевидно нямаше абсолютно никаква възможност да избяга. Освен че беше студено, как можеше да се измъкне от острова? А и нямаше пари.

Беше гост-затворник.

Вечерята бе сервирана на дълга маса. Бяха четиринадесет души и храната бе наистина невероятна. Не само съвсем прясна риба, което можеше да се очаква, но и говеждо филе в хрупкаво тесто.

— *Voeuf Chateau d'Oeux en crouste* — възторжено обяви готвачът, когато го поднесе.

Откриването на руския самолет беше главната тема на разговор. Забелязали го преди четири месеца, но снеговалежът през зимата и ледът правели невъзможно изваждането му.

Водолази, спуснали се под леда, направили няколко снимки, които помогнали да го идентифицират. Яковлев Як-40, с три турбовитлови двигатели Ившенко Ал-25 както й казаха. Не й беше ясно, но й обясниха, че би голям самолет за двадесет и седем пътници, използван главно за къси полети. Тогава какво правеше тук?

Заливът беше загадка. Седем души умрели за няколко години, двадесетина рибари изчезнали безследно. Те считаха местността за

втори Бермудски триъгълник. Ако можеха да разберат какво става тук, може би щяха да получат отговор и за Бермуда.

Селина усети, че един мъж я наблюдава от другия край на масата. Беше едър, с червено лице и червеникава брада, светлозелени очи и проседяваща коса. Усмихна се, когато и тя погледна право в него, тя му отвърна. Когато моментът беше удобен, тя попита Лидман кой е той.

— Григориев. Брат на Григори Григориев, Алексис.

Значи руснаците също биха тук.

— Изследванията съвместно с руснаците ли се правят? — попита тя.

— О, да. Това е единственото поле, на което Западът признава, че е назад от Съветите. Психотроника, психокинеза, ретрознание, те са изследвали тези неща.

— Заради брат си ли е тук?

— Да, но е и част от един малък екип, който споделя мнението на Капуела, че осъществителите на астрални проекции се нуждаят от бази и че това тук може да е такава база. Всички посветени търсят душите на децата, не само Капуела.

Дали Мелани знаеше срещу какво се е изправила? Разбира се, че знаеше. Мелани знаеше всичко.

След вечерята отидоха в хола и седнаха до камината. Отредиха на Селина почетно място и Алексис Григориев се представи.

— Как е моят приятел Джакомо Капуела?

— Добре е, много добре, благодаря.

— Възстанови ли се от последния си сблъсък с бившето си протеже Мелани Форбс?

— Да... — каза Селина.

— А онази д-р Беркжик, все още ли играе ролята на човекоядец?

Тя се усмихна вместо отговор. Хората най-малкото изглеждаха приятелски настроени.

— Какво се надяваш да постигнеш с идването си тук? — попита той. — Носи се слух, че можеш да контактуваш с безплътните умове на децата Дартсон.

Селина нямаше представа какво да отговори и погледна към Лидман да ѝ подсказе.

— Прочетох досието ти — каза Григориев. — Всички го прочетохме. Тук си всепризната.

— О, всъщност получих съобщение от госпожица Форбс — каза тя.

— И я познаваш достатъчно добре. Ти си последният човек, който я е виждал. Освен това тя е бременна. Още едно свръхдете! — Той очевидно се забавляваше от страха на Капуела от Мелани, а може би и от цялата фондация Дартсон.

— Ти май не считааш работата ни за особено сериозна — каза Джек Лидман.

— Смятам, че е твърде ограничена. И освен това изследва миналото вместо бъдещето. Това, че младата госпожица е потомка на Нострадамус, естествено впечатлява, но се съмнявам, че има връзка с онова, което се опитваме да открием — пълния размер на силата на госпожица Форбс и как тя може да се доразвие в бъдещото поколение.

— Аз съм новак във всичко това — каза Селина. — Каква е крайната цел?

— Крайната цел е световно господство посредством психични средства. Битката за надмощие в света няма да се спечели от онези, които притежават най-съвременните ядрени оръжия или най-големите армии. Ще я спечелят тези, които въздействат върху съзнанието с психични средства.

— Никакви войни повече — каза Лидман.

— Войните са разрушителни — продължи Григориев — невероятно разрушителни за победителите, които трябва да възстановяват всичко. Представи си една война, в която нищо не е унищожено, освен врага. И то без оръжия.

— Психическа смърт? — предположи Селина. — Да подлудите хората?

— А защо не? Ако мозъкът прекрати функциите си напълно, хората ще умрат. Всеки момент, утре, някой може да измисли нещо, което да парализира умовете на доста от нас.

За голямо свое учудване, Селина изведнъж се прозя. Не искаше, но импулсът беше по-силен от нея и тя се извини.

— Не се отегчавам — настоя тя, — изглежда съм се уморила.

— Денят бе дълъг — каза Лидман и стана. — Тайната в превъзможването на умората от закъснението на времето, когато

пресечеш Атлантическия океан с реактивен самолет в тази посока, е да останеш буден по възможност по-дълго първия ден. — Той погледна часовника си. — По твоето време сега е три сутринта, заслужаваш почивка.

Тя се качи горе.

Когато се събуди на следващата сутрин около десет часа по биологичния си часовник, навън едва се разсъмваше, но в къщата кипеше живот. Тя бързо се облече и слезе.

Всички вече бяха седнали на масата за закуска, Лидман в спортен екип, Григориев в пуловер-поло, приличаше на рибар.

След закуската онези, които се занимаваха с изтеглянето на самолета, отидоха да проверят съоръженията. Селина се качи горе в своята стая и облече палтото си. Когато го сложи и се огледа в огледалото и притисна палтото до себе си, внезапно видя ясна картина на д-р Беркжик по нощница, седяща на края на леглото си и държаща се за стомаха със силни болки. Тя никога не бе виждала докторката по нощница и не беше влизала в спалнята ѝ, но картината продължи само няколко секунди и бе толкова ясна, че самата тя усети болка — един спазъм дълбоко в стомаха.

Може би беше от кроасаните, нормандското масло и черешовия мармалад, двете чаши хубаво кафе, съчетани с факта, че мислеше за доктор Беркжик, докато обличаше палтото, но все пак бе странно.

Навън беше страшно студено. Не знаеше точно колко градуса, но беше под нулата. Земята, която се виждаше под снега, бе твърда като бетон. Вървяха предпазливо надолу по пътя към замръзналото море.

По леда беше разпръснат пясък, за да не се хлъзгат, и макар и да знаеше, че върви по лед, изобщо не се чувстваше в опасност. Пространството наоколо, бялото ледено пространство бе съвсем различно. Ходенето по вода беше интересно.

Пред тях, на около триста метра, бе закотвен шлеп и от него висеше кран над една дупка в леда. Когато стигнаха до мястото, тя видя контурите на самолета, които бяха маркирани внимателно с червена боя на повърхността.

Мъжете вече бяха започнали спускането във водата и след малко кранът започна издигането. Отначало една малка метална перка се

показа бавно над повърхността, а после и опашката на самолета. Беше огромна. Колкото повече я изтегляха, ставаше все по-голяма. Шлепът започна да се накланя, да поскъръцва в прегръдките на леда, но се задържа. Накрая половината от корпуса се подаде над водата. Висеше на веригата като рекордна съомга, от счупените прозорци се стичаше вода. Двама мъже се изкатериха и влязоха през отворената врата, която бе увиснала на пантите си. Всички мълчаха, застанали на замръзналия бряг. След няколко минути един от мъжете се показва на вратата и извика на мъжете долу. Издигнаха носилка.

Бяха открили едно тяло.

След малко носилката, вече пълна, бе спусната на леда. Селина не можеше да види ясно тялото, но ѝ се стори черно.

Двамата мъже го последваха, слязоха на леда и задърпаха носилката бързо към брега. Минаха на четири метра от Селина и сега тя видя ясно лицето — черно лице без кожа, отворена уста с кафяви зъби, празни орбити и сплъстени от тинята коси.

Дрехите бяха втвърдени от леда и мъжете заудряха по гърдите, за да го натрошат и махнат дрехите. Един от мъжете пхна ръка в джобовете и скъса плата, така че ако имаше документи за самоличност, те да могат да бъдат извадени.

Намериха паспорт — някога прогизнал, сега замръзнал.

Извадиха общо седем тела и ги поставиха на леда. Започнаха да ги претърсват едно по едно и предаваха намерените документи на дежурния офицер. При четвъртото тяло Григориев пристъпи напред.

Беше намерил брат си.

На Селина не казаха двадесет и четири часа какво са намерили в джобовете на Григори Григориев, освен документите за самоличност, а после научи от този, когото не бе очаквала да види.

Остатъкът от първия си ден в залива тя прекара потисната. Първокласният обяд бе похабен поради липсата на апетит. На никого не беше до ядене, докато седемте трупа на руски учени все още лежах навън на леда.

На другия ден след закуска я повикаха в стаята на Лидман. В покоите му имаше и всекидневна.

За нейна изненада, в едно от креслата седеше Капуела. Той разглеждаше два документа, по един във всяка ръка.

Той едва й кимна и просто й подаде единия от документите.

— Това е фотокопие от нещо, което намерихме в джобовете на Григори Григориев.

Когато го взе, тя веднага разпозна едно от четиристишията на Нострадамус.

— Интересува ме твоето мнение, превод и тълкувание — сухо изрече Капуела.

Четиристишието, написано с тънък, но четлив почерк, беше на френски и руски.

*Quand le magi de l'Est est trouve sans peau
Sous cieux froids dans de profondes eaux
Le maitre de l'Ouest ouvrira la porte
Pour que pouvoir mystique librement sorte.*

— Когато магьосникът от Изтока бъде намерен без кожа, мъртъв... — преведе Селина. — Под студеното небе в дълбоките води, господарят на Запада ще отвори вратата, за да излязат свободно мистичните сили.

— Какво означава това по твое мнение? — попита Капуела, изучавайки я.

— Първите два реда се отнасят до господин Григориев, магьосникът от Изтока, намерен в дълбоките води... Предполагам, че господарят на Запада може да е господин Лидман, който чрез ЕСКА отваря вратите за психичната свобода, нещо такова?

Капуела й подаде втория документ, който, както и първия, бе на френски и руски.

*Quand l'Etoile de Marseilles envera le Mat
Pour trouver le noyer, noire comme un rat
Le maitre de l'Ouest ouvrira la porte
Pour que pouvoir mystique librement sorte*

Тя се загледа в първия ред, гърлото ѝ се стегна.

— Е, преведи го — настоя Капуела.

Тя отново го разгледа, преглътна с усилие.

— Когато Марсилската звезда изпрати Глупака да намери удавника, черен като плъх... — Последните два реда са същите като в първото четиристишие.

— Защо превеждаш „Mat“ като „Глупак“?

— Това е старото френско наименование за глупак при картите за тарок. Смятам, че тук става дума за марсилските карти за тарок.

— Така ли? Кой тогава е Звездата?

Тя се опита да изглежда безразлична, искаше да спечели време за размисъл. Ако тези четиристишия бяха истински, то Нострадамус още преди четиристотин години е предвидил, че Мелани ще бъде наречена от свой приятел Марсилската звезда. Нали на това се смя тя в антикварния магазин на нейния баща, когато намери картите за тарок? Това също така означаваше, че откриването на руския самолет и прибързаното идване на Капуела бе планирано, пресметнато.

— Да ти кажа ли моето тълкувание? — попита Капуела.

Тя кимна.

— Когато Мелани Форбс прати Джакомо Капуела (глупака!) да намери удавения Григориев, Пол Саралин (господарят от Запада — интелектуалецът от Америка) ще освободи децата — мистичните сили!

Лидман беше изненадан.

— Наистина ли мислиш така?

— Видя ли лицето ѝ, когато прочете за Марсилската звезда? Нашата Селина Бел не е толкова наивна, колкото си мислехме. Били сме измамени, приятелю, няма да е излишно да се свържем бързо с Вила де Палмие.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Капуела бе телеграфирал, че се връща със Селина. На летището в Ница, в пет часа следобед, никой не дойде да ги посрещне и Капуела явно се безпокоеше. Звънна във вилата, но линията не беше наред, също както когато беше звънял от залива.

Взеха такси и потеглиха. Капуела мълчеше и хапеше долната си устна.

Когато таксито спря пред портите, Капуела излезе, бутна едната и тя се отвори без усилие. Системата за електрическо заключване не работеше.

Той бързешком плати на шофьора и го помоли да остави багажа от вътрешната страна на портите. Хвана Селина за ръка и докато вървяха по алеята тихо ѝ рече:

— Трябва да ти кажа, че съм уплашен, Селина.

Всички капаци на прозорците бяха затворени. Външната врата беше залостена отвътре. Мястото беше пусто. Капуела заобиколи терасата и отиде отзад. Всички прозорци бяха затворени, пердетата спуснати, сякаш персоналът бе заминал в отпуска.

Поеха покрай терасата до източната страна, през малката портичка, която я отделяше от зеленчуковата градина и около пристройките, и през павирания двор до входа за персонала. Беше заключено.

Отново се върнаха пред къщата. Капуела забеляза следи от гуми по чакъла на алеята, но те не говореха нищо.

Селина не знаеше какво да мисли. Дълбоко в себе си тя се надяваше, че това е дело на Мелани, че е било планирано, че те са били прилъгани да заминат надалеч, за да освободят брега за спасяването на децата. Но какво бе станало с персонала, д-р Беркжик и Пол?

— Не можем да влезем!

Капуела бе отчаян. Опитваше се да се успокои, съзнателно си припомняше всичко, което знаеше за овладяването на подобни

ситуации, но не му беше лесно.

— Да не мога да вляза в собствената си къща! Трябва да счупим някой прозорец.

Отново отидоха към онази част, в която живеещ персоналът. Два от прозорците на задното стълбище бяха без капаци. Единият — на първия етаж, бе голям и без решетки.

— Ако успеем да се покатерим, ще счупим стъклото. В гаража трябва да има стълба.

Вратите на гаража бяха затворени, но отключени. На една от стените висеше стълба.

— Тази ще стане. Ще можеш ли да се качиш по това нещо?

— Ще опитам — каза Селина.

— Тежка е.

Капуела не беше як мъж, но двамата успяха да я свалят и донесат до къщата. Да я изправят до стената под прозореца беше много по-трудно от очакванията им, но Селина знаеше какво да прави. Беше помагала на баща си да се изкачи на покрива след една буря, за да закрепил телевизионната антена. Тя предложи на Капуела да служи за опора и използвайки тежестта му като противовес, намести стълбата. Да издърпа продължението нагоре беше сравнително лесно и тя свали жакета си и започна да се изкачва. Но той я спря.

— По-добре да счупим стъклото оттук, ако успеем да хвърлим толкова нависоко. — Изричайки това, той взе един от малките декоративни камъни, които очертаваха краищата на цветните лехи — една покрита с мъх половин тухла — и ѝ го подаде. Не искаше да рискува да се изложи.

Тя премери с ръка камъка и го хвърли. Уцели стълбата по средата и камъкът падна и се разби на паважа.

— Извинявай — каза тя.

Капуела не се усмихна.

Те двамата ѝ се струваха смешни. Една така странна двойка да хвърля тухли по прозорците като деца.

Той взе друг камък и опита сам.

Хвърлянето бе по-добро. Камъкът удари прозореца, ала отскочи.

— По-добре да се качиш, но покрий ръцете си с нещо.

— Ще опитам още веднъж — каза тя, радвайки се на предизвикателството.

Намери тежък камък, отстъпи назад и замахна нагоре. Камъкът полетя във въздуха, премина през стъклото и остри парчета от него се разпиляха навсякъде.

— Ще държиш ли стълбата здраво, докато се изкача? — попита тя и започна да се изкачва.

Никак не беше лесно. Стълбата се клатеше, всеки момент можеше да се плъзне надолу по стената. Като стигна горе, трябваше да разчисти старателно стъклата и да ги избути навътре в къщата. После внимателно отвори резето и бутна прозореца.

Сега можеше да влезе.

Скочи вътре, обърна се и погледна надолу към Капуела.

— Отвори входа на прислугата — посочи той към вратата точно под нея.

Тя остави прозореца и тръгна надолу по стълбите, но спря. Сега бе моментът сама да провери дали децата са още тук. Обърна се и тръгна нагоре до втория етаж и после по коридора, като броеше вратите.

Четвъртата врата бе отворена. Влезе. Миришеше на етер, на болница и хирургичен спирт. Поиска да светне лампите, но те не работеха, електричеството беше прекъснато. Отиде до прозореца и отвори капациите, знаейки вече, че в стаята няма никой. Следователно, по някакъв начин бяха отвели децата.

Тя отвори капациите, обърна се и видя двете празни легла, изключените системи, чиито тръбички висяха свободно.

Нямаше никой.

Как ли щеше да реагира Капуела?

Влезе в съседната стаята — голяма баня с хирургичен шкаф, после излезе в коридора и се изкачи по мраморните стъпала до стаята със схемите. Нито следа от Пол. Като че ураган беше преминал през стаята.

Тогава чу удари. Капуела беше на вратата на прислугата и чукаше разтревожено. Като слизаше по задното стълбище, обзе я внезапен страх. Усещаше чуждо присъствие в къщата, някаква сила, някаква зла сила се таеше в тъмните ъгли. Тя се забърза, не смееше да спре. Мина през кухнята и коридора към вратата на прислугата, издърпа тежкото резе и отвори.

— Къде се забави толкова време?

— Отидох горе да проверя добре ли са децата.

— И...?

— Изчезнали са. Също и Пол. Мисля...

— Д-р Беркжик?

— Къщата изглежда пуста.

Капуела беше загрижен за колежката си повече отколкото за децата. Може би го беше страх за безопасността ѝ.

Той се опита да светне, отиде до един шкаф в кухнята, където бяха бушоните. Селина надничаше иззад рамото му, докато той ги разглеждаше. Бяха изгорели, белият порцелан бе почернял. Извади ги един по един — всичките бяха изгорели.

— Мелани — каза той. Лицето му пребледня.

Отиде до друг шкаф, където бяха подредени необходимите инструменти за ремонт. Имаше голямо фенерче. Той го включи, за да провери дали работи, после излезе от кухнята.

— Ще отворим всички стаи, ще отворим капаците, но не и външните врати. Ако тук има някой, искам да остане в къщата.

Той се върна в кухнята и затвори вратата, залости с двете резета и ѝ кимна да го последва.

Прекосиха бързо приземния етаж — нищо не беше разместено.

— Да опитаме на горния етаж.

Първата стая беше на д-р Беркжик, личният ѝ апартамент. Селина никога не беше влизала тук. Бе почти празно, имаше голямо легло, книги, баня, монтирани шкафове, малко дрехи. Тя отвори един шкаф и с изненада откри, че в него има записващо устройство. Дали това не беше подслушвателният център в къщата?

Нямаше следа от никого. Капуела излезе. Следващата стая бе лабораторията. Капуела отвори вратата, светна с фенерчето в тъмнината. Кръгът светлина затанцува по стените, по бюрото и пода.

Капуела отиде до прозореца, отвори капаците. Вечерната светлина нахлу вътре. Отново нищо не беше разхвърляно.

Той премина в следващата стая — едно хранилище за папки. Също нищо. Не провери собствената си стая, смятайки, че там не се е случило нищо, а отиде на втория етаж, право в стаята на децата. Селина се движеше на няколко крачки зад него.

Той се взря невярващо в празните легла, измачканите чаршафи, шишетата на системите, кабелите, които висяха свободно от

контролиращите апарати. Нямаше следи от насилие. Децата просто бяха взети и отнесени нанякъде.

Отиде в стаята на Пол, в която Селина никога не бе влизала — бели стени, зелени пердета, книги и болнично легло. Капуела отвори гардероба. Селина предположи по броя на празните закачалки, че някои от дрехите липсваха. Нямаше и куфар, ако изобщо е имало. В банята липсваха тоалетните принадлежности.

— Очевидно е отишъл с Мелани.

— Откъде си сигурен, че Мелани е била тук? — попита Селина.

Погледът, който Капуела ѝ отправи, подсказваше, че не трябва да се преструва на толкова наивна.

Тя го последва нагоре по стълбата до третия етаж — жилищата на прислугата. Имаше шест стаи — всекидневна с телевизор, килер и стая за бельо, останалите бяха спални. В една от стаите на леглото лежеше Франческа. Беше бледа и в безсъзнание, по-скоро в кома. Капуела провери пулса и повдигна клепачите ѝ.

— Упоена е — каза той, без да се учуди особено.

Отидоха до следващата врата. София се намираше върху леглото си абсолютно в същото положение, съпругът ѝ Марио лежеше до нея като мъртъв, но беше жив.

Тонино се намираше в следващата стая, в същото състояние като останалите.

Селина излезе след Капуела в коридора, където той се замисли.

— Къде ли е д-р Беркжик? — запита се той.

В нейната стая, помисли си Селина, крайната? Страхуваше се да не намери нещо там, но той пое в обратната посока и бързо слезе в своята стая.

Тя представляваше хол и спалня в съседство, почти цялата заета от легло с балдахин с прекрасни червени завеси — глупава прищявка на военачалник-завоевател.

Д-р Беркжик лежеше на леглото му, свита като ембрион. Малка следа засъхнала кръв бе изтекла от едната страна на устата ѝ. Очите ѝ бяха широко отворени, гледаха ужасено, кожата ѝ бе пепелява.

Беше облечена в нощница, както във видението на Селина. Или предчувствие?

Д-р Беркжик бе мъртва.

Бяха в кухнята. Капуела, приведен над масата, пиеше чая, който Селина му бе приготвила.

— Разстройващо е, мила, трябва да си призная. Чувството, че са я сложили в леглото ми, за да ме ужасят или по-скоро да ме разколебаят. И наистина е така. Смъртта ѝ е достатъчна, не беше нужно да я подчертават. Мелани ми напомня, че сме непримирими врагове и войната между нас ще бъде грозна.

Селина го съжаляваше. В действителност никога не го беше мразила, той беше твърде умен, за да допусне някой да го мрази и сега тя изпитваше състрадание. Той беше напълно победен, съсипан.

— Очевидно Пол ѝ е помогнал — промърмори той на себе си. — Бих казал, че Пол вероятно е можел да ходи през цялото време. Един-два пъти го заподозрях, че се преструва, но той продължи да го прави толкова дълго, че накрая му повярвах.

— Ще повикаме ли полиция? — попита Селина, опитвайки се да е полезна.

— Не, скъпа, това е вътрешен проблем. ЕСКА се оправя сама с проблемите си — сами погребват мъртъвците си и сами перат мръсните си ризи.

Селина не отвърна, пиеше чая си мълчаливо.

— Това е убийство, хладнокървно убийство — продължи той. — Но се съмнявам да успеем да докажем това, вътрешен кръвоизлив като при Бил Мичъм.

Той стана, излезе от кухнята и бавно се заизкачва нагоре. Селина го последва.

Капуела отвори вратата на стаята със схемите, където тя вече бе влизала. Погледна празната инвалидна количка, не каза нищо и се върна обратно надолу към нейната стая. Отвори вратата, без да иска разрешение от нея. Тя усети, че никой не беше идвал тук, откакто беше заминала за Канада.

Той огледа помещението, огледалото, стените, надникна зад вратата на банята. Дали не очакваше да открие някъде написано съобщение, на което се надяваше и тя?

— Искам да претърсим всичко, всичките ти дрехи, чекмеджетата, скрина и под леглото. Искам да разбера дали ти е оставила бележка, моля... моля те.

Естествено, тя можеше да се възпротиви и да излезе от къщата. Сега той нямаше власт, но и нямаше такива претенции. Беше съсипан, а освен това тя бе любопитна.

Тя систематично прерови нещата си, изпразваше джобовете, чекмеджетата, кутиите, развали леглото и изтърси чаршафите, дори погледна под него. Нямаше нищо.

— Не вярвам някой да е бил тук — каза тя.

— Вероятно не. Тогава тя изглежда те е изоставила? Използвала те е, мила моя, като примамка, за да могат те двамата с Пол да избягат с голямата награда.

Капуела тръгна да излиза, когато забеляза нещо.

— А тази кутийка на полицата на камината?

Тя се обърна да види. Не беше я забелязала, едва успя да прикрие изненадата си, че изобщо е тук. Беше старата викторианска любовна кутийка, която показва на Мелани в антикварния магазин на баща си.

— О — каза тя. — Това е викторианска любовна кутийка, моят баща ми я подари... — Тя я отвори, беше празна, вътре нямаше нищо. Предположи, че може би има нещо в тайното отделение.

— А, зная ги — каза Капуела, посягайки към ръчката за въпроси и отговори. — Обикновено имат секретно отделение, така че любовниците да могат да си обменят тайно съобщения.

Тя усети, че се изчервява. Ако Мелани бе оставила кутията в нейната стая, значи в нея наистина имаше нещо.

— Не знаех — каза Селина, придавайки си вид на изненадана.

Капуела разгледа кутията, разтърси я, нещо вътре изтропа.

— Трябва да има малко копче, или нещо да се дръпне близо до ключалката.

Той натисна и тайното чекмедже изскочи. Вътре имаше пощенска картичка.

— Господи — каза Селина. Дали прозвуча учудено?

Той извади картичката. Беше стар изглед от Мадрид и с готически букви, които можеха да са стари колкото и картичката, бе написан един адрес.

Кампо Амор. 19.

— Чудно дали е адрес или любовно съобщение от някой испански благородник? — каза Капуела.

— Знаеш ли, имам тази кутия от години, а не подозирах за тайника — успешно излъга Селина.

Капуела я остави обратно на полицата на камината.

— Е, скъпа моя, изглежда са те оставили на мен. Страхувам се, че си била използвана като примамка. Сега трябва да действаме бързо, да докладваме за смъртта на д-р Беркжик и освен това да оправим бушоните и видим Марио и останалите.

Като изрече това, чува шум в коридора. Двамата се напрегнаха в истински страх, после Капуела се успокои.

— Един от тях вече се е събудил.

Беше Франческа, залитаща на прага на своята стая, държаща се за главата, объркана.

— Как си, Франческа, ние сме.

— Non molto bene...

— Certamente — каза Капуела, хвана я за ръката и я заведе обратно в стаята ѝ. — Би ли ѝ направила чаша чай или по-добре настойка от билки?

— Разбира се.

Селина слезе тичешком по стълбите. В този момент се радваше да помогне с нещо. Внезапно осъзна, че от дълго време не чувстваше някой да има нужда от нея и това никак не ѝ се нравеше. Ала след като напълни чайника с вода и пусна газта, тя се огледа наоколо и видя отворения шкаф с бушоните. Докато нямаше ток и портите бяха отворени, имаше възможност да избяга. Можеше да замине веднага, да побегне през задната врата и по алеята. Но нямаше пари и паспортът ѝ не беше у нея. Къде ли ги пазеха? В куфарчето на Капуела, което стоеше пред нея на кухненската маса. Вътрешно се беше възпротивила, когато той се погрижи за билетите и паспорта ѝ, дори беше споменала това, но той само се бе усмихнал обезоръжаващо.

Отвори ципа на куфара.

Паспортът ѝ беше най-отгоре.

Взе го, затвори ципа и го пхна в джинсите под пуловера си. Не си личеше, Капуела можеше да го забележи само ако случайно я докоснеше, което бе малко вероятно.

Намери торбичката с лайка, направи запарка, после направи още, в случай че другите също се събудят, нареди подноса и тръгна с него нагоре по стълбите.

Защо правеше това? Защо не си тръгнеше оттук сега?

Защото съжаляваше за Франческа? Защото искаше да внуши на Капуела чувство за сигурност? Щом прислугата се съзвемеше, щеше да е невъзможно да избяга, но ѝ беше мъчно за всички тях, не искаше да ги напусне, без да е сигурна, че са добре.

Все пак Капуела ѝ се беше доверил. Може би искаше да затвърди точно това.

Намери го да седи в края на леглото на Франческа, потупвайки ръката ѝ. Тя бе уплашена и не можеше още да говори.

Селина ѝ подаде напитката.

— Ще се оправят, просто е нужно малко време. Сипали са им упоително в кафето, а после са им били инжекции. Нея са я пропуснали. Мисля, че след един-два часа всички ще дойдат в съзнание.

Селина отпи от течността да провери дали не е гореща и поднесе чашата до устните на Франческа.

— Ще останеш ли при нея, докато се обадя на Лидман?

— Разбира се.

Франческа пийна мъничко, успокои се, затвори очи. Беше твърде замаяна и в добро състояние, така че можеше да остане да си поспи сама.

Селина излезе в коридора. Чу Капуела да слиза надолу по мраморните стъпала.

Последва го.

Той стигна долу, когато тя беше на площадката на първия етаж. Мраморна къща, нямаше опасност от скърцащи дървени подове.

Той се намираше в кабинета си и набираше телефонен номер. Тя се втурна по коридора на първия етаж към задното стълбище и се отправи към отворената врата. Ако тръгнеше по тясната пътека в подножието на заобикалящата вилата стена, която използваша градинарите, щеше да бъде прикривана от храстите, докато стигнеш до портала.

Пробяга цялото разстояние, спря само веднъж да провери дали не я виждат от къщата и забеляза, че капациите на стаята на Капуела не

са напълно отворени, така че рискът да я зърне бе минимален.

Отново се затича, стигна до отворената врата и спря, съзирайки багажа си, оставен там от таксиметровия шофьор. Изкуши се да го вземе, но беше тежък и щеше да я забави. Побягна и спря отново на пътя.

Една възрастна двойка премина покрай нея, мъж с барета и жена с боядисана коса. Отиваха на следобедна разходка, надолу по хълма към селото.

Селина не искаше да я видят, че тича, нито да тръгне в същата посока, така че се отправи нагоре по хълма към музея на Реноар. Като зави и се намери извън погледа на двойката, затича отново. Нямаше представа накъде води този път, искаше само да излезне колкото е възможно по-бързо.

Спря отново и се огледа. Пътят водеше към открита местност, оградена от оранжерии, където отглеждаха карамфили. Тази част на пътя се виждаше от най-горния етаж на вилата. Тя сви наляво по алеята за музея и когато видя колите на посетителите, разбра, че музеят е безопасно място за известно време — място, където можеше да срещне някой, който да ѝ помогне. Най-малкото можеше да остане тук и да се преструва, че разглежда картините, докато затворят.

Дали се плащаше за влизането? Тя бръкна в джоба си. Имаше една банкнота от петдесет франка: със сигурност достатъчно.

Продължи покрай редицата коли под сянката на маслиновите дървета пред музея.

Предверието беше пусто, изглежда никой нямаше да възрази, ако влезе.

Намери се в нещо, което трябва да е било трапезария: маса, гол дъсчен под, по стените картини на Реноар, стъклена витрина с документи, писма.

В следващата стая имаше двама посетители, които разглеждаха картините отблизо. Тя влезе в студиото на Реноар, което имаше голям северен прозорец. Там бе неговият инвалиден стол, неговият статив, още една стъклена витрина с документи, широки рафтове до стените, където художникът е складирал платната си. Беше много голо, доста хладно.

Имаше още пет посетители. Не беше тълпа, в която можеше да се скрие. Ако Капуела се появеше, трябваше тихо да се измъкне или да

изпищи.

Качи се на горния етаж в някаква спалня. Вътре имаше двама студенти, трима френски провинциалисти, един тъмен и красив италианец, по-нисък от нея, но елегантен. Беше забелязала едно Алфа Ромео с римски регистрационен номер на паркинга. Предположи, че е негово.

Сигурно го бе изгледала по-продължително от нормалното, защото той внезапно се обърна и се усмихна.

— Харесват ли ви картините му?

Беше заобиколена от италианци. Може би трябваше да бъде предпазлива с него, може би той беше приятел на Капуела, един от хората на ЕСКА.

— Много — каза тя.

— Но вие гледате повече хората, отколкото картините.

— Много сте наблюдателен.

— Името ми е Карло Нардини. — Той протегна ръка, тя трябваше да я поеме. Защо пък не? Нали се нуждаеше от компания? От някой, който да ѝ помогне да избяга.

— Казвам се... Луиз... — излъга тя. Замисли се за част от секундата. — Луиз Браун.

Едва ли би прозвучало убедително за някой англичанин, но него не го интересуваше името. Очите му се разшириха, после се свиха, разглеждаше я внимателно от горе до долу, опитвайки се да прецени формата на бедрата ѝ под джинсите. Искаше да я очарова, искаше да я прибави към списъка на победите си. Беше женен, имаше семейни проблеми, беше дошъл в музея, за да се спаси от семейна сцена. Тя нямаше представа откъде узна всичко, но го знаеше. Той беше дошъл тук, защото музеят бе идеално място за случайно запознанство.

— Видяхте ли „Двете къпещи се“ в съседната стая?

— Не — каза тя.

— Репродукция е, разбира се, но е била нарисувана тук, в градината. На едно местно момиче, Мадлен Брюно, което често му позирало.

Той не я хвана за ръката, но стоеше близо до нея и говореше достатъчно интимно, за да остане впечатление у другите, че я познава от години.

Следващата стая бе съвсем празна. Тя се престори на заинтересувана от картината, която той спомена — една доста пълничка, яка брюнетка с малки гърди.

— Наблизо ли сте отседнали? — попита той.

— В Кан — излъга тя.

— В хотел?

— В пансион.

— На почивка?

— Да.

— От Англия?

— Да.

— И аз съм на почивка — каза той. — Също съм отседнал в Кан. В Карлтън.

Тя се обърна и го погледна. Името на хотела трябваше да направи впечатление и тя се впечатли. Един луксозен хотел бе удобно място да се крие двадесет и четири часа, заблуди преследвачите, ако има такива и най-малкото да се измъкне от Кан-сюр-мер.

Той бе доволен от реакцията ѝ.

— Където отсядат всички филмови звезди по време на фестивала? — попита тя.

— Да. Аз също съм във филмовия бизнес.

Лъжеше. Сигурно трябваше да лъже, за да я спечели.

— Тъй като не съм актриса — каза тя, — това не може да ме извади от равновесие.

— Какво може да те „извади от равновесие“?

— Една хубава вечеря? — каза тя, гледайки го право в очите.

— На лунна светлина?

— Може и на свещи.

Сега той я хвана за ръката, пренебрегвайки останалите картини и културата, която и без друго не бе дошъл да гледа, изведе я от музея на горещото слънце и отидоха до Алфа Ромеото.

— Каква кухня предпочиташ? — попита той.

— Френска.

Той ѝ отвори вратата, тя влезе, забравяйки за миг защо бе дошла тук, осъзнавайки внезапно, че се радва на компанията на този мъж, на неговото разбиране на нейните чувства.

— Искаш ли да се преоблечеш, преди да излезем. Искам да кажа, искаш ли да отидеш до твоя пансион?

— Къде ме водиш?

— На едно малко място извън Кан. Лесно мога да спра по пътя.

— Не съм ли подходящо облечена?

— Разбира се!

Той я погали много нежно, много приятелски по коляното, запали двигателя, мина на скорост и подкара рязко по Ле Колет и надолу по хълма. Когато минаваха покрай портите на вилата, намали.

— Знаеш ли какво става тук? — попита той.

Тя се изпъна, Капуела се отдалечаваше от вратите към къщата с багажа.

— Не... — Вече бяха отминали, а с това и опасността.

— Това е психическа лаборатория. Тук има разни луди, които претендират, че четат мисли от разстояние, общуват телепатично и дори изминават огромни разстояния без превозни средства.

— Астрална проекция? — предположи Селина.

— Разбираш ли нещо от тези неща?

— Четох за тях в една чудата книга.

— Разкажи ми нещо за себе си.

Беше смешен. Той наистина си въобразяваше, че е велик романтичен герой. Беше отдал целия си живот на тази роля.

— Студентка съм по история в Съмърсетския университет — започна отново с лъжите тя. — На почивка съм да се попека малко на слънце.

— Само слънце?

— Слънце и добра храна... и някоя необичайна авантюра, ако обещава да бъде обещаваща. — Тя също се включи в играта.

Сега бяха на крайбрежната магистрала, префучаха с опасна скорост през Кан. Той шофираше като италианец — поемаше пресметнати рискове в непересметнати моменти.

Говориха за Лазурния бряг, за Венеция, за Лондон, той ги познаваше всичките. Каза, че не е женен, но тя знаеше, че лъже. Току-що се беше разделил с жена си, а тя имаше по-млад любовник. Беше човек, който губи...

Селина най-много се радваше на увереността, с която регистрираше тези мисли. Развиваше се усилено, можеше да се

уповава на своите познания за хората, за ситуацияите. Беше сигурна, че трябва да отиде на адреса в Мадрид. Кампо Амор 19, където ще намери Мелани, с Пол и децата.

Докато минаваха през Кан, настъпи вечерта. Той знаеше един ресторант със свещи на Ла Напул, доста приятен. Караше с голяма скорост по тесния път, вече не за да ѝ направи впечатление, а за да направи впечатление на пешеходците, който едва успяваха да отдръпнат от пътя му.

В ресторанта го познаваха. Приеха го по начин, по който можеше да се разбере, че всеки път идва на вечеря с различно момиче, но се преструваха, че не знаят.

Той се опиваше от ласкателствата. Хареса му, когато сервитьорът я разгледа и му намигна одобрително, като много добре разбираше, че тя го вижда.

Всички те бяха италианци.

Той поръча и за нея, не я попита какво желае. Отвориха виното и напълниха чашите.

Тя изпи бързо няколко глътки, надявайки се да отложи очакваната реакцията. Рано или късно щеше да се почувства ужасно. Тази сутрин бе долетяла от Канада, преди пет часа видя мъртвата д-р Беркжик.

— Познаваш ли Мадрид? — попита тя.

— Мадрид? Разбира се. Познавам всички столици.

— Никога не съм ходила там.

— Има своите добри страни. Била ли си в Рим?

— Никога.

— Тогава първо трябва да посетиш Рим.

— Трябва да отида в Мадрид — каза тя. — Имам среща с една приятелка там.

— Тя колкото теб ли е красива?

— Много повече и е по-опитна.

— Не зная дали е възможно.

Усмивката му започваше да я дразни. Той посегна през масата към ръцете ѝ и Селина забеляза, че е доста поизцапана. Извини се и веднага се отправи към тоалетната.

Бе учудена да види в огледалото какъв ужасен вид има. Нуждаеше се от сресване и червило, изглеждаше бледа и размъкната.

Той трябваше доста да е изпаднал, за да мисли, че тя си заслужава вечерята. Но как да го убеди да я закара на запад по крайбрежието?

Връщайки се на масата, тя се извини за вида си, но той бе решил, че е попаднал на нещо хубаво и отново протегна ръка към нейната.

Навън се бе стъмнило, само свещите осветяваха техния ъгъл. Беше псевдоромантично, а сервитьорите се правеха, че се колебаят, преди да поднесат първото ястие.

Тя хвана здраво ръката му и затвори очи.

Той номерираше момичетата си. Наистина ги номерираше. В момента, в който ги вкарваше в леглото, те получаваха номер. Тя щеше да е номер деветдесет и три и той си мислеше, че след още седем щяха да станат сто.

— Аз те излъгах — каза тя и го погледна тъжно. — Не съм студентка по изкуствата, а имам неприятности.

Това го обезпокои и той стисна ръката ѝ. Не желаше проблеми и ако тя беше бременна, той нямаше намерение да плаща вечерята ѝ.

— Прелетях тази сутрин от Канада — каза тя.

— От Канада? — Той не ѝ повярва.

— Аз съм от бизнеса с модни аксесоари. Продавам чанти и бижута...

Нямаше представа защо казва това. От виното, може би, или от внезапен срив на умора. Беше някаква безсмислица.

— Днес трябваше да се срещна тук с няколко клиенти, но ми откраднаха колата с всичките мостри и пари. Прекарах целия ден в полицията. Едва държа очите си отворени...

Изразът на лицето му я накара да забрави умората си. Беше пребледнял, издърпа ръката си и зяпаше в нея с отворени уста.

— Откъде знаеш? — попита той.

— Какво да зная?

— Откъде знаеш, че продавам чанти и аксесоари и че колата ми е била открадната?

Сега беше неин ред да се смае и обърка. Нямаше представа за какво говори той, после до нея бавно стигна какво ставаше. Интуитивно бе прочела мислите му. Беше уловила неговите страхове.

— Преди три месеца точно в този град откраднаха колата ми с мострите и над двеста хиляди лири. Прекарах ужасен ден и самотна нощ... Да не си вещица?

Това ли било? Вещица. Картината от Пърс Моникорум изникна в съзнанието ѝ. Камъните, с които я замеряха, ритниците, драскането, обесването.

— Аз съм ясновидка, Карло — каза тя и сама протегна ръка към него.

Той се отдръпна и се прекръсти.

— Господи!

— Не се страхуваш, нали?

— Разбира се, че се страхувам.

— Но защо?

— Ти работиш за дявола.

— Не ставай глупав.

— Колко искаш?

Тя се смая.

— Ще ти платя колкото искаш... Ще ти платя, за да ме оставиш на мира.

Той беше отдръпнал стола си от масата и търсеше през рамо келнера. Извадил бе портфейла си и проверяваше колко пари има.

— Ще платя вечерята с кредитна карта и ще ти дам колкото имам... шестстотин франка... достатъчно ли са?

В очите му се четеше ужас. Тя никога не бе виждала толкова уплашен човек.

— Карло, за Бога. Не съм зла сила.

— Ти си мислиш, че не си, но аз съм суеверен. Не ти вярвам. Ти ще ме омагьосаш, ако вече не си го сторила... моля те... нямаше да ти сторя зло... не ти мислех злото.

Започна да става смешно. Мъжът изпаднаше в истерия.

— Аз бях номер деветдесет и три — каза на шега Селина, за да го развесели.

— Боже мой!

Карло остави всичките си пари на масата и отиде при оберкелнера, подписа сметката, сложи кредитната си карта в джоба и изскочи от ресторанта, стараяйки се да не гледа към Селина.

Хората започнаха да я наблюдават, тя им отвърна със същото.

Събра банкнотите, сгъна ги, без да ги брои и ги пхна в задния джоб на джинсите, допи виното в чашата и стана.

Оберкелнерът тръгна забързано към нея да ѝ каже довиждане и да ѝ отвори вратата. Дали беше разбрал, че е вещица или не, за него тя беше клиент, който може да говори. Репутацията на ресторанта зависеше от такива малки жестове на любезност.

— Не ядохте нищо... Сигурна ли сте...?

— Не съм гладна. Наистина. Благодаря — каза тя на френски и излезе тържествено.

Като зави надясно по тротоара и още веднъж надясно тя се намери в тясна уличка, на края на която светеше и изгасваше реклама на хотел. Тръгна бързо, изцедена от всякаква енергия, без дори да може да мисли за лудостта на този епизод.

Спря пред малкото бюро на регистрацията. Имаха свободни стаи. Плати, не изчака рестото, а се изкачи право по стълбата до малката стая с мивка, успя само да изрита обувките си, да свали джинсите и топлия пуловер и падна в леглото.

Сви се до възглавницата и заспа дълбоко. Утре сутринта щеше да хване първия експрес в западна посока.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Първото ѝ впечатление от Мадрид бе на разочарование.

Очакваше стари здания, атмосфера на великолепие и багри, а вместо това попадна между недовършени сгради и пътни строежи многоетажни тухлени здания и безразлични таксиметрови шофьори в големи черни коли. Тя показа на един от тях адреса на Кампо Амор, качи се и когато поеха из града, настроението ѝ се подобри.

Кампо Амор се оказа тясна уличка встрани от основната магистрала, която пресичаше Мадрид, Пасео дел Прадо. Таксито спря пред масивен, украсен с железни гвоздеи портал. Номерът „19“ представляваше керамична плоча в синьо и бяло, вградена в зидарията. Селина плати и слезе. Нямаше звънец, нито чукче, нито малка вратичка в големия портал, през която да влезе. Тя заудря по дървото с кокалчетата на пръстите си, но без никакъв ефект.

Отстъпи и погледна нагоре към сградата — прозорците бяха прашни и отвън, и отвътре, нямаше никакъв знак, че е обитавана. Но мястото беше подходящо за укритие на Мелани.

Огледа наоколо, къщите отсреща, блоковете малко по-нататък. Дали не е разбрала погрешно? Стомахът ѝ се сви от мисълта, че се е загубила в този град почти без пари.

Разбра, че прилошаването ѝ частично се дължи на това, че стомахът ѝ е празен, пресече улицата и отиде в едно кафене с пластмасови масички и метални столове. Във въздуха се носеше ухание на кафе и пържено.

Поръча си кафе и понички и се опита да събере мислите си. Дори ако беше разбрала номера погрешно, за което беше сигурна, че не е така, Кампо Амор бе на пощенската картичка. Защо ще оставят кутийката на полицата на камината? Защо картичката трябваше да бъде в тайника с нов адрес на нея? Не можеше да е сбъркала.

Имаше цял ден да намери пансион в този район, парите бяха достатъчно за няколко ноци и само защото вратите бяха заключени като от дълги години не означаваше, че това е точно така. В

допълнение може би имаше друг вход. Щеше да разпита наоколо, беше се показала много нетърпелива.

Допи кафето, изяде поничките, почувства се по-добре плати и щеше да тръгва, когато някой я потупа по рамото.

Младежът бе доста по-висок от нея с руса коса и руси мустаци, които не го състаряваха и странно познати сини очи, обаче тя не можеше да се сети кой е.

— Селина — каза той.

— Да?

Младежът я хвана за ръка и я изведе на улицата.

— Ние живеем срещу номер деветнадесет. Предпазна мярка, в случай че не си успяла да се отървеш от тях.

Сега позна гласа. Беше Пол, с боядисани коса и мустаци.

— Не те познах.

— Точно така.

— Станал си по-висок.

— Би трябвало, с високи подметки съм. Насам.

Влязоха в един вход, който не се затваряше в никой сезон и изкачиха няколко много стари скърцащи дървени стъпала. Железните парапети се клатеха, светлината, която проникваше през прашните прозорци, осветяваше само пукнатини и висящи жици. Къщата беше стара.

На площадката на четвъртия етаж спряха и Пол затърси ключа в тесните си джинси. Входната врата бе масивна. Той я отвори с труд и тя изскърца на старите си панти. Поведо Селина по един коридор, който гледаше към вътрешния двор. Стигнаха до друга врата. Стаята, в която влязоха, имаше прозорци от пода до тавана, които гледаха към върховете на покривите на съседните сгради. Помещението бе дълго, тясно и с каменен под. Беше доста привлекателно. В единия край имаше голям матрак и Мелани лежеше на него — много напълняла, ръцете ѝ почиваха върху корема, около единия ѝ крак, вдигнат на възглавница, беше увита мокра кърпа за чинии.

До нея, от другата страна, се намираха децата — имаха къси черни коси. Човек можеше да ги вземе както за момчета, така и за момичета.

— Здравей, Селина! Знаех, че ще ни откриеш.

Селина се поколеба. Мелани бе протегнала ръце, съвсем ясно беше, че не може да помръдне. Селина тръгна към нея, коленичи до леглото и я целуна по двете страни. Мелани силно я прегърна и когато накрая я пусна, Селина видя, че бе обляна в сълзи.

— Помислих, че всичко се е провалило. Помислих, че са те заловили.

После, забелязвайки, че Селина гледа към децата, тя ги представи.

— Това е Емма, а това — Адам.

— Здравейте — казаха те едновременно, усмихнати. На момченцето му беше паднало едно зъбче. — Мама ни боядиса косите черни.

— Не трябва да го казвате на всеки — каза Пол.

— Тя боядиса и косата на татко златна, защото се крием.

— Няма да е за дълго, ако го разправяте на всеки.

— Селина не е всеки — изтъкна Емма. — Мама каза, че тя е изключителна.

Селина усети, че ще се разбира добре с Емма.

— Искаш ли чаша вино? — попита Мелани.

— С удоволствие. Откога сте тук?

— От два дни — каза Пол. — Може би предпочиташ кафе?

— Току-що изпих едно...

— Наистина. Откак пристигнахме, наблюдаваме номер 19.

— Какво намери във вилата, когато се върна? — попита Мелани.

Селина ѝ разказа.

Мелани се учуди, че прислугата е била в безсъзнание толкова дълго.

— А Капуела как го прие?

— Зле.

Тогава Мелани ѝ разказа какво се беше случило с тях. Планът бил замислен много отдавна, нейният план да вземе децата. Още в Шейл, когато изпрати Селина да работи в НФГ в Лондон. Мелани се протегна, хвана ръката на Селина и Селина усети нейната любов и се обезпокои децата да не го сметнат за странно или Пол да не възрази, но всичко изглеждаше съвсем открито.

— Онази нощ в къщата, когато ми помогна да се проектирам, помниш ли? Направих контакт с Пол, съобщих му предварително, че

ще изпратя някого. А той се прояви много умно, като се преструваше, че не може да движи краката си. Доктор Беркжик и Капуела се отнасяха с него като с инвалид. След два месеца престанаха да го подозират. Той работеше усилено за тях и те му се доверяваха напълно. Онази нощ той прогори надписа на стената ти. Беше сигурен, че Капуела ще се хване. Той има идея-фикс за места като Мачу Пикчу и Бермудския триъгълник. Заливът Нотр Дам беше като дар за него.

— Но там наистина имаше нещо! — каза Селина.

— Естествено, че имаше, самолетът Як. Аз съм отговорна за този малък нещастен случай преди две-три години, когато Григориев започна да става досаден. Просто го използвах за примамка.

— Когато извадиха тялото на Григориев, намериха в него две четиристишия на Нострадамус, предсказващи собствената му смърт и бягството на децата с помощта на Марсилската звезда.

— Ама... — Мелани беше изненадана. — Разкажи ми повече, разкажи ми всичко!

Селина ѝ разказа всичко и в последвалата тишина на изненада и размисъл Селина изпита един миг на пълна нереалност. Седеше доволна на каменния под и пиеше бяло вино, слънцето блестеше през прозорците и тя приемаше факта, че бременната жена пред нея е убила цял самолет руски учени. Беше абсурдно.

— Струва ти се абсурдно, защото си била дълго време далеч от мен — каза Мелани, уловила мислите ѝ. — Забравила си собствените си възможности.

— Кога отиде в Кан-сюр-мер? — попита Селина, искайки да узнае всички подробности до идването им в Мадрид.

— Когато ти замина за Канада, аз вече бях там. От няколко дни. Известих Пол с морзови сигнали чрез едно фенерче през нощта от пътя зад музея на Реноар. Ти замина, после Лидман извика Капуела, а Пол само сипа приспивателно в кафето за закуска. Можеше да се движи из къщата, без да предизвиква подозрение, защото всички го смятаха за неспособен. Когато всички бяха извън строя, той отвори портите и ме пусна вътре.

— Тя нае една кола-фургон — каза Пол с известно възхищение — и сложи матраци отзад. Натоварихме вътре децата, затворихме всички капаци на прозорците, изгорихме бушоните и карахме като луди чак до тук.

— Но какво стана с астралните тела на Емма и Адам...

— Това отне десет минути, горе в тяхната стая. Бяха в дълбок хипнотичен сън, нищо повече.

Защо бяха убили д-р Беркжик? Защо беше това ненужно кръвопролитие?

— За да изплашим Капуела, скъпа — каза Мелани, отговаряйки на мислите ѝ. — Ние не играем игрички. Сега изглежда точно така, с тези малки ангелчета, които лежат тук, сякаш не са преминали през ужасно преживяване. Но не забравяй за какво се борим.

— За какво? — попита Селина.

— За правото да се развиваме. Политиците и корпорациите няма да ни позволят това. Виж какво стана с теб, когато откриха, че имаш психически потенциал. В затвор, с отнет паспорт, ограничени пари... хайде, Селина... Говорили сме и преди за всичко това.

Беше лесно да се забрави при греещото слънце и бохемската атмосфера това ателие.

— Такива са добрите новини. Междувременно имаме неприятности — каза Мелани.

Селина вдигна поглед.

— Имам тромбоза. Кракът ми е оттеклъ, изглежда е бучка съсирена кръв. Аз съм в опасност, дори детето в мен да не е.

— Беше ли на лекар?

— Да, но тук това е много скъпо, а ние нямаме пари. Испания е чудесна страна за кредит, особено за художници, на каквито се преструваме, но ти пристигаш в критичния момент, защото страшно се нуждаеш от лекарства.

— Каква точно е работата?

— Работата е в това, че аз извърших подвизи на върха на възможностите с мисловното си тяло, а то взема своето от физическото тяло.

— Какво ще правиш?

— Нищо няма да правя. Вие с Пол ще направите.

— Какво?

— Ще оберем една банка — каза Пол.

Изглеждаше почти логично: още малко лудост в един свят на лудост, където законите на нормалното вече не са в сила.

— Ние с теб? — попита Селина.

— Ние с теб и Емма и Адам.

— И децата?

Тя погледна към тях, те ѝ се усмихваха.

— Означаваш ли това, че е дошло времето на Оливър Туист?
Мелани ли ще изпълнява ролята на Фейджин?

— Почти — съгласи се Мелани. — Нуждаем се от поне пет хиляди лири стерлинги в чужда валута, за предпочитане употребявани банкноти. Банко де Авила на Плаца де Сибелес обменя внушителни суми валута на туристи. Пол провери.

— С пистолети ли ще отидем? — пошегува се Селина.

— Не, с децата и техните психични сили.

— Как?

— Адам вече може да отключва врати и сейфове чрез психокинеза. Емма ще се проектира. Ти ще отидеш в банката с Адам, сякаш сте майка и син, и ще се наредите на опашката пред някое гише. Адам ще избяга от теб — децата са си деца и в Испания, така че никой няма да се учуди на държанието му. Той ще отключи последователно сейфовете и ще прекъсне алармената инсталация и защитата на вратите. Пол ще чака отвън с кола. Тогава Емма ще се материализира.

— Пред всички?

— Да. Това ще ги изуми и ужаси, но няма да ги убие. Не убивам, освен ако не е крайно необходимо. Когато хората се вцепенят, Адам ще мине от гише на гише и от сейф на сейф и ще прибере в чантата си всичко, което успее. Ти играеш ролята на ужасена клиентка и ще се престориш на засегната от Емма, която през цялото време ще стои до изхода. Но хората няма да помръднат. Ще бъдат прекалено уплашени. Свръхестественото, освен ако не си свикнал с него, може да бъде много объркващо и искам да те уверя, че Емма няма да бъде приятна гледка. Когато Адам събере всичко, което може, той ще излезе. Ти, като зомби, ще го последваш навън. Ако го изиграете правилно, никой няма да помръдне. Испанците са чувствителни към свръхестественото. Тук са били видени повече НЛО, отколкото всякъде другаде по света. Щом излезете, вие с Адам се качвате в колата на Пол и изчезвате. Тогава Емма се стопява във въздуха.

— Какво ще стане, ако нещата не се развият така?

— Можем да те извадим от затвора, ако това те тревожи.

— Тогава... кога?

— Вдругиден, в дванадесет и половина, когато банката е най-отрупана с работа.

Бяха достатъчно проникателни и ѝ дадоха успокоително, защото иначе нямаше да заспи. Беше горещо, стомахът ѝ се беше стегнал, тя не можеше да разграничи действителността от фантазията. Накрая реши, че действителността е кракът на Мелани, който бе ужасен за гледане и милият възрастен доктор, който толкова се тревожеше за нея, че ѝ даде лекарства безплатно, с уговорката да платят, когато могат. Беше заложил на сигурно, малко вероятно беше Мелани да може да се движи.

Докато докторът беше там, Селина трябваше да се крие в другата стая при децата и така прекара един необикновен час с тези умни същества, които нарисуваха няколко нейни портрети в различна дегизировка. Когато обирът приключеше, щеше да стане водеща новина, Капуела щеше да пристигне в Мадрид с целия батальон на ЕСКА, защото това щеше да отбележи началото на психическата война, началния залп. Бягството им също бе внимателно планирано. Когато се върнеха от банковия обир, щяха да напуснат Мадрид с една наета кола-фургон и да се отправят към Алхесирас, откъдето щяха да се качат на кораб за Мароко. Един познат на Мелани щеше да ги заведе на безопасно за криене място.

Банко де Авила се намираще на ъгъла на Пасео Калво Сотело и Кале Маркес дел Дуеро. Пол заведе Селина да разгледа банката, дори влязоха вътре. Той знаеше къде се намират сейфовете, показа ѝ мястото, където щеше да се появи Емма, къде трябва да застане тя самата, откъде щеше да мине Адам. Един пазач обикновено седеше на стол до входа, ала беше възрастен и изобщо не изглеждаше опасен. После Пол ѝ показа къде щеше да ги чака в паркираната кола, но в зависимост от тълпата и движението може би щеше да е по-разумно да се измъкнат пеша. Тук трябваше да проявят находчивост.

По обяд на следващия ден Селина тръгна с Адам държейки го за ръката. Той носеше найлонова чанта с лика на Мики Маус. В нея можеше да има учебници, обувки или играчки и не биеше на очи. Тя бе облечена в строга синя рокля, тъмни очила и сандали, косата ѝ бе прибрана на кок.

Селина беше нервна и възбудена. Въпреки уверенията, че ще се измъкне дори ако нещата се объркат, адреналинът ѝ се повишаваше. Един час преди да тръгнат, Мелани и Емма започнаха с упражненията за дишане. Двете бяха легнали една до друга на леглото. Мелани даваше на Емма основната енергия, която ѝ беше нужна, за да се проектира.

Площад де ла Сибелес бе многолюден, но за щастие в банката имаше малко хора. Работата на Селина бе просто да импровизира и засили объркването, когато то настъпи.

Тя застана на една от опашките, държеше малкия Адам за ръката, усещайки, че той е невероятно спокоен и преценяваше хората.

Тя погледна часовника на стената, а той погледна малкия си ръчен часовник. Проверяваха времето до секундата. Дежурният пазач се развесели от грижата на малкото момче за неговия часовник.

Тогава Адам освободи ръката си, отиде в средата на залата и се заоглежда наоколо, сякаш гледаше нещо, което другите не можеха да видят и после се втренчи в големия стенен часовник. Селина внезапно установи, че дългата стрелка за секундите беше спряла.

Това бе първият признак, че нещо става, електричеството бе прекъснато.

Адам бе насочил вниманието си към входната врата, която се затвори автоматично, за да запази постоянно състоянието на въздуха, поддържано от климатичната инсталация, и тя чу щракване. Беше доста силно, но никой не му обърна внимание. Адам тръгна към вратата, която водеше към задната страна на гишетата и Селина чу още едно щракване. Това, което се случи след това, не беше предвидено. Някой се опита да влезе в банката и почука на вратата.

Бяха ли помислили за това?

Селина усети как стомахът ѝ се свива. Какво щеше да стане, ако отвън повикаха полиция?

Погледна към Адам, който улови погледа ѝ. Той изобщо не беше смутен. Той издаде необичаен звук на изненада — не писък, а

скимтене от страх и посочи нещо с ръка.

— Мамо! — извика той. И всички погледнаха първо към него и после към онова, което сочеше.

В тъмния ъгъл, до една маса, започна да се появява лека светлина. Беше синкава и пулсираше. Един по един хората се извърнаха. Видението се оформяше бавно, високо около метър, като мъгла — имаше формата на Емма и все пак различно. После направи движение, което беше някак противно и формата се втвърди в нещо толкова ужасно, че дори Селина отмести поглед. То представляваше плетеница от синкаво-розови вени, намиращи се в някаква подобна на желе субстанция, бели очи, коса като паяжина, дупка вместо уста, която се отваряше и затваряше като рибешка.

Жената зад гишето изпищя, друга припадна. Селина обърна да види Адам, но той вече бе изчезнал в отворения трезор.

— Dios mio!

— Madre mia!

— Jesus!

Всички бяха онемели, гледаха, а Селина усети, че пред банката се събира тълпа.

Един мъж направи крачка към Емма.

Наставлението на Мелани проблесна в ума на Селина: „Ако се опитат да се приближат до Емма, изчакай да стигнат на една крачка от нея и действай.“

Мъжът направи още една крачка, после още една. Видението стана по-ярко, Селина се взря в Емма, не можейки да повярва на това, което виждаше. Изглеждаше, че тялото на Емма се носи над пода, нямаше обвивка. Когато мъжът протегна ръка, Селина реагира. Заставай между мъжа и Емма, тя изпищя като от токов удар, преви се и се свлече на колене. Хората се спуснаха напред, струпаха се около нея, но тя стана, започна да маха с ръце да се отдалечат от Емма, оставяйки по такъв начин празен път, по който Адам да се измъкне.

Той се появи по-рано от очакваното, удряйки се по челото, което беше знакът, че е свършил.

— Мигел! — извика тя.

— Мамо! — изскимтя отново Адам и се затича към нея, влачейки чантата с Мики Маус, много по-тежка отколкото на влизане. Селина чу щракването на вратата и трима души влязоха предпазливо,

усещайки, че нещо не е както трябва. Погледнаха към уплашените хора, проследиха погледите им и застанаха като вцепенени от видението.

Един мъж с очила, по-смел от останалите или не вярваш на очите си, тръгна към Емма и тълпата се опита да го спре. Селина видя, че Адам използва тази възможност, за да се промъкне и излезе.

Никой не обърна внимание на загрижеността на майката за безопасността на детето ѝ, все още всички бяха вцепенени от Емма. Селина си проправи път през хората и последва Адам на улицата. Пол беше там, с черна къдрава перука, почернени мустаци и изискан костюм и ги чакаше нетърпеливо. Адам му подаде чантата. Пол се отдалечи. Адам затича в обратната посока. Селина остана за малко неподвижна, гледайки към банката.

— Какво става?

— Мираж. Едно привидение от друга планета!

Настъпи хаос — имаше блъскане, писъци, караници, викове, резове. Тя се отдалечи, повървя, без да бърза до входа на метрото и влезе. Там разпусна косата си и свали слънчевите очила. Усети сърцето си да бие силно. Чу сирените на полицията. Прекоси перона и излезе от другата страна на улицата, пресече две улици, за да се отдалечи от този хаос, зави надясно, после наляво и отново надясно. Улица Кампо Амор бе пуста.

Изкачи се по стълбите и влезе.

Адам и Пол се бяха върнали, седяха на пода по средата на стаята и брояха парите. Испански банкноти, долари, франкове, английски лири. Мелани лежеше на леглото, обгърнала Емма в ръцете си. И двете спяха дълбоко.

— Струва ни се, че са около осем хиляди долара. Беше като да вземеш бонбонче от дете — каза Пол.

— Пострада ли някой?

— Не, Адам мисли, че дори никой не разбра какво ставаше.

Пол бе свалил перуката, измил мустаците и се бе преоблякъл в джинси и пуловер.

— Трябва да действваме бързо. Ще отида да платя на доктора, да купя необходимото и да докарам фургона, който наехме. Ти подготвяш всичко останало за пътуването, нали?

Селина се преоблече в джинси, тениска и сандали, погрижи се за Мелани и Емма, които силно се потяха в дълбока кома, а в същото време Адам сортираше парите в различни купчинки, броеше ги и правеше пачки, питайки от време на време от коя държава са „пиастрите“ или „гулдените“. Гордо ѝ показа купчинка златни монети, които беше сложил в джоба си.

— Могат да те издадат — каза му тя.

— Обичам предизвикателствата — отвърна той.

Това би трябвало да я разтревожи, но ѝ стана смешно.

Пол се върна след около час, беше минал отново покрай банката, за да види какво става. Все още имало безброй полицейски коли, представители на властта и журналисти.

Самата банка била затворена. Поразпитал и му казали, че бил направен обир и че някои от банковите служители имали халюцинации. Никой не можел да разбере какво точно се било случило, а някой изказал предположение, че е използван нервнопаралитичен газ.

Пол настояваше да тръгват.

Тяхното успешно измъкване зависеше от скоростта, с която новината щеше да се разпространи извън Мадрид. С малко късмет властите можеха да потулят случая от страх да не станат смешни. Обаче трябваше да напуснат Испания преди Капуела да научи новината, защото ЕСКА щеше да хвърли всичките си сили срещу тях. Мелани все още бе силно уязвима.

Тя се върна в съзнание след едни час, Емма малко след нея. Пол беше взел още лекарства от доктора за пътуването и след като всички се нахраниха и Емма се събуди и дойде на себе си, сложиха големия матрак върху металния под на фургона и после помогнаха на Мелани да слезе по стълбите и да се настани удобно върху куп възглавници.

Излязоха от Мадрид и се насочиха на юг към Андалусия. Стигнаха до Аранхуес, на тридесетина километра от Мадрид, когато забелязаха признаци на полицейско оживление. Спираха всички коли. Селина усети сърцебиене.

Претърсваха камиона пред тях. Петима полицаи прегледаха кабината и каросерията, разпитаха шофьора.

Един сержант надникна във фургона. Намръщи се, погледна към Мелани, която седеше между двете деца с бинтован крак, към Адам,

който смучеше палеца си и към Емма, която гледаше невинно, прегърнала една парцалена кукла. Селина му се усмихна въпросително.

Сержантът им махна с ръка.

Към единадесет часа вечерта пристигнаха в Малага и когато слязоха пред един хотел на хълмовете, които се издигаха над града, Мелани се преви от болка.

— Мисля, че ще си имаме проблеми — изпъшка тя.

Пол се справи бързо. Нае стаи за Селина и децата, после откара Мелани направо в местната болница. Селина заведе децата в стаята им и им помогна да се съблекат. Адам дръпна Емма за косата, докато тя си миеше зъбите и Емма се разсърди, но очевидно малко се страхуваше от Адам, особено когато той се обърна и я заплаши с дяволит поглед, че ще запали една от куклите ѝ или ще поразии вътрешностите ѝ, както прави майка му.

Пол се обади по телефона към два часа сутринта. Мелани бе започнала да ражда преждевременно. Той имаше нужда от сън, така че щеше да се върне с такси в хотела. Можеше ли тя да го смени?

Болницата беше доста красива — едно странно, високо бяло здание с голям вътрешен двор с палми, стигащи до третия етаж. Навсякъде по тихите коридори се носеха монахини в бели униформи. Една от тях хвана Селина за ръката и я заведе с асансьора на втория етаж. Преминаха през тихи отделения с големи вентилатори, охлаждащи въздуха в топлата нощ. Мелани беше сама в малка стая, изглеждаше мъртвешки бледа, объркана.

— Мога да го загубя, Селина. Тазсутрешното усилие с Емма беше прекалено... и пътуването...

Вторият етап от раждането започна към пет сутринта. Лекарци, сестри и монахини хвърчаха навън и навътре, проверяваха кръвното налягане, температурата, преслушваха сърцето на детето, сърцето на майката. Когато откарваха Мелани в родилното отделение, тя смело се усмихна на Селина и я помоли да каже на Пол, все пак детето беше и негово.

Селина намери телефон в едно кафене срещу болницата, набра номера на хотела и телефонистката я свърза след дълго чакане с Пол.

— Какво искаш да направя? Тя ражда, но това може да отнеме още два-три часа.

— Имам нужда да поспя. Звънни ми, когато наистина започне.
Тя се върна в болницата.

Нищо не се бе случило. Позволиха ѝ да влезе в родилното.
Мелани беше много разтревожена.

— Мисля, ме шансът е петдесет на петдесет — каза тя. — Не е ли странно, че с всичките знания и способности, които имам на разположение, не съм способна да помогна на себе си или на детето.

Вратата се отвори и влязоха две монахини с един свещеник.

— О, Боже... решили са, че умирам. Няма, Селина. Няма да те оставя с отговорността за още едно дете.

Двете монахини и свещеникът започнаха да се молят и кръстят. Селина ги гледаше, усмихваше се и се прекръсти, когато едната от монахините ѝ направи знак да го стори. Порази я, че след събитията от последните няколко месеца почти не в състояние да се моли за помощ.

Свещеникът и монахините си отидоха и мястото им зае хирургическият екип. Помолиха Селина да излезе. Беше дошло времето за цезарово сечение. Мелани, упоена, губеше съзнание.

Селина отново слезе по стълбите. Зазоряваше се — мораворозово небе над палмите, топъл въздух, тишина.

Пресече улицата, обади се на Пол, каза му, че е време да идва.

Пол бе объркан и разтревожен, както всеки човек, който ставаше баща за пръв път.

Тя го заведе горе, без да бърза, знаейки, че ще чакат дълго.

— Боиш ли се? — попита тя.

— Разбира се.

— За какво се боиш, дали ще оцелеят?

— Не. За това какво ще бъде то.

— Е, може да бъде само момче или момиче.

— Точно така. С Мелани... може да бъде какво ли не.

Когато стигнаха до втория етаж и тръгнаха по коридора към родилното отделение, двамата чуха силен бебешки плач. Това бе мъката от идването на този свят и Селина се просълзи. Погледна към Пол, който също беше на границата да се разплаче. Забързаха и двамата към първата врата. Излезе една сестра, усмихната, бързаща да вземе нещо.

— Син, син... — каза тя през рамо.

Влязоха. Вътре имаше седем души. Пол се втурна към ъгъла, където слабичкото бебе бе увито в огромна кърпа. Селина отиде при Мелани. Беше бледа, мъртвешки бледа и се усмихваше слабо.

— Момче е... — каза тя. Пол дойде и я целуна.

Селина внезапно осъзна, че мястото ѝ не е тук. Тези двамата бяха създали нещо удивително, нещо уникално за себе си. Никой не можеше да сподели този миг с тях.

Тогава забеляза, че всички лекари и сестри гледат към бебето и си шепнат нещо. Тя се доближи, погледна над раменете им. Напрягна се, уплашена от това, което можеше да види, ала бебето бе нормално, тъмнорозово, с много тъмна коса, приличаше повече на ескимос. Имаше тънки малки червени ръчички и още по-малки пръстчета с нокти, стиснати здраво в юмручета, очите му бяха затворени.

— *Se parese a su padre* — каза една от сестрите, обръщайки се към Пол, който се усмихна на оказаното му внимание.

— *Felicitaciones*.

Някои от монахините имаха сълзи в очите и Селина почувства, че всичките искаха да бъдат майки. Да си невеста на Христос не беше достатъчно, когато се сблъскаш с чудото на раждането на човека.

Дежурната милосърдна сестра положи здраво увитото бебе до Мелани, увери се, че и на двамата е удобно, после каза, че трябва да оставят майката и бебето на спокойствие.

И Селина изведе Пол от стаята.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Мелани очевидно нямаше да може да се движи още няколко дни и Пол и Селина решиха, че трябва да се разделят. На сутринта Пол закара Селина и децата с фургона до Алхесирас и ги качи на ферибота за Сеута. Първо Селина щеше да спре в Тетуан, където, ако всичко вървеше добре, щяха да се срещнат. Пол ѝ беше дал карта на Мароко с подробни описания на пътищата и железопътните линии заедно с един код, който той беше изработил за непредвидени обстоятелства. Съобщенията щяха да бъдат оставяни в най-добрите хотели на името Браун.

В случай на засечка, Селина трябваше да се промъкне до хотел дьо ла Либерте в Маракеш и да остане там, докато той се свърже с нея. Прикривайки нервността си, Селина махна на Пол за довиждане. След обира в Мадрид очакваха извънредни митнически проверки, ала изглежда никой не търсеше малко момче с чанта с Мики Маус или майка му. Пол бе купил трите най-популярни ежедневници — Ел Паис, АВС и Ла Вангвардия, но там не се споменаваха нищо за тях. Дотук бяха чисти.

Пресичането на Средиземно море траеше около два часа, които Селина прекара на палубата заедно с Емма и Адам. Гледаха как испанският бряг изчезва и как пред тях постепенно се показват Мароко и африканският континент. Щом се озова в морето, тя се поуспокои и страховете ѝ бързо се смениха с възбуда.

Пристанището на Сеута беше като всяко друго пристанище.

След като взеха малкия си багаж от бараката на митницата, изведнъж бяха заобиколени то дузина малки момчета, протягащи ръце към тях, молещи ги, дърпащи джинсите на Селина, предлагайки помощта си.

За момент тя се уплаши, че Емма или Адам могат да се раздразнят, което можеше да причини неприятности, после реши да наеме едно момче. След като се представяше за туристка и имаше пари, тя трябваше да се държи като такава.

— Тетуан — каза тя.

— Тетуан? — Едно от момчетата се вгледа учудено в нея. — Искате да отидете в Тетуан?

— Да.

— Искате кола с шофьор?

— Да.

— Ще ви струва скъпо, но аз ще се спазаря.

Каза им да го почакаат, обърна се към останалите, каза им нещо, което ги накара да изчезнат. Беше се утвърдил като техен единствен екскурзовод. Отсега нататък никой нямаше да им досажда.

Момчето побягна към редицата таксите, след кратък спор с един от шофьорите, който чакаше до колата си, то се върна тичешком. Шофьорът на таксито влезе в колата и тръгна покрай редицата от коли към тях.

— Четиристотин дирхама — каза ѝ момчето.

Селина бързо пресметна, че това прави около петдесет лири стерлинги, което ѝ се стори скъпо.

— Двеста — запазари се тя.

— Триста — отвърна той.

— Добре, как се казваш?

— Хасан, като краля.

Всички влязоха в стария дизелов Мерцедес, момчето се качи отпред до шофьора.

— Ти също ли ще дойдеш? — попита Селина.

— Имате нужда от екскурзовод.

— Колко да ти платя?

— Колкото желаете.

Напуснаха Сеута и навлязоха в местност, доста приличаща на Андалусия — растителността беше същата, палмите, слънцето, цветът на земята. После видяха първите истински бербери — седем души, които вървяха в пъстроцветни костюми отстрани на пътя, а в една долина от едната страна на пътя стотици хора с мулета и овце обикаляха около големи цветни шатри.

— Сук — каза момчето. — Пазар. Днес е Четвъртък сук, защото сме четвъртък.

След малко започнаха да се изкачват по лъкатушещ път и тя забеляза отпред множество малки бели и сини къщи, накацали на

склона на планината.

— Тетуан — каза момчето.

— Искам да отидем в хотел Махзен — каза тя на Хасан, който го преведе на шофьора.

Хотелът беше съвсем модерен, малко извън старата градска крепостна стена. Построен бе от червени тухли и стъкло с яркосини тенти и керамични урни, препълнени с цветя. Имаше плувен басейн с барче под тръстиков навес. Беше съвсем цивилизовано.

След разопаковането на багажа отидоха да разгледат медината — старата част на града. Имаше площад, който бе като излязъл от Хиляда и една нощ, приличаше на картонен филмов декор. Имаше малка джамия с минаре за мюезина, завършващо със зеления салмеден купол и назъбени стени, имаше арки с арабески, палми, пазар, пълен с аромати, възглавници, меки кожени обувки и памук. Хората бяха облечени в нови дрехи, дланите на жените бяха оцветени с червена къна, лицата им забулени, мъжете бяха в свободно развяващи се наметала с качулки.

На следващата сутрин получиха изненадващо телефонно съобщение. Беше по кода, уговорен с Пол. Капуела и ЕСКА бяха направили своя ход. Трябваше да продължат нататък.

Хотел дьо ла Либерте в Маракеш не беше модерен и стаята им представляваше спалня с пет дивана. Банята представляваше една мивка в стая в дъното на коридора и от време на време имаше студена вода.

Децата обаче намериха, че е чудесно и започнаха да скачат от легло на легло в нова уморителна игра, която Селина наблюдаваше доволно от мекия диван, който беше обявила за свой.

Селина започваше да ги опознава.

На следващия ден отидоха до Джема, знаменития площад със стотици импровизирани сергии, на които се продаваха всевъзможни стоки. Имаше и разказвач на приказки, който използваше предмети на слушателите, за да илюстрира своите чудни, комични или ужасни истории. Помпа за колело се превръщаше в принцеса, тирбушон — в джудже, бутилка — в ядосан баща, бастун със сребърна дръжка — в принц, а самият разказвач — в кон или дракон. Децата бяха приковани на място.

Имаше писари на любовни писма, които влюбените не можеха да напишат сами, премятащи се акробати, старци, високи колкото своите пъргави внучета, облечени в раздрана и избеляла зелена и червена коприна и крещящи и удрящи барабани, докато някой от семейството им обикаляше в кръг на ръце. Имаше танцьори-мъже, преоблечени като жени, укротители на змии, нежно галещи змиите си, черни морски свинчета, скачащи през огън, размахваха се щраусови пера и дрънчащи метални кастанети. Гледаха как изпълнява номера си един магьосник, представящ се за четец на мисли и Селина си помисли, че може да се окаже на опасна почва, ако магьосникът е истински, ала остана, защото децата бяха очаровани.

Номерата му бяха простички, използваше карти със силуети на животни — магарета, прасета, пилета, камили и числа. Той помолваше човек от публиката да извади някоя карта от колодата и да я запомни, после се взираше в челото на човека и казваше коя карта държи.

Неочаквано Адам смело пристъпи напред от насъбралата се в кръг тълпа. Мъжът се развесели, беше любезен, доброжелателен, доволен, че момчето не се бои, подаде му колодата. Адам я взе, повъртя я в ръцете си, погледна две-три карти и я върна мъжа, сочейки го с пръст.

— Ти — каза той.

— Аз? — попита мъжът на френски със силен марокански акцент. — Искаш да мисля?

— Да! — каза Адам. Хората избухнаха в смях. Това примами тълпата и още хора се събраха наоколо. Гадателят видя това, бизнесът вървеше. Той разбърка колодата, избра една карта и я показа на хората зад гърба на Адам с претенциозен жест, после скри картата в диплите на кафтана си и погледна начумерено надолу към Адам.

Селина хвърли поглед към Емма. Тя наблюдаваше Адам с любопитство, възхищение и страх, че може да се провали.

Адам се изпъчи, пое дълбоко въздух и извика:

— Камила!

Картата наистина бе камила.

Старецът се смая. Лицето му почти не го показваше, ала той местеше поглед от Адам към Селина, към Емма и пак към Адам. В тълпата имаше известно страхопочитание, но никой, освен тях четиримата не разбираше, че то е истинско.

— Още веднъж? — попита старецът Адам.

— Да, да! — съгласи се Адам.

Мъжът взе една карта, по-сериозен този път, вдигна я да я види тълпата: пиле. Сложи я зад гърба си и погледна към Адам, без да се навежда този път, за да не му помогне някак си.

— Пиле! — извика Адам. Тълпата вече бе станала голяма. Селина не знаеше какво да направи. Мъжът даде колодата на Адам и махна с ръка към тълпата да се отдръпне до Селина. Адам го погледна, разбирайки че е останал сам. Усмихнат, той обиколи оформилия се кръг, гледайки към хората, които се бях втренчили в него. После се върна в средата и вдигна колодата, приканвайки всички да подложат на изпитани неговите способности.

Една жена пристъпи напред — американска туристка носеща бял ловен костюм, тъмни очила и прекалено много грим.

— Добре, сладурче, готова съм — каза тя.

Тя взе колодата, извади една карта, криейки я от Адам и я показа на част от тълпата. Беше осмица.

— Осмица. Huit. Ocho! — извика Адам преди тя да успее да я пхне обратно.

— Леле! Това дете е невероятно. Можеш ли да направиш със завързани очи? И колко езика говориш?

Селина стоеше като прикована. Адам привличаше вниманието върху себе си, по града щеше да плъзне слух за детето-чудо.

Американката даде на Адам шала си.

— Завържи ме, Емма — извика той.

Вече ставаше опасно, той използваше името ѝ пред всички.

Емма пристъпи напред, завърза шала около очите на Адам. По тълпата премина ропот. Тя сигурно беше подставено лице. Старецът пристъпи напред, напрегнат от любопитство. Извади от кафтана си лента черен плат и завърза очите на Емма. Сега двете деца стояха в средата на кръга със завързани очи. Мъжът сложи пръст на устните си, отиде до един друг турист, някакъв японец, и взе от него книгата, която държеше. Тя представляваше пътеводител на Мароко. Прелисти страниците, намери една цветна илюстрация с някаква кула и я показа на тълпата.

— Кулата на крал Хасан в Рабат! — извика Адам.

Тълпата бе учудена, мъжът — смаян. Селина пристъпи напред, а през това време към краката на децата заваля дъжд от монети. Тя отвърза шала от Адам и го върна на жената, свали черната лента от очите на Емма и я подаде на мъжа, после отведе двете деца-чудо.

Веднага разбра, че гадателят ще я последва и то не сам, а с двама-трима от своите приятели.

Селина се забърза към пазара. Беше невъзможно да се измъкне от тях, разбира се, те бяха на своя земя. Зави наляво към хотела, мина през двора и вратата, бързо взе ключовете от рецепцията, изкачи широките стълби и влезе през коридора в сигурната атмосфера на тяхната стая. Емма и Адам се хвърлиха на леглото.

Внезапно Адам скочи и коленичи, сложи ръце на ушите си, затвори очи и се съсредоточи.

— Какво прави той? — попита Селина.

— О, предполагам, че приема съобщение от Мама. Той го прави понякога. Аз го намирам за твърде отегчително.

— Може би малко ревнуваш?

— Да — призна си чистосърдечно Емма. — Адам е наследил всички хубави неща. А аз изглежда нищо.

— Един приятел идва да ни види — каза Адам. — Ние го познаваме.

Той можеше да се преструва. Можеше да си играе с нея и тя никога не беше сигурна. Да си с такива деца беше толкова объркващо.

— Ще бъде тук много скоро — каза безучастно Адам, ровейки в пътната си чанта и изваждайки любимата с количка. — С новини от Пол, не се безпокой.

— Какво те кара да мислиш, че се безпокоя — попита Селина.

— Искаш да дойде по-скоро, защото не можеш да се справяш с нас, нали? — добави той.

Това беше повече от обезоръжаващо, беше плашещо.

— Намирам го за доста трудно. Вие имате умове на възрастни и тела на деца.

— Просто ни приеми каквито сме, ние не те заплашваме.

— Той не разбира — каза раздражено Емма.

— Какво не разбирам — сопна се Адам.

— Не разбираш, че за нормалните хора е много трудно да ни приемат.

— Селина не е нормална. Тя като нас има психически способности... ако си даде труд. Тя просто не се грижи за себе си.

— Тя не знае как да го прави, защото никой не я научил — защити я Емма.

— Тогава ние ще я научим — рече Адам и в този момент на вратата се почука.

Беше едно мароканче в униформа на пиколо, с някаква бележка върху напукана порцеланова чиния.

Селина взе листчето. Беше в предварително уговорения код. Тя помоли момчето да покани посетителя горе.

Адам, сияещ, разроши ласкаво косата на Емма.

— Не съм виновен, че съм толкова надарен — каза той.

— О, не ме ядосвай — нацупи се Емма.

— В случай, че е номер — каза Селина, — бихте ли се скрили под леглата?

Не би ги спечелила с по-добра идея, дори и да беше опитала. Всички вражди бяха забравени, те се пъгнаха всеки под различно легло, играта на криеница много им хареса.

Някой почука на вратата.

Селина отвори. В коридора стоеше сам старецът от Джема.

— Беше малко опасно... но какъв гений!

Той влезе в стаята като персонаж от Хиляда и една нощ, може би беше малко орфан. Миришеше силно на мента, носеше черен тюрбан около главата си, кафяв памучен кафтан до обувки в сандали крака и оредяла бяла брада, подхождаща на рошавите му дълги вежди.

Застана за момент в средата на излинелия килим, после посочи с пръст дивана, под който се криеше Адам, след това и към този, под който беше Емма.

— Можете да излизате. Не съм враг, а приятел на майка ви.

Децата изпълзяха изпод леглата и се изправиха, изтупаха прахта и се усмигнаха.

— Казвам се Абделазис Теба, наследник на Суфи Сен Сиди Абделазис Теба и Фатима Улед Хариз.

— Тя е една от нашите прабаби — каза Емма.

Селина си спомни за родословното дърво, което бе видяла във вилата — тези деца познаваха историята на своя род.

— Дойдох да ви заведа на безопасно място — каза Абделазис. — Навън чака кола.

Адам веднага сложи количката си обратно в чантата, Емма взе парцалената си кукла, а Селина, следвайки примера им, напъха другия си чифт дънки и памучния си халат в още неразопакования си куфар.

— Пътуването ще трае десет часа — обясни Абделазис, — ала ще бъде приятно в превозното средство, което сме подготвили за вас.

Беше нов джип Чероки Куадра Трак, екипиран както изглежда за всякакви непредвидени случаи, които можеха да възникнат при продължително пътуване.

Шофьорът беше млад бербер. Абделазис седна до него отпред, а Селина с децата отзад.

Когато напуснаха Маракеш по пътя за Телует на югоизток, Селина попита сега ще ѝ каже ли къде отиват.

— В казбата Бени Уарзалиф.

Това не ѝ говореше нищо. Тя размени поглед с децата. И те не знаеха нищо.

— Казба значи дворец на местен владетел. Бени Уарзалиф принадлежал на вожд на племе със същото име много време преди да се разпръсне. Стои празен от повече от петдесет години и е идеално скривалище за хора като нас.

Той се обърна и се усмихна с беззъбата си уста.

— Светът на магията няма граници, но ще бъдем по-силни и по-могъщи, когато имаме място за събирания.

До здрач стигнаха ниските хълмове, зад които беше построена казбата Бени Уарзалиф.

Крепостта бе изградена от червен пясъчник, с масивни укрепления и назъбени бойници, кули от всички страни и една по-голяма в средата. Един насипен път, твърде тесен, за каквото и да е превозно средство, извиваше стъпаловидно нагоре до подвижния мост пред вратата.

Шофьорът спря джипа колкото можеше по-близо и всички слязоха.

Джинсите на Селина лепнеха по краката ѝ, тя си каза, че е трябвало да си сложи памучна рокля и може би тропически шлем.

Абделазис ги поведе бавно, не защото беше стар, а защото познаваше горещината и беше верен на мароканската поговорка:

„Никога не тичай, когато можеш да ходиш, никога не ходи, когато можеш да стоиш.“

Портите в края на пътя бяха масивни, подсилени с железни нитове греди, висящи на гигантски панти и все пак така балансирани, че Абделазис можа да ги отвори с побутване с пръст.

Вътре бе прохладно като в катедрала и също толкова мрачно.

Те повървяха по един лабиринт от коридори, излязоха в един квадратен вътрешен двор, навлязоха в стъпаловиден коридор, слязоха в друг, минаха през мрачни и светли сухи тунели. Понякога ги връхлитаха отвратителни миризми, понякога силни парфюми и аромати на подправки — беше невероятна смес за обонянието.

Накрая стигнаха до друг огромен портал, който Абделазис отвори. Вътре беше дворецът. Мозаечни подове, зала, висока три етажа с мозаечен таван, басейн с чиста вода и фонтан по средата. Би било приказно за всеки посетител, но след пътуването Селина сякаш беше попаднала в самия рай.

— Няма електричество — каза Абделазис. — Само свещи и газени лампи.

Емма и Адам тръгнаха покрай стените, докосвайки мозаечните квадратчета, които блестяха на светлината на залеза, процеждаща се от сводовете с арабески на няколкото балкона. Отидоха до басейна, потопиха ръце в чистата вода, после изпробваха възглавниците и няколкото стола, наредени около големи кръгли медни маси.

Старецът плесна с ръце и се появиха две жени. Те помолиха Селина да ги последва.

Скоро се изкачиха нависоко, на около шестдесет метра над вероломно спускащите се отвесно скали, а в далечината се простираше пустинята и едно пресъхнало речно корито лъкатушеше през групи от палми. Всичко това бе смайващо.

— Това беше дворецът на пашата на Талует, докато не беше детрониран през 1955 година от французите — обясни Абделазис.

Преминаха в друга стая. В нея имаше вани със златни кранове, ала водата не течеше. Жените дадоха да се разбере, че ако Селина иска да се измие, просто трябва да плесне с ръце и да поиска това.

По-нататък имаше три спални с великолепни ниски легла, покрити с копринени възглавници.

— Вашите покои и тези на децата.

Тя кимна в знак на благодарност.

— Можете свободно да се движите из целия дворец, но не излизайте от границите му без придружител — каза Абделазис на децата. — Тази казба е стара и в лошо състояние, има дълбоки дупки, стари кладенци, слаби основи, змии и скорпиони. Може да изчезнете и никой няма да знае къде да ви търси.

— Колко души живеят тук? — попита Селина.

— Около двадесет, три семейства от рода на Бени Уарзалиф, на които аз съм вожд. Те знаят, че децата са потомци на Фатима Улед Хариз и поради това считат за чест да им служат.

— Откъде се снабдявате с храна и провизии?

— Пресните зеленчуци и плодове се отглеждат вътре градините. Другото е в складове, достатъчно да изкараш три месеца. Има кладенец с вода. За него се знае, че е пресъхвал само два пъти.

Така за Селина, Емма и Адам започна един напълно нов начин на живот. Селина се облече в лек памучен кафтан, не носеше нищо на краката си, децата повечето време ходеха полуголи. Намериха няколко книги, които Мелани беше подбрала внимателно — повечето класически, но и една сбирка от заслужаващи си криминални романи, които помагаха дните да минават по-бързо. Слънцето печеше силно, прекарваха дните в по-хладните зали, а децата се къпеха в басейна.

Разбирайки, че децата, макар и умни, не можеха да знаят всичко, Селина организира училищна програма, а в същото време Абделазис се нае да стане техен учител, разправяйки чудесни приказки, които очароваха както Селина, така и децата.

По средата на втората седмица, в една особено мека нощ, когато Селина свърши с четенето на старо френско списание на свещ и се протегна под копринената си завивка, чувствайки, че ѝ липсва компания, тя чу странни звуци откъм детската стая. Шушукане, хихикане, тежко дишане. Тя стана, крадешком се приближи до завесата, която разделяше стаите, коленичи и се ослуша внимателно.

От другата стая идваше странно синкаво сияние. Сдържайки дъха си, Селина легна на пода и мина под завесите, после се изправи до стената, гледайки и не можейки да повярва.

И Емма, и Адам бяха в първоначален етап на проекция, все още плътни, възбели и светещи в млечни отблясъци.

Тя се приближи, а в това време двете малки телца се клатеха като при пародия на двубой по борба. Като се придвижи още повече, тя разбра, че е била забележително наивна. Това не беше борба. Двете деца се любеха — Адам върху Емма, като възрастни. Емма държеше здраво Адам за кръста, Адам бе потънал в любовната ѝ прегръдка. Първата реакция на Селина бе да ги раздели, но инстинктът я спря. Защо трябваше да ги спира? Поради фалшив морал? Какво право имаше тя? И тя остана да наблюдава, от нежния начин, по който те се милваха един друг, начина, по който Адам ровеше с муцуната си в бялата коса на Емма, начина, по който светеха техните гъвкави млади тела. Беше страшно трогателно, възбуждащо, и тогава Адам сякаш обезумя, а Емма започна да се смее, да пъшка, да вика. Блясъкът се засили и те двамата внезапно изстенаха като възрастни и сиянието избледня.

Юношеска психична любов. Селина се обърна да се върне в стаята си.

— Какво правиш тук, Селина? — Беше Адам, с по-дълбок глас от обикновено, по-скоро строг, отколкото заплашителен.

Тя се поколеба и се обърна.

— Чух пъшкането ви и дойдох да видя дали сте добре.

— Ние се чукахме, Селина — каза Емма, също с по-дълбок глас.

Това я смрази.

Цялата ѝ чувствителност се сви вътре в нея.

— Искат ли ти се и на теб? — попита Емма.

— Да, искат ли ти се и на теб? — повтори Адам. И преди тя да може да помръдне, двете деца скочиха от леглото пицейки и се хвърлиха върху нея. Емма я хвана за краката, Адам се метна на гърба ѝ и я повали на килима.

Тя започна да се бори, не смеейки да удря, за да не ги нарани, обаче скоро разбра, че те не си играят. Емма се плъзна върху краката ѝ под кафтана, притискайки главата си към стомаха ѝ, а Адам лижеше ушите ѝ, като малкото му езиче се премести надолу, намери устата ѝ и проникна в нея.

— Спрете и двамата... спрете!

Адам захвана главата ѝ между краката си, притискайки раменете ѝ с ръце и накланяйки се да наблюдава Емма, която сега лежеше върху нея под широкия кафтан, показва главата си отгоре и залепила чувствено голото си тяло между гърдите ѝ.

Би трябвало да може лесно да ги отхвърли, ала те бяха неимоверно силни и Емма бе като пиявица.

— Възбуди я, Емма, хайде, възбуди я.

Селина усети как Емма се плъзна пак надолу и в същото време Адам се завъртя кръгом и възседна врата ѝ.

Беше тъмно, тя едва виждаше. Сега те изобщо не светеха, в тях нямаше нищо астрално, те бяха две противни покварени дяволски деца и играеха една напълно плътска игра.

Сега Адам притискаше ръцете ѝ надолу като в менгеме и тя почувства топлината на малкия му член по брадичката си, докато той го движеше към устата ѝ.

Ако посмееше, тя щеше да отхапе това гадно малко нещо!

— Да не си посмяла! — каза той и като пусна ръцете ѝ, хвана я за косата и дръпна силно.

Тя изпищя и тогава усети как зъбките на Емма хапят краката ѝ от вътрешната страна.

— Емма, спри!

— Ти харесваше това, когато го правеше Мелани.

— Спри, моля ти се...

Адам отново притисна ръцете ѝ надолу, издърпа коляното си върху гърлото ѝ, вмъкна пръстите на краката си в деколтето на кафтана и я ритна така силно, че я заболя. Тя се напрегна.

Адам разкъса робата надолу, легна между гърдите ѝ, както бе направила Емма, и притисна устата си върху нейната, движейки се развратно отгоре ѝ.

Страшната смес от усещания, която я заля сега, не можеше да бъде разделена. Тя се бунтуваше срещу това, което правеха и все пак те успяваха да я увлекат. Тези две дяволски деца я съблазняваха, изнасилваха я, и между гърдите си тя чувстваше как този малък и горещ до червено член се движеше нагоре-надолу. Неспособна да се бори, неспособна да направи нищо с екстаза, който я обхвана, когато Адам се плъзна надолу и вътре в нея, тя се отпусна и усети невероятна топлина, наслада, любов към тези две чудовища, някаква близост, в

която не можеше да повярва. Както с Мелани, съблазънта я беше спечелила на своя страна и макар и да знаеше, че ще изпитва угризения, че самоотвращението ще я завладее, пламенното чувство, изпълваше сега, бе прекалено сладко, за да не му се наслаждава, и съвсем внезапно достигнаха едновременно до оргазъм, един хармоничен изблик от спазми от техните три тела. Тези зловещи и ужасни същества спряха да се движат и лежаха върху нея, гушеха се в нея, и тя притисна Адам към себе си, усещайки колко е малко крехкото тяло на този млад мъж, на това момче.

Неочаквано той слезе от нея, изправи се и се разкърши.

— Отивам да спя — каза той с нормалния си висок глас. — Изморих се.

Малкото момче признаваше, че е изтощено. И Емма се повдигна бавно, целуна я горещо по бузата, обхвана я с ръка и те постояха така известно време на пода, жени-любовници, жена и дете.

И Селина загуби съзнание, за да се събуди, когато зората нахлу в стаята с червената си светлина.

Тя се изправи на крака, бавно взе Емма, занесе голото дете до леглото му и го остави до неговия по-малък чичо. Зави ги с копринения чаршаф и се промъкна през завесите към собственото си легло.

Легна в леглото, усещайки безмерно физическо блаженство. Правейки любов сякаш за пръв път, тя просто бе изследвала нови области. Гласът на Мелани звънна в ушите ѝ: „Трябва да се научиш да се държиш както ти се иска, да се водиш по инстинктите си като животните. Отпусни се, бъди това, което другите наричат покварена. Покварата е само едно изтъркано клише, лепнато на хората без задръжки от онези, които са осакатени от деспотичните обичаи.“

Когато стаята се заля от вече златистата светлина на издигащото се слънце, Селина заспа, доволна, че е установила с децата една връзка, която някой трудно би могъл да разбие.

Тя вече щеше да може да живее щастливо с Емма и Адам. Двете с Мелани бяха едно цяло.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Измина още една седмица без никакви новини от външния свят.

Първият признак, че нещата не се развиват както трябва, беше неочакваната поява на един хеликоптер, който кръжа известно време над казбата, след което се приземи в пустинната долина, която се виждаше от дворцовия апартамент.

Скрити зад зарешетените с арабески сводове, Селина и децата гледаха как трима униформени мъже излизат от машината и се отправят нагоре по тесния стръмен път към главния вход.

Час по-късно видяха мъжете да се връщат, хеликоптерът се издигна като бръмчаща птица в яркосиньото небе. След това Абделазис им каза, че посетителите били от мароканската полиция и разпитвали за тях.

Значи сега мрежата на международното преследване бе хвърлена, намираха се в официалните списъци за издирване.

Тази вечер отново бяха обезпокоени от шума на двигател и отдалече видяха пращната следа на приближаваща се кола. Когато колата дойде по-близо, различиха някакъв Ленд Ровър, каран от един човек. След половин час той стигна пътя, които водеше към входа и щом шофьора излезе, разпознаха Пол.

Сърцето на Селина подскочи.

Какво се бе случило с Мелани?

Срещнаха се с Пол в апартамента на двореца. Беше мръсен и изтощен, новините бяха лоши. В Маракеш научил, че малкото представление на Адам в Джема станало новината на града, някой свързал тази случка с обира на банката и започнали разследване.

Селина му разказа за хеликоптера и мароканските полицаи и той разбра, че е имал късмет да стигне изобщо до тях. Междувременно Мелани и бебето били в безопасност. Напуснали Малага и сега се криели в малък крайбрежен град, където тя се присъединила към една комуна на американски хипита. Щяла да остане там, докато се подготвят по-безопасни условия да дойде при тях. След като си почина

и смени дрехите си, Пол им показа репортажи за обира в банката, появили се в американски, японски, германски, английски и южноамерикански вестници. Най-разпространената версия бе, че семейство маскирало децата си като призраци, за да уплашат банковите служители. Това означаваше, че Капуела и ЕСКА очевидно бяха по следите им, щяха да преследват Мелани, която е бременна или с бебе, а освен това Интерпол също щеше да издирва един мъж, една жена и две деца. С помощта на двама бербери и Абделазис укриха Ленд Ровъра в сенките на стените на казбата и поставиха постоянен пост на покрива на дворецовата кула.

Пол бързо свикна с режима в Бени Уарзалиф, благодарен на спокойствието и свободата.

Към шест часа вечерта на третия ден от неговото пристигане идилията рухна.

Горещината на деня тъкмо започваше да намалява. Пол спеше, децата бяха погълнати от игра на шах, Селина се чувстваше неспокойна, съзнавайки, че има нужда от Мелани да повдигне духа ѝ, че има нужда от някой, който да я обича.

Пол се бе изтегнал на нейното легло и тя се чудеше дали той няма да прекара нощта там.

— Шах! — каза Адам.

— Не става! — възрази Емма. — Като местиш офицера, ти ставаш шах.

— О, да, извинявай.

Адам да сгреши? Много странно.

Сега те поне бяха мили един към друг. След онази странна нощ царуваше мир.

Влезе Абделазис, изражението му беше сериозно.

— Наблюдават ни — обяви той.

— Мароканската армия — каза Адам, без да отклони вниманието си от играта. — Голяма сила идва насам да ни изплаши.

— Затова ли правиш толкова грешни ходове? — предположи Емма. — Улавяш разни лоши вибрации?

Адам стана, беше замислен, през малкото му личице пробяга изражение на възрастен.

— Най-добре ще е да отидем и видим — каза той. Абделазис кимна в знак на съгласие, обърна се и всички го последваха.

Горещината, която идваше от плоския покрив, беше по-силна от тази около тях. Един от берберите-наблюдатели подаде бинокъла си на Абделазис, а той — на Пол.

— О, Господи! — възкликна той и го предаде на Селина.

Тя погледна през него и видя смаяна конвой от десет военни коли, едната, от които теглеше полево оръдие.

— Какво смятате да правим? — попита тя.

— Кой знае?

Тя подаде бинокъла на Адам, който търпеливо чакаше.

— Водещият камион е с марокански и испански знаменца.

Пол взе бинокъла от него и бързо погледна. Докато конвоят стигнеше до казбата, щеше да мине доста време и това им даваше възможност всички да се скрият и да не оставят следи от живот.

Стъмваше се бързо и нито Абделазис, нито неговите хора смятаха, че нашествениците ще могат да направят нещо до сутринта, ала все пак провериха дали не се виждат лампи и свещи, преместиха Пол и децата в спалнята на Селина, след което заеха наблюдателни позиции в централната кула.

Селина си легна. Пол седна на пода, а децата подновиха играта на шах в залата на слабата вечерна светлина.

— Трябва да планираме бягство, нали? — попита Селина.

Пол я погледна.

— Къде и как?

— Астрална проекция?

— Ще открият физическите ни тела.

Селина стана и отиде много предпазливо до балкона. В равнината се виждаха лагерните огньовете на войниците. Един камион внезапно включи фаровете си и се премести в друга посока, после светлините изчезнаха. Щеше да има движение цяла нощ, което не беше тревожно, по-скоро някак си успокояващо — да усещаш наблизо представители на цивилизацията. Утре, естествено, тя щеше да ги мрази и да се страхува от тях.

Веднага след шест часа сутринта, когато небето стана белезникавосиньо и слънцето се бе издигнало достатъчно високо и

лъчите му започнаха да напичат, един джип се отдели от военния лагер и се насочи право нагоре по пътя за главната порта.

Абделазис дойде с хората с биноклите и пълзейки по корем, те легнаха на балкона и се загледаха надолу през декоративните решетки към посетителите.

В джипа имаше четирима униформени мъже, един от тях бе офицер.

— Същите, които идваха миналия път — каза Абделазис.

Мъжете излязоха от машината и бавно тръгнаха нагоре по пътя, потропаха на портала, почакаха и отново потропаха.

Казбата бе безмълвна. Единият от войниците подаде мегафон на офицера и той извика нещо на берберски.

— Какво казва той? — попита Пол.

— Ще взривят вратите, ако не отворим.

— Какво да правим?

— Остави ги да си вършат тяхната работа. Дори да разбият портите, ще им бъде много трудно да влязат в самия дворец.

Четиримата тръгнаха надолу по наклона, влязоха в джипа и потеглиха обратно към лагера.

Всички ги наблюдаваха. Слънцето напече.

След десетина минути джипът се върна, последван от камиона, който влачеше оръдието. Колите спряха колкото можеха по-близо. От камиона скочиха войници, освободиха оръдието и се прицелиха. Някой изкрещя заповед се облак дим, глухо изгърмяване, последвано от силно разпръскване на парчета дърво. След това един взвод въоръжени с автомати, се затича бързо към входа и изчезнаха в крепостта.

За няколко минути беше съвсем тихо. Селина се сви за арката, Пол и Абделазис лежаха по лице.

Внезапно звуци от усилена стрелба разтърсиха тишината. Стрелбата не преставаше. Гърмеж след гърмеж проехтяваха и отекваха от вътрешните стени на казбата. Чуваха се писъци, викове, заповеди. Тогава Пол забеляза нещо долу.

— Какво става? — попита Селина.

— Отвеждат хората от казбата като пленници.

Малката група бербери излязоха през портала като бежанци — жените носеха децата си, един от младите бербери отпред носеше бяло знаме. Въоръжените войници ги съпроводи до джипа и им

заповядаха да се наредят в редица. После ги подкараха в жегата към лагера, един след друг като мравки, смалени от необятността на декорите около тях.

— Всички ли отведоха? — попита Пол.

— Ще отида да проверя — каза Абделазис.

Старецът отвори много предпазливо масивната врата на вътрешния дворец, изчака, послуша се и се измъкна. Даде знак на Пол да залости след него.

Селина му помогна да спуснат тежките железни резета и двамата останаха там, послушвайки се и чакайки.

Миг след това неочаквано проехтя стрелба, последван от звуци на тичане. После, съвсем наблизко, още няколко изстрела и едно ужасяващо ра-та-та, когато куршумите се забиха от другата страна на вратата.

— Опитват се да влязат.

Отново затишие.

Тогава Адам им даде знак да дойдат и видят какво става. Селина се смъкна на пода, залази към балкона и предпазливо погледна от него.

По склона се движеше един офицер, а зад него двама от хората му носеха тялото на Абделазис.

Той ги спря, заповяда им да оставят мъртвеца там, където можеше да се види от цялата казба и ги поведе към джипа.

— Те са го убили! — ужаси се Адам. — Убиха приятеля ми!

— Това означава ли, че искат да убият и нас? — попита Емма.

— Едва ли. Могат да убиват бербери и мароканци, без да се страхуват от международно разследване. Ако започнат да избиват американски граждани и британски поданици без съд и присъда, могат да си имат неприятности.

— Тогава какво ще стане?

— Започва обсадата на Бени Уарзалиф — каза Пол.

До стъмване не се случи нищо. В лагера оставиха един символичен въоръжен отряд — два камиона и десет души. Другите отпътуваха в мрака заедно с берберите — техните пленници.

Преди да се стъмни напълно, Пол забеляза един офицер да гледа с бинокъл към него, но не можеше да знае със сигурност дали човекът

знаеше точното им местоположение. Сигурно бе обаче, че хората от казбата бяха казали, че те се намират в двореца. Иначе нямаше да продължат наблюдението.

Към три сутринта Селина забеляза в далечината движение на светлини — фарове, един след друг в конвой и с лекия бриз идващ от запад чу равномерно бучене на моторите. Преброи най-малко двадесет чифта фарове, но изглежда бяха повече.

Отиде и събуди Пол.

Конвойт вече бе приближил, шумът на моторите беше по-ясен, а колите се разгръщаха ветрилообразно.

— Обграждат ни — каза Пол.

На светлината на фаровете се виждаха няколко полеви оръдия и тогава Адам се развълнува.

— Виж! Танкове!

— Цял батальон. Цялата проклета мароканска армия.

— Впечатляващо и много учудващо — каза Селина. — Всичко това, за да се бият срещу две деца и двама възрастни.

— Знаят с какво могат да се сблъскат — каза Пол. — Мелани веднъж изгаси електричеството на Ню Йорк, нали знаеш, да не споменавам за катастрофата на самолета ЯК и няколкото други случаи на насилствена смърт.

— Но кой ръководи всичко това, мароканското правителство?

— Най-вече ЕСКА.

В шест часа армията бе заела позиции. Селина отвори консерви с плодов сок и направи кафе. Четиримата седнаха на възглавниците зад решетките на балкона да наблюдават.

В седем на хоризонта се появи хеликоптер. Известно време кръжа над казбата, после се приземи до армейския лагер, където бе настанен щабът.

Наблюдаваха действията с бинокъла и Пол погледна към Селина.

— Това са Капуела и Лидман с някакъв човек, когото не съм виждал преди.

Селина взе бинокъла и го фокусира върху хората до хеликоптера.

Капуела и Лидман носеха бели костюми, с тях бе един марокански генерал. Тримата и един шофьор се качиха в джипа и се насочиха към казбата, развяваха бяло знаме. Джипът спря на сто и

петдесет метра от тесния път. Лидман се изправи, подадоха му мегафон.

— Знаем, че сте там, Пол, Селина, Емма, Адам. Не искаме да ви навредим, предлагаме ви да ви изведе безопасно обратно в цивилизацията. Не можете да останете тук завинаги, обаче ние можем, знаете го. Можете да покажете силата на волята си като се криете месец-два, но накрая ще изгладнеете.

Тишина.

— Освен това държим Мелани и новороденото. Испанската полиция ги откри в градчето Моака, източно от Малага.

Той вдигна малко юрганче от разноцветни парчета плат.

— Какво е това? — попита Селина.

— Купих го за бебето от пазара! — каза Пол. Беше пребледнял от яд. — Отивам да говоря с тях.

— Точно това се стараят да постигнат — каза Адам. — Не им вярвай. Виж какво направиха с Абделазис.

Тялото на стареца още лежеше на слънце, напомняйки за случилото се.

— Тогава какво предлагаш? — Беше необичайно да чуеш възрастен човек да иска съвет от дете.

— Мисля, че трябва да направим това, което очакват от нас, да се отбраняваме.

— Колко дълго?

— Докато мама изпрати вести.

— Те държат бебето.

— Няма да му навредят. То е единственият им ценен заложник. Единственият им коз срещу нас.

— Няма да е толкова лесно.

— Избирай сам — отвърна Адам. — Но ако им съдействаш и те отстранят, какво ще стане с малкия Мики или както го наричате?

За пръв път Селина чу Адам да казва язвителни думи за някого. Ревнуваше ли новороденото бебе?

Пол трябваше да внимава.

Селина се разхождаше из оградената със стени градина на казбата, сега пуста, с надупчени палми, обгорели храсти, няколко

кактуса, съвсем оголели лимонови и портокалови дървета, камъни на мястото на поляната. Заобикалящите я стени бяха прашно сиви и въпреки това още ѝ напомняха за картините на Алхамбра в Гранада.

Бяха издържали още три седмици, през което време войските се смениха три пъти. Имаха достатъчно продукти, достатъчно енергия и решителност да издържат колкото е необходимо.

През ума ѝ мина странна мисъл — много силна, много ясна, една картина на армейски лагер, бодлива тел, тухлени постройките, знаме, пустинна местност, ала близо до морето и с изглед към мини, кобалтови мини и фабрики.

Защо мислеше за кобалт? Отново армейската база, този път знамето бе друго, не испанските червена и жълта ивици, а мароканско. Като през обектив на камера приближи и видя двуетажна сграда, марокански войник стоеше на пост до зелена врата. Премина през вратата. Мелани лежеше на войнишка койка, облечена в семпла бяла рокля, сега беше по-слаба, много красива, очите ѝ здраво стиснати. Продължи по коридора до друга стая с бебе в малко кошче, малко бебе, Мики. Надолу по стълбите и навън по плаца вървяха марокански войници, маршируваха въоръжени. Една голяма американска кола се плъзна през вратата, от нея излязоха двама души — Капуела, Лидман.

Тя отвори очи, слънцето напичаше тила ѝ.

Колко време бе стояла тук?

Побягна към първия етаж в главната зала, където децата играеха в басейна. Тя пристъпи във водата при тях и легна вътре.

— Какво правите? — Беше Пол, идваше от балкона. Преди десет дни се бяха отказали да се крият, знаеха, че са наблюдавани.

— Мисля, че осъществих контакт с Мелани.

Легнала в чистата вода, тя описа подробностите на онова, което бе видяла.

— Ифни — каза Пол. — Аюн в Ифни, старата испанска база. Сигурно е там. Изолирали са я. Държат я като затворник.

— Може ли да избяга? — попита Адам. — Ако не се отнасяше за Мики?

— Предполагам — каза Селина. Тя имаше впечатление, че Мелани е обвързана от съществуването на бебето.

— Значи то я задържа? — попита Адам.

— Видя ли го? — попита Пол, без да обръща внимание на репликата на Адам.

— Да.

— Как е то?

— Малко, розово. Две детегледачки се грижат за него, не трябва да се безпокоиш.

— Знаеш ли, Селина — каза Пол, потапяйки краката във водата. — Доста неща преживях, търсейки нещо значимо и накрая го намерих... Мики. Никога не съм го разбирал, но много съм искал да бъде баща и всичко, за което мога да мечтая, е детето ми да е с мен. Мисля, че съм готов на всичко, за да го спася.

— Дори да пожертваш нас и Мелани? — попита Адам.

— Във вашия случай няма да е кой знае каква жертва — каза шеговито Пол.

— Много истини се изричат на шега — отвърна момчето.

— Тя предаде ли ти нещо? — попита Пол, без да обръща внимание на последната забележка на Адам.

— Аз в действителност не се срещам с нея, Пол. Само пътувам в ума си.

— Това е телепатия. Какво усети от нея?

— Усетих, че трябва да изчакаме развитието на нещата, че тя събира сили, че ще дойде при нас, когато може.

Селина лежеше на леглото си, беше ѝ ужасно скучно, представяше си спящия Пол, съблечен. Щеше ли той да я отблъсне, ако отидеше в стаята му? Нямахше да понесе това — един отказ от единствения мъж.

Реши, че може би ѝ е много горещо, съблече кафтана, разходи се на лунната светлина до басейна и бавно влезе вътре във водата.

Легна в плитката вода, почувства се по-добре, чу шум, погледна нагоре и видя Адам по нощна риза да стои до басейна и да я наблюдава.

— Защо си станал?

Той я гледаше, с пръст на устата, самата невинност, доста привлекателен.

— Искам да отида при Мама. Току-що получих съобщение от нея. Тя иска да ме види. Ще ми помогнеш ли?

Да помогне на Адам да се проектира, може би това искаше. През ума ѝ дори мина мисълта, че Мелани е почувствала това и му го е предложила. Извинението да е възбудена от една дете. Беше покварена.

— А Пол?

— Предпочитам с теб.

Съвсем естествено.

— Добре...

Излезе от басейна, все още мокра, хвана ръката на Адам и го остави да я поведе към нейната стая.

Той свали нощната си риза, вече в състояние на прекалена възбуда за толкова малко момче, покатери се върху нея, сгуши се във врата ѝ и започна да се движи надолу по начин, който щеше да стане съвсем разочароващ, защото той щеше да изчезне преди дори да е помислила нещо чувствено.

Беше много малък, като гъсеница, прилепил се за нея като безумец. Краката му започнаха да я изгарят, малките му гърди излъчваха силна топлина, тялото му се отпусна, изстина и тя отвори очи да погледне това, което се бе закрепил за нея.

Плътта му беше като светещо желе, млечнобяло над розовите му мускули и сиво-зеленикавите кости. Главата му лежеше на гърдите ѝ и приличаше на триизмерна рентгенова снимка. Не се изплаши, нито ѝ прилоша. Затвори очи, разбирайки, че вече нищо не може да я шокира.

Няколко дни по-късно Селина беше в склада с провизии и проверяваше все още изобилните продукти, когато Емма погледна през прозореца на кухнята и я извика да дойде. На изток от високите Атласки планини се издигаше облак прах.

Беше някакъв камион — военен камион, само един, без ескорт, без оръжие, носеше се направо към тях от североизток.

Селина грабна бинокъла. Камионът сега се виждаше ясно, цветовете вътре можеха да се различат, жълтото на една позната риза.

— Мисля, че е Мелани!

Пол се развълнува, взе бинокъла и дълго гледа през него.

— Да. Да, мисля, че е тя. Жена е във всеки случай, шофьорът е войник. Питам се дали и Мики е с нея?

Селина случайно погледна към Емма и Адам, видя разменените погледи при споменаването на бебето. Имаха някаква тайна и не беше сигурна, че не е лоша.

Една от колите от левия фланг тръгна към идващия камион.

Камионът от левия фланг спря новодошлия, един войник излезе, да разпита шофьора, после пусна камиона да продължи.

— Отправят се към лагера — каза Пол.

Наблюдаваха развитието на нещата.

Внезапно камионът се отклони от лагера, моторът заръмжа от рязкото форсиране и се насочи към южния вход на казбата. Спря рязко в края на тесния път.

Когато Мелани и войникът слязоха от камиона, в щаба настъпи оживление. Войници тичаха за автоматите си, катереха се в камионите, прозвуча сигнал за тревога. Мелани затича по наклона, спря само за секунда до разлагащото се тяло на Абделазис. Войникът, разстроен от ужасната гледка, я следваше.

Селина, Пол и децата се затичаха надолу да отворят портала на двореца. Пол взе единствената пушка, която Абделазис бе оставил и застана в прикриваща позиция, а Селина се подготви да дръпне резетата.

Изчакаха, по-дълго от очакваното, после на вратата тихо се почука. Отвориха. Мелани и войникът влязоха. Селина си помисли, че тя изглежда прекрасно — слаба, почерняла от слънцето, с блеснали очи, толкова различна от последния път в болницата.

Мелани сърдечно я поздрави. Над рамото ѝ видя усмихващите се Адам и Емма, а Пол се опитваше да не се мръщи. Войникът стоеше и гледаше, сякаш чакаше бакшиш.

— Пушката заредена ли е? — попита Мелани Пол, след като леко го целуна.

— Да.

— Добре, заведи този млад идиот на подходящо място и го очисти. — Тя кимна към войника.

Това бе изречено по съвсем естествен начин и тя тръгна към балкона.

— Какво искаш да кажеш?

Мелани беше уморена, на прага да се ядоса. Не можеше да търпи глупаци.

— Той ме докара при условие, че ще му се отдавам всяка нощ в продължение на една седмица. Не мога да го понасям. Не искам да го виждам повече.

Пол я гледаше слисано.

— Искаш да го убия?

— Да, Пол. Ние сме във война и той е наш враг.

— Но как?

— Застреляй го докато не гледа.

— Аз ще направя това — каза Адам и посегна към пушката.

— Не ставай глупав. — Пол измести оръжието далеч от него.

— Защо да не му позволим? — предложи Мелани.

— Не можем — възрази Пол. — Не можем да позволим на едно дете да застреля хладнокръвно човек.

Войникът все още стоеше до вратата, малко учуден, явно не разбираше за какво говорят.

— Дете? — повтори Мелани. — Адам не е дете, той е по-възрастен от всички нас заедно. Щом иска да го направи, нека го оставим.

Мелани се обърна с гръб към Пол, прегърна Селина през раменете и я поведе към балкона.

— Къде е Мики? Какво стана с него? — извика Пол.

— Повит е в малкото си кошче, две детегледачки се грижат денонощно за него. Той е единственото нещо, с което ни държат.

Селина отново забеляза размяната на погледи между Адам и Емма.

— Как избяга?

— Невероятно лесно. Прочетох мислите на пазача, силното му желание да ме има, така че направихме сделка, казах му какво да направи. Той се сдоби с ключа, освободи ме и ме изведе от базата. Аз се скрих отзад в колата, без да предизвикам подозрения. Единственият опасен момент беше, когато офицерът от патрула ни спря. Казах, че съм журналистка и отивам при командира. Имаш ли бинокъл?

Пол свали бинокъла от врата си и й го подаде. Мелани заразглежда пустинната арена.

— Половината мароканска армия — каза тя, развеселена. — Капуела и Лидман там ли са?

— Мислим, че не са там. Известно време живяха в онази палатка в левия край, обаче вече десет дни няма следа от тях.

— Ще се върнат щом чуят, че съм избягала.

Селина забеляза Адам и Емма да разговарят с войника. Изглежда му предлагаша да го разведат наоколо. Пет минути по-късно между стените на квадратния вътрешен двор проехтя изстрел.

В пет часа се появи един хеликоптер. Увисна на три метра над покрива и Селина, която наблюдаваше, видя да спускат с въже някаква кутия. Беше продълговата, от иглолистно дърво, дълга към един метър, приличаше на кутия за инструменти. Приземи се меко, въжето падна след нея, а хеликоптерът се издигна и изчезна в далечината.

— Бомба? — предположи Пол.

— Да ни унищожат? — подигра се Адам.

— Смятам, че е послание — каза Мелани. И тя тръгна към стълбите за покрива.

— Вие стойте тук, не е необходимо всички да бъдат убити, ако е клопка.

— Мелани — каза Селина. — Това е глупаво. Ако е бомба, аз съм единствената, която трябва да рискува живота си. Нямам способностите, които вие притежавате.

И преди другите да възразят, тя тръгна нагоре по стъпалата, после по перваза до следващата постройка и спря на три метра от кутията.

Предпазливо се приближи до нея. Кутията беше с бели метални панци и нямаше ключалка, а обикновено резе. Може би беше кутия за амуниции. Нямаше надпис. Селина коленичи, сложи ухо до нея, никакъв звук. Изглеждаше безопасна.

Нямаше чувство на страх, всъщност не вярваше това да е експлозивно устройство, защото нямаше смисъл да убиват някой от тях случайно, освен разбира се ако то не беше толкова мощно, че да разруши цялата казба. Но това не беше така просто.

Тя дръпна резето и капакът се отвори. Тя изчака и внимателно го надигна.

Имаше сладникава миризма, ухаеше на пудра и имаше нещо увито в плат.

Тя го разгърна, усети нещо меко, неприятно, после и отстъпи назад, видяла едно бебешко лице.

— О, Боже! — изпищя тя. — О, Боже!

Прилоша ѝ. Плътно затворените очички, болезнено жълтеникавата кожа, стиснатите ръчички, миризмата на етер, сковаността, вкочанясването, ѝ показваха, че е мъртво.

— Какво е това? — извика Мелани, качи се горе и по перваза, следвана от Пол и децата.

Селина се обърна с лице към тях.

— Малкият Мики... мъртъв — каза тя.

— Животни!

Другите стояха отзад, а Пол се приближи до отворената кутия. На Селина пак ѝ прилоша. В изражението на малкото личице, в набръчканото чело над малките очи бе изписа на цялата човешка мъка.

Пол надникна в кутията, падна на колене, взе бебето, прегърна го, намествайки малкото телце под брадичка си. После посегна към нещо вътре в кутията.

Беше запечатан плик.

Той остави бебето, отвори плика и извади от него някакво писмо, бързо го прочете и се извърна бавно към Мелани. Очите му бяха тъжни, ала в тях се надигаше гняв.

Мелани пристъпи, взе писмото, прочете го и го връчи Селина.

Скъпи Пол,

Нужни ли са повече доказателства, за да разбереш, че Мелани не само е зла, но и е напълно лишена от чувства. Намерихме Мики в кошчето му, малкият му стомах бе поразен като стомасите на Кети и д-р Беркжик. Защо не се събудиш за ужасяващата истина и не ни помогнеш?

Джакомо Капуела

— Не съм аз, Пол — каза Мелани. — Защо да убивам собствения си син? Това е Капуела в най-добрия си макиавеловски вид, използва смъртта на момченцето, за да те обърне срещу мен.

— Как ще докажеш, че не си ти? — попита Пол.

Селина трябваше да си признае, че се съмнява. Без Мики нямаха с какво да ги шантажират, те бяха свободни.

— Не мога. Трябва да ми повярваш. Трябва да решиш кой ти казва истината — Капуела или аз.

Пол затвори очи, отиде встрани, облегна се тежко на укреплението и се загледа в безкрайната пустиня. Мелани коленичи и взе бебето, зави го стегнато и го положи в кутията.

Пол, разбирайки какво прави тя, се обърна.

— Не го докосвай! Не го пипай! Искам да го погребя по християнски.

— Изведнъж се обръщаме към християнството?

— Остави ме, Мелани. Не искам да пипаш сина ми.

— Той е и мой син.

— Не мисля, че те е грижа.

— Мисли каквото си искаш, Пол, обаче Капуела използва чувствата ти като основно оръжие.

— Знаеш какво мисля... мисля, че вие всичките стоите зад това, ти, Селина, Емма, Адам... Вие сте го планирали. Не зная как, чрез телепатия... мисля, че просто сте ме използвали!

— Май ще е по-добре да не седиш на слънце — предложи язвително Мелани.

— Оставете ме на мира двадесет и четири часа. Искам да съм сам с... Мики... Просто ме оставете.

Селина си тръгна, Мелани и Емма също, обаче Адам остана, загледал се в наведения над кутията и съсипан Пол.

— Аз направих това — каза Адам с чужд, безучастен глас.

Всички замряха.

— Аз го убих, за да може Мама да бъде свободна и да дойде при нас. Той не беше важен за делото.

За момент никой не продума. После Пол избухна. Нахвърли се върху Адам, събори детето на покрива, метна върху него и го удари безпощадно с юмрук по лицето. Преди да успее да удари повторно, главата му изведнъж се извърна към Мелани, изпъшка и се сви от силна болка.

Селина погледна към Мелани. Тя стоеше съвсем изправена, разкрячена, с лице към Пол, но със здраво стиснати очи и свити юмруци. Тя потрепваше, после внезапно отвори очи, зяпна безизразно

Пол, който се свлече на напред в повърнатата кръв, която избликна от устата му. Тя бързо издърпа свития Адам изпод него.

— Селина, заведи Адам долу и измий лицето му. От този удар ще получи чудно насинено око. Емма, помогни ми за тези двамата.

— Мъртъв ли е? — попита Селина.

— Да, Селина, мъртъв е. Съжалявам, че трябваше свърши така, но Адам е свещен. Няма какво повече кажа, освен че Капуела води изкусно играта.

Тя избута с крак Пол от собствената му кръв.

— Оставаме съединени — въздъхна тя. — Разделени...

И извърна глава.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Това, което занимаваше най-вече Селина по отношение на събитието, бяха собствените ѝ чувства. Вътрешно тя се бе вцепенила. Не можеше дори да трепне. Изглежда колкото повече срещаш смъртта, толкова по-малко те засяга тя. Може би това се дължеше и на факта, че преди известно време тя бе приела, че няма да живее много дълго. Как можеше да се играе така с огъня?

Тя инстинктивно искаше да защити Емма от ужаса на случилото се, обаче изглежда детето нямаше нищо против, защото детето разбира се не бе дете, а възрастен човек, не по-малко смъртоносен от Мелани.

Хипнотизирала ли я беше Мелани? Тя седна на балкона и се загледа в притъмняващото небе. Мелани се стремеше да общува с необятното и за да постигне това бе готова да пожертва всеки без изключение.

Всеки.

Тя се обърна и видя как Мелани влезе и легна изтощена на леглото. Енергията, внезапното използване на силата за защита на Адам я бе изчерпило.

Пол мъртъв, убит, малкият Мики убит от заварения си брат — това приличаше на древногръцка трагедия.

И какво щеше да стане сега? Само четирима ли останаха?

Селина проми грозното ожулено място на Адам, а той страдеше от главоболие, което не можеше да бъде облекчено, защото нямаха аспирин. Тя го сложи в леглото му, уви главата му с влажна кърпа и най-накрая той заспа, без да каже нищо. Беше унищожил бебето, когато се проектира. Беше виновен, ала и тя имаше вина, макар и да не можеше да знае какво е имал на ум.

Вторият хеликоптер дойде в девет часа на следваща сутрин. Кръжа няколко минути около казбата, предизвиквайки малка пясъчна

буря, после се премести над двореца и спусна още една кутия точно на същото място.

Кутията бе по-дълга и по-тясна и изглежда в нея не можеше да има човешко тяло.

— Този път ще отида аз — каза Мелани. — В случай на неотложна нужда ти сега имаш повече енергия, която да дадеш на децата.

Мелани се приближи предпазливо до кутията, преслуша я, разгледа резето, отвори го бавно, после се обърна извика:

— Всичко е наред. Безопасна е, можете да дойдете горе. Това е още един подарък от Капуела — телескоп.

И Адам, и Емма се възбудиха силно. Телескопът беше прелестен — в черно, бяло и хром и с триножник.

— Има и един компас — каза Адам, като погледна тапицираната със зелено сукно кутия. — И още едно писмо.

Мелани прочете на глас новото послание.

Насочете телескопа на 70 градуса северна ширина и 1,8 градуса източна дължина. Ще видите един дълъг предмет, боядисан на червени и бели ивици. Това е ракета с ядрена глава, насочена срещу казбата. Аз вече не контролирам нещата, Мелани, и ми заповядаха да ви предам този ултиматум. Предайте се или всички ще загинете.

Ракетата ще бъде изстреляна в 18:00 тази вечер, освен ако не получим от вас ясен знак, че ще се подчините на нашите искания.

Ако сте съгласни да се предадете, поставете бял флаг или чаршаф на покрива до 16:00.

Хеликоптерът ще мине отгоре да провери.

Няколко военни ще дойдат после да ви приберат.

Точно в пет ще напуснете казбата през южната порта, един по един на петнадесетминутни интервали, в следния ред: Адам, Емма, Селина, Пол, Мелани.

Не мислете, че ще се спасите, ако се скриете в някакво убежище. Става дума за ядрена бойна глава, която

ще изравни всичко в радиус от петдесет мили. Благодарим ви, че се оттеглихте в такова изолирано място. Може би това е единствената ви грешка.

— Какво ще правим? — попита Адам.

— Ще се предадем, предполагам — каза Мелани.

— Няма ли надежда под земята?

— Не. Изборът е между оцеляване в затворнически, но не и неудобни условия или унищожение.

— Може би това е само една бутафорна ракета? — предположи Адам.

Щом насочиха телескопа в указаното положение, всеки на свой ред погледна през него. Ракетата на бели и червени ивици бе монтирана върху подвижно устройство, настанено в сенките на едно сечище в планините. Беше определено грозна.

— Не мисля, че трябва да поемаме такъв риск — каза Мелани с усмивка. — Мисля, че наистина им е писнало от мен.

Тя въздъхна, нацупи устни и сви рамене.

— Колкото и да не ми харесва, те са прави. Не трябваше да избирам изолирано място. Трябваше да намерим убежище в центъра на Ню Йорк, Париж или Лондон. Следващият път...

— Какво ще правят с нас? — попита Емма.

— Ще наблюдават как растете, ще наблюдават как остарявам. Могат да ви използват като секретно оръжие и ще се отнасят с вас изключително добре. Всъщност, няма нищо за обсъждане, решението е очевидно. Докато сме живи, можем да се развиваме, а щом се развиваме, имаме по-голям шанс да избягаме. Считайте това за незначителен временен неуспех.

— Не мислиш ли, че ще ни убият?

— Не.

— Тогава да вдигнем белия флаг?

— Няма да е зле.

— А Пол? Те не знаят, че е мъртъв — изтъкна Селина.

— Значи ще трябва да го изложим на покрива, за да покажем, че е мъртъв.

— Много смело от тяхна страна да летят с хеликоптер нашия обсег — каза Емма.

— Съвсем не са смели. Не са им казали какво можем, това е. Няма да видиш Капуела или Лидман в някой хеликоптерите наблизко. Освен това те знаят, че няма да направим глупостта да свалим някоя от тези машини, защото тогава ще имат извинение да се защищават и да ни унищожат.

— Виж! — каза Адам, сочейки към армейския лагер. — Стягат си багажа!

Останаха на покрива въпреки жегата, за да наблюдават организираното изтегляне на войсковите части, камионите, полевите оръдия, палатките, които ги бяха заобикаляли през последните няколко седмици. Последни си тръгнаха танковете.

— Какво ще кажеш да се качим в колата на Пол и да отпътуваме? — предложи Емма.

— Няма бензин — каза Адам, — ето защо те оставиха камиона, с който дойде мама. Не са чак толкова глупави.

Когато колите се отдалечиха в облаци прах, върху казбата и заобикалящата я пустиня падна дълбоко усещане на изолация и самота. Селина осъзна, че ако изобщо нещо можеше да ѝ внуши страх, то беше точно това. Да притежаваш сила беше едно, да си самотен — съвсем друго.

Те изрисуваха с бяла боя един правоъгълник върху покрива на двореца и като развиха тялото на Пол от чаршафа, в който Мелани и Емма го бяха увили, поставих го с лицето нагоре в центъра на бялото пространство с протегнатата ръка и оставиха до него кутията с Мики.

После Мелани написа с големи сини букви:

ПОЛ Е МЪРТЪВ — ПРЕДАВАМЕ СЕ!

— Драматично, нали? — каза тя, отстъпвайки назад да види впечатлението. — Напускам това място със съжаление. Спокойствието ми харесваше.

Селина не можеше да приеме хладнокръвието на тримата. Те изглеждаха съвсем равнодушни. Те виждаха живота си безкраен, докато тя продължаваше да чувства, че времето ѝ бе ограничено.

— Не мислиш ли, че скоро ще умра? — попита тя Мелани.

Към два часа след обяд един хеликоптер покръжи над казбата, после изчезна. Половин час по-късно пак се появи и път увисна за няколко минути точно над покрива на двореца. Те видяха как някакъв мъж се навежда и снима с фотоапарат.

След още един час машината се върна и спусна един човек, който постави тялото на Пол в брезентов чувал, след което го издигнаха. Двама войници от хеликоптера го прикриваха с автомати. Тялото на Мили остана.

— Ще правят аутопсия — каза Мелани. — Искат да разберат как е умрял.

В четири часа очакваният конвой се появи на хоризонта: пет бронирани коли, на които отне доста време да се доближат.

Когато стигнаха южния вход, те се разгърнаха ветрилообразно в полукръг, с лице към портата.

В пет без пет Мелани ги поведе надолу към главния вход.

Точно в пет тя целуна Адам по челото, пожела му късмет и го изпрати.

Наблюдаваха напрегнато от сенките. Адам — сега малко момче с блещукаща на слънцето златиста коса, слезе по тесния път, спря се да погледне останките на Абделазис и продължи право към първата бронирана кола, а петте тежки картечници следяха приближаването му.

Щом достигна първата кола, вратата се отвори, една ръка се подаде и му помогна да се качи. Вратата се затвори, колата се обърна и замина.

Емма чакаше да минат петнадесетте минути.

На Селина ѝ прилоша, съзнанието ѝ се замъгли, само искаше всичко да свърши. Мелани даде сигнал на Емма.

— Не поемат никакви рискове — каза Селина.

— Джек Лидман е бил полковник във Виетнам.

Мелани погледна часовника си.

— Добре. Твой ред е — каза тя, сграбчи здраво Селина в продължителна прегръдка и дълга-дълга целувка.

— Няма да се видим повече, Селина, но ти трябва да бъдеш смела, защото аз го искам. Не забравяй коя си, кой е твоят прародител. Трябва да се грижиш за децата или всичко, за което работих, ще бъде загубено...

— Какво имаш предвид, че няма да се видим...

— Тръгвай! Хайде! — И Мелани буквално я избута през вратата.

Солени сълзи замъглиха зрението ѝ. Остана на открито заслепявана от слънцето.

Издигащата се от земята топлина бе непоносима. Мина покрай Абделазис, не искаше да го погледне, ала трябваше. Нямаше миризма, но тялото на стареца бе свито като ембрион, голите бели кости се крепяха само от тъканта на кафтана му. Кожата бе изгнила, мускулите — изсъхнали. Памукът траеше по-дълго от човешката тъкан.

Тя продължи през пространството между укрепените стени на казбата и бронираните коли. Стигна до третата кола, вратата се отвори. Вътре се намираще марокански войник с голям пистолет в ръка, насочен право в нея. Човекът бе огромен, не млад, а закален войник. За него да убива не значеше много. Тя осъзна, че е изплашена.

Той я хвана за ръката, помогна ѝ да се качи, настани я на една твърда седалка, държейки се на разстояние. Хлопна вратата и затвори с крак преградата между себе си и шофьора.

Бронираната кола запали.

В бронята имаше тясно прозорче. Тя не можеше да види какво става отзад — само пустинния пейзаж отстрани.

Пое дълбоко въздух, седна по-напред, за да не си удря гърба в твърдия метал и тогава усети странна болка. Сякаш редица юмручни удари я поразиха диагонално надолу през гърдите, от дясното рамо до лявото бедро, пет или шест точки на силна болка, като ужилвания от пчели, като проникващи куршуми.

И тя затвори очи. Телепатия ли беше това?

Тя се обърна в безнадежден опит да погледне навън, но войникът стисна ръката ѝ, давайки ѝ да разбере, че трябва да стои мирно.

Бяха ли застреляли Мелани?

Най-после колата намали скорост и се появиха палми, растителност и сенки. Бяха започнали да се изкачват нагоре в планината по един гудронирани път.

Цивилизация.

Бронираната кола спря, вратата се отвори, трима войници насочиха автоматичното си оръжие към нея. Гледаха застрашително и

й заповядаха да излезе. Беше пред някаква казарма, бяла, ниска, двуетажна, армейска база. Поведоха я през една арка и наляво, по някакви каменни стълби, забеляза другите две бронирани коли — на Адам и Емма. Мелани още не бе пристигнала.

Продължиха нагоре до втория етаж и по един къс коридор в бяла стая с войнишко легло и решетки на прозореца. Килия.

Вратата бе метална и със здрава брава. Блъснаха я вътре безцеремонно, вратата се затръшна зад нея и я заключиха. Отиде направо до прозореца и погледна навън. Долу се виждаше плодородна долина, намираха се на едно плато с на пръв поглед нещо като плантация с палми, отглеждаха фурми или банани. Виждаше къщи, здания, кръстопътища.

След около десет минути навън в коридора настъпи раздвижване, подрънкване на ключове, отключиха бравата. Вратата се отвори.

— Voulez vous me suivre?

Един бял офицер поведе Селина, зад тях вървеше пазач с автомат. Слязоха по стълбите, излязоха навън. Сега и петте бронирани коли бяха тук.

Значи Мелани бе пристигнала.

Минаха под един свод, през някакъв вътрешен двор и през едни двойни врати, боядисани в зелено, влязоха в една много студена стая. Прозорците бяха с щори, подът бе покрит с плочки, а на една маса в средата лежеше тяло, покрито с бял чаршаф.

Селина погледна към пазача, но той гледаше право напред. Не му харесваше да е тук с нея, не му харесваше да е тук с тялото.

Тя тръгна към масата. Знаеше кой лежи там.

Отиде до масата, погледна надолу към крехката фигура, толкова дребна сега, толкова къса. Чаршафът омекотяваше формите ѝ — гърдите, краката, тя отметна чаршафа от лицето.

Мелани. Дръпна го още надолу. Блузата бе окървавена! Бяха я простреляли, неведнъж, няколко пъти. Лицето ѝ бе пепелявобяло, устните синкави. Тя сложи ръка на челото, беше студено.

Вратата се отвори. Тя се извърна.

Беше Капуела, облечен в бяло, с жълта вратовръзка бели платнени обувки. Изглеждаше толкова богат, толкова състоятелен, толкова уверен.

Усмихна ѝ се тъжно, приятелски. Тя не можеше да го приеме като личен враг.

— Искам да разбера едно нещо? — каза тя. — Защо?

— На Мелани не можеше да се вярва. Думата ѝ не означаваше нищо. Беше опасна. Официално армията беше в правото си. Към вас се отнасяха като към бунтовници.

— А децата?

— Децата са горе в една килия.

— Заедно?

— Да.

— Знаят ли?

— Официално не, но изглежда са разбрали.

Той дръпна чаршафа и покри лицето на Мелани.

— Сега какво ще става?

— Изцяло зависи от това дали ще искаш да си помогне сама, като помагаш на нас. Сега аз съм под прякото командване на Съвета за сигурност на Обединените нации. Към теб се отнасят като към заплаха за световния мир. Джек Лидман е моят шеф. Аз докладвам на него, а той на Обединените нации.

— Какви са моите възможности?

— Да те застрелят при опит за бягство, Селина, или да сътрудничиш.

— Имам ли някакви права?

— Освен мен нямаш никакви приятели. Властите са уплашени от непознатите ви способности и особено от тези на децата. Не искат да поемат рискове и доколкото разбирам ще ни изпратят всичките на „безопасно“ място...

— Това включва ли и теб?

— О да. Аз съм отговорен за вас. Аз допуснах децата да избягат. Онзи банков обир подплаши света. Наистина го подплаши.

— Какво ще бъде това „безопасно“ място?

— Вероятно в Западна Австралия. Идеята е децата да бъдат отглеждани във възможно най-естествена среда. Ще ги държат под надзор една година в един дом, в къща с възможно най-семейна атмосфера, където отиваш и ти. Ще ходят на училище с другите деца. Те се надяват да изтрият случилото се от съзнанието им.

— Но те не... Джек не разбира ли, че те са със зрели умове, че не са малки деца?

— Няма да приемат това. Не могат, защото е нелогично, а в момента не можем да поемем риска да бъдат изследвани от никого. Оттук идва и ограничението за една година.

Капуела я погледна, взря се в нея с усмивка в очите. Все още имаше амбиции — той беше първият, който искаше да създаде свръхдете. Емма и Адам бяха за него толкова важни, колкото и за Мелани. Работата му не беше приключила още. Неговата макиавелска жилка все още му служеше.

— Хората на власт са склонни да се захаросат щом достигнат целта си и после се ограничават със собственото си душевно спокойствие. Ако искат да вярват, че децата са деца, смятам, че трябва да ги оставим, Селина.

Погрешно ли беше разбирала Мелани Капуела през цялото време?

— Ще те оставя тук с приятелката ти — каза Капуела след малко. — Този следобед ще я кремират.

Останала сама, Селина откри лицето на Мелани. Беше красиво, по-красиво от всякога.

Тя хвърли поглед към войника, който умишлено гледаше пред себе си и притисна страна към студеното чело на Мелани.

Ако имаше каквато и да е телепатично послание след смъртта, сега бе моментът да го приеме.

Нямаше нищо. Съвсем нищо. За Мелани всичко бе свършило. Селина целуна нежно втвърдените устни и върна чаршафа върху лицето ѝ.

Когато се качиха на борда на Боинга, един пряк и екзалтиран мъж се представи като Джон, личен помощник на Джек Лидман, сега техен.

Целият самолет беше на тяхно разположение. ЕСКА отново бе поела контрола върху нещата. Бяха собственост на ЕСКА.

Джон бе жизнен, четиридесетгодишен човек с прошарена коса и светлозелени очи, светещи от амбиция. Беше весел и Селина предположи, че може би затова са го избрали, така че да не възникват

проблеми между тях двамата. Той им каза, че е тук да им помага и че могат да му задават всякакви въпроси.

— Къде точно отиваме? — попита накрая Адам.

Джон отвори куфарчето си и им показа фотографии на двуетажна къща с грациозни веранди от дантели от ковано желязо. Изглеждаше като претенциозна западаща резиденция на плантатор от Луизиана — градини до речен бряг, заобиколени от богата тропическа растителност.

— Тоубил Хаус — обясни Джон. — Пет километра нагоре от Мъруилумба по река Туид, на осемдесет километра южно от Бризбън, където ще се приземим. Къщата е построена през деветнадесети век от ирландски емигрант, който натрупал състояние от изсичането на кедрите наоколо. Много е красиво и мисля, че ще ви хареса.

— На кого принадлежи къщата сега? — попита Емма.

— На корпорацията. Те притежават земята на километри наоколо. Кедровите гори са до голяма степен изсечени, за да се направи място на захарни и царевични плантации, но сега ги залесяват отново, в рамките на една петдесетгодишна екологична програма на ЕСКА.

Той бе от край до край човек на корпорацията.

Пътуването с кола до Мъруилумба надолу по източното крайбрежие бе вълнуващо — цветовете бяха така нови за тях, както и растителността и пейзажът. Въобще не беше това, което Селина очакваше, но Джон ѝ напомни, че Австралия е огромен континент, който има много разнообразна природна среда.

До Тоубил хаус се стигаше по обрасла алея, която извиваше като змия през гъстата гора от буйна тропическа зеленина. Пъстроцветни птици кряскаха и пляскаха с криле в заплашителен полет, когато колата шумно преминаваше покрай тях.

Изведнъж излязоха на открито пространство и стигнаха къщата — бяла с избелели сини капаци, по-малка от Вила де Палмие, но с подобно разположение, с обширно пространство пред главния вход и сочна морава отзад, спускаща се до реката.

Адам и Емма бяха много възбудени.

Вътре бе много уютно, викторианско — старинна мебел, маслени и акварелни картини, дантели и кретон.

Селина излезе в градината с Емма и Адам. Поляната бе прелестно мека. Реката бе бърза, но имаше едно заблатено място с плачеща върба и малко мостче към див остров с пъстри патици.

— Божествено е! — извика Емма, възхитена. — Какво сме направили да го заслужим?

— Обрахме една банка и убихме няколко души — весело каза Адам. — И това не е дори и половината!

— Какво искаш да кажеш? — попита Селина.

— Още не можем да ти кажем — рече Емма.

— Аз няма да ти кажа, поне до вечерта.

Селина изведнъж наостри уши. Това бе първият знак след смъртта на Мелани, че децата планират отмъщение. Но тя нямаше да допусне любопитството ѝ да развали всичко.

И тя зачака, докато „Джон от ЕСКА“, както го нарекоха си отиде, докато Шърли и Дейв — готвачката и градинарят заключат и си легнат, докато Емма и Адам си измият зъбите и си сложат новите пижами.

— След колко време ще дойде Капуела, как мислиш? — попитаха те.

— Защо? — заинтересува се Селина. Всички седяха леглото ѝ. — Джон каза няколко дни. Три, може би четири?

— Искам да ти покажа нещо — каза Емма, — но ти трябва да ми помогнеш да се проектирам, само за малко.

След случилото се в близкото минало, Селина не бе склонна да го прави. Обаче бе решила да споделя напълно тайните на децата, така че се съгласи.

Тя легна, Емма легна до нея и те се прегърнаха, а Адам обиколи наоколо и изгаси всички лампи, освен една и дръпна пердетата.

След кратко време Селина усети, че тялото на Емма става все погорещо, почти изгарящо, после неочаквано започва да изстива.

През ума ѝ мина, че може би Мелани не е умряла, че може да се е проектирала преди физическото ѝ тяло да бъде направено на решето от куршумите ѝ някак си съществува в някакво далечно място. Обаче не беше това.

Когато астралната Емма напусна и остави студеното и отпуснато физическо тяло в ръцете на Селина, тя бързо се появи отново в ъгъла на стаята с бели коси, приличаща на желе, полупрозрачна. И Селина видя тайната.

Един малък зародиш, пулсиращ, свит вътре под ципата на матката. Един ембрион.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Капуела пристигна, той организира дневния ред на цялото домакинство. Уроци за Емма и Адам, часове за упражнения и почивка, образователни игри, време за четене.

Към Шърли и Дейв бяха добавени още двама служители, всъщност телохранители, които пазеха района. Селина подразбра, че наоколо бе плъзнал слух за тяхното пристигане в Австралия и несъмнено няколко дръзки журналисти вече преследваха историята на века.

Къщата и околностите напомняха на Селина за книгата, която бе чела за заточението на Наполеон на Света Елена — затворнически живот без затвор, свобода до определени граници.

Имаше време да чете, да забрави Мелани, да забрави Пол, но вместо това тя ги помнеше, живееше със спомените за тях, преживяваше отново часовете, прекарани в казбата. За да заспи взимаше приспивателно, за да влезе в ново по-равно темпо на живот трябваше да пие, не прекалено, но австралийските вина сервирани с храната й харесваха и тя изпиваше по няколко чаши, съзнавайки, че ще причинят апатията, която желаше.

Имаше телевизия, излъчваша някои сериали на ББС, които й напомняха за дома. За него точно й беше мъчно сега. Имаше надежда, ако се държеше добре, ако докажеше, че има само умерени психични способности без лоши мотиви и децата са се променили от техния антагонистичен като на Мелани начин на мислене към този на нормални, добре приспособени деца. Тя не можеше да бъде гувернантка завинаги.

И все пак, две седмици след като тайната на Емма бе разкрита, Селина забеляза промяна в своята собствена психическа нагласа. Усещаше, че това е свързано по някакъв начин с ембриона. Не можеше да го обясни, не можеше да разговаря с никого за това, но една сутрин, когато се събуди, беше притеглена към стаята на Емма просто за да я погледне и да се увери, че всичко е наред. В нея се развиваше някаква

нежност към Емма, някаква нежност към мъничкото същество, което растеше вътре в нея, като че беше нейно собствено. За момент ѝ мина мисълта, че може би това бебе е преродената Мелани, но я отхвърли като фантазия.

Това, което не отхвърли като фантазия бе, че ембрионът вече имаше собствен ум, който можеше да влияе на хората наоколо, особено на нея. Беше почти като че получаваше заповеди от него, знаеше инстинктивно какво да направи и когато Капуела ѝ каза, че някой си доктор Хемлир пристига от Щатите да се грижи за Емма, тя разбра отведнъж, че той ще е безполезен и тя ще трябва да действа самостоятелно.

Емма се бе оплакала от болки в корема, съвсем естествени, и след като обсъдиха проблема с Адам, решиха, че Селина трябва да каже на Капуела за предстоящото събитие.

Капуела едва повдигна вежда. Нищо не можеше да го учуди вече. Бе загрижен за здравето на Емма, въпреки че напълно отхвърляше възможността бебето да се роди живо. Беше загадка как е успяла да забременее от Адам, ала загадките сега бяха част от ежедневието им и напълно допустими.

Докторът пристигна един следобед и още преди да излезе от колата Селина можеше да го опише. Висок, едър, с разсеян поглед и мустаци, тялото му бе с някак нарушено равновесие, като на човек, който работеше за пари, за да задоволи скритата си зависимост от наркотиците. Можеше да говори безкрайни безсмислици и изобщо не го бе грижа за децата.

Той се оказа точно това, което очакваше Селина и единственото нещо, което не беше предвидила, бе военната му шапка и бойната униформа, която той носеше с маниера на полковник.

Той трябва да си отиде, помисли тя и си го помисли с лошо чувство, което я учуди. Беше придобила инстинкт за собствена територия, беше започнала да мисли, че тази къща, цялото място може да бъде нейно и щеше да се отърве от всички и щеше да го поддържа с няколко внимателно подбрани прислужници, на които може да се довери, и изведнъж осъзна, че това не са нейни мисли. Тази вътрешна нужда да защитава, да бъде сама, бе някакво чувство, което се излъчваше от нещото вътре в Емма.

Д-р Хемлир подаде отпусната ръка за здрависване, огледа се наоколо, каза, че е виждал и по-лошо и започна да ѝ разправя за пълния си с преживявания живот във Виетнам и Далечния Изток и своя интерес към окултното, поради което бил избран за тази задача от Джек Лидман.

Когато го представиха на Адам, той не му обърна внимание. Момчето бе само едно дете, а когато Селина му разказа за Емма, той бързо изрази със свиване на рамене отношението си към цялата работа с раждането. Той не можеше да разбере защо всички вдигат такава врява. Беше изразявал бебето на едно виетнамско момиче на осем години и друго на десет с близнаци. Бебетата не оживели, естествено, нито пък децата-майки, не можело да се очаква толкова от природата.

Неговото дразнещо присъствие сближи Селина с Капуела. Тя започна да се отнася към него със същото уважение, което изпитваше по-рано към собствения си баща. Той можеше да види, че се задава провал. Смъртта на Мелани беше тежък удар, той бе отдал толкова много от живота си на нещо, което обещавахе все по-малко и по-малко. Освен това беше разтревожен от нещо ново и тя бе единственият човек, на когото той можеше да се довери.

— Когато станах тази сутрин — разказа ѝ той, — усетих, че получавам съобщение в мозъка си. Не зная откъде, но беше много ясно, че Шърли, готвачката, е в играта на Лидман да ни шпионира и че ще открия доказателство за това в писмо в кожен портфейл в чекмеджето на тоалетката в нейната спалня. Докато тя беше навън за продукти с Дейв, аз се промъкнах там и намерих писмото, потвърждаващо срещите ѝ с него. Откъде предполагаш, е дошло това послание?

— Детето на Емма — лаконично отвърна Селина.

— Ти ме учудваш. Значи и ти си имала подобни преживявания?

— Да, понякога чувствам, че онова същество ме управлява. Преди два дена инстинктивно помислих, че Емма би трябвало да пие сок от моркови. Говорих с д-р Хемлир за това и той каза, че мога да ѝ давам каквото си поискам, за него нямаше значение. Но чувството, заповедта, дойде от него... от онова...

— Заповедта, командата. Има нещо отблъскващо, могъщо вътре в това дете.

— Освен това получих послание, че докторът трябва да си отиде — каза Селина.

— Аз също го получих — призна Капуела. — Но честно казано сметнах, че ми се иска да е така.

В този момент влезе д-р Хемлир, носеше две костенурки, кръстени от децата Ромул и Рем. Бяха мъртви, черупките им бяха прогорени по средата.

— Какво мислите е причинило това, нагорещен до червено ръжен?

И Капуела, и Селина знаеха какво може да бъде. Размениха погледи, но не казаха нищо.

— Онова малко момче, предполагам. Но как по дяволите е успяло да получи толкова топлина, за да направи такъв отвратителен номер, просто не зная.

Капуела предложи да наблюдават Адам и Селина го наблюдаваше тайно, без да му се натрапва и докладваше, че всъщност Адам се държи много добре. Той четеше много, играеше шах с д-р Хемлир, когото биеше всеки път, рядко скучаеше, беше много мил с Емма, с която прекарваше продължително време.

Една сутрин д-р Хемлир закъсня необичайно много за закуска. Селина се качи горе в стаята му и откри, че не си беше лягал.

Старателното издирване в къщата и околностите не разкри нищо, въпреки че Селина и Капуела забелязаха, че Шърли и Дейв очевидно бяха много разтревожени. Капуела задигна камиона на къщата и излезе със Селина и Адам извън портите.

Скоро след като се отдалечиха от къщата и възможните подслушвателни апаратури, Капуела спря камиона, слезе и направи знак на спътниците си да го последват и в уединението на една гънка на релефа, изгледа Селина и Адам и каза:

— Нека не се преструваме, не знаем ли всички къде е той?

— Да — каза Адам.

— Добре, нека напишем къде смятаме, че се намира.

Той извади от джоба си един плик и го накъса на три.

Селина написа: „На острова, вляво от моста.“

Капуела и Адам бяха написали същото, с абсолютно същите думи.

— Повече от случайност — въздъхна Капуела. — Освен ако не практикуваме телепатия, без да знаем за това или пък някой направлява мозъците ни.

Върнаха се право на острова и откриха, че Емма с Шърли, Дейв и телохранителите вече бяха пристигнали там и режеха въжето, на което висеше Хемлир.

Той бе пристрастен към наркотиците, сам си бе отнел живота. Докладът щеше да отиде при Лидман, това бе лош избор на персонал. Никой нямаше да помисли нищо лошо, освен Селина, Капуела и децата, които знаеха, че тепърва ще се случват разни неща.

Събитията започнаха да се умножават, странни събития, които не изглеждаха необикновени за непосветените, но които за Селина бяха ясни проявления на психическа мощ.

Пристигна нов лекар, Хенрих Вайсблат, възрастен пенсиониран германец, който неотдавна бе овдовял и сега живееше в Бризбън. Не бяха го викали, обаче той се изкачи алеята един ден след смъртта на Хемлир и се представи на Капуела като „човека, от когото имате нужда“.

Не бе общителен и се зае със задълженията си, без да се учудва на нищо. На въпросите за възможно психическо минало той скромно отговори, че смъртта на жена му го променила, постигнал вътрешен мир и почувствал, че е направляван към Тоубил хаус.

Селина забеляза, че Емма вече се държи като бременна жена, зряла бременна жена — когато ходеше се държеше за кръста, често почиваше, ядеше странни комбинации храни, лицето ѝ пълнееше, кожата ѝ изсветляваше, настроенията ѝ ставаха все по-капризни, а беше бременна само от осем седмици.

Караше се с всички, освен с Адам, който се грижеше нея като съпруг, бъдещ баща. Тогава една нощ писъците от нейната стая обиколиха къщата и прозвучаха като начало на нещо непредвидено.

Д-р Вайсблат даде заповеди, щеше да е толкова преждевременно раждане, че ембрионът вероятно нямаше да оцелее, но понеже Емма бе толкова малка, животът ѝ бе опасност.

Извикаха една местна сестра, бързо превърнаха свободната стая до тази на доктора в родилна стая и помолиха Селина да помага.

Нищо не се случи в следващите двадесет и четири часа, освен дето Емма имаше постоянни болки и я поддържаха с обезболяващи средства. Докараха с една кола-фургон контролиращи апарати от някаква клиника в Бризбън.

Дишането на Емма, ударите на сърцето ѝ, сърцето и дишането на ембриона и всички контракции се регистрираха. В два часа следобед раждането започна.

Капуела беше там, наблюдаваше, ужасен какво чудовище би могло да се роди от тази връзка.

Стана много бързо. Докторът и сестрата работеха като обезумели. Селина държеше здраво ръката на Емма, слагаше кърпи върху тялото ѝ, възглавници под разтворените ѝ крака. После имаше кръв, появи се бял като мрамор глобус, не по-голям от топка за тенис, който докторът хвана с гумените ръкавици и издърпа един лепкав мърдащ ембрион с неоформени крайници и все пак жив и пулсиращ.

— Живо е! За Бога, живо е! — извика той и го уви в огромна хавлиена кърпа.

— Диша! Диша!

Погледна бялата като топка глава с червени вени, тънката като ципа кожа. То имаше уста, приличаща на рибешка, малки дупчици за нос и малки сини процепи за очи.

Тогава очите се отвориха.

Бели.

Някак втренчени.

В тях имаше ужасяващи глъбини.

Зениците бяха бели, ирисите бяха бели, яйцеподобни и все пак с интелект, някакъв бездънен интелект се излъчваше от тях и ужасяваше.

Това същество знаеше всичко, знаеше всичко за нея, за света, за миналото и бъдещето. Взря се в нея, задържа я в погледа си, после затвори очи.

Не погледна никой друг, не отвори очите си за никой друг.

Докторът го прегледа, Капуела наблюдаваше.

— Момче ли е или момиче? — попита сестрата. Направиха ѝ място, за да види сама. Детето бе съвсем дребно и между краката му нямаше нищо, а само една изпъкналост, не съвсем пенис и все пак не и вагина.

— Още не е оформено — каза д-р Вайсблат.

Премери главата, дължината.

— Няма да оживее, не е възможно да оживее.

И ембрионът се сви сам и се преобърна.

— Това е невероятно. Не съм виждал такова нещо преди.

— Има много неща, които не си виждал преди — каза Капуела и се обърна. Той отвори вратата на Адам, който чакаше отвън, чакаше да види детето си.

— Какво е, момче или момиче? — попита той.

— Момче — бързо каза Селина. Нямаше смисъл да усложнява нещата.

Адам погледна съществуването и за втори път то отвори очи. Адам бързо извърна поглед, грабна ръката на Селина и я стисна силно.

— Какво има? — попита тя.

— То не ме харесва.

Кое то не беше чувството, което бе изпитала тя. Беше се почувствала объркана, но в никакъв случай отхвърлена.

— Защо казваш това?

— То няма нужда от мен. Аз съм излишен. Нуждае се теб, защото ти ще се грижиш за неговите физически нужди, от мен няма нужда.

Сестрата, следвайки реда, на който бе научена, загърна ембриона и го подаде на Емма, която го хвана като малка кукла, усмихвайки се надолу към него, като че играеха на майки и бащи. То отвори отново очи и Селина видя Емма да се усмихва. Бебето й вдъхна увереност, но защо не отвори очи да погледне към доктора, сестрата или Капуела. Защото скоро те вече нямаше да бъдат част от живота му?

Тя осъзна, че знае това, както знаеше и че ще се случи наистина. Тя щеше да бъде жизнено необходима на това същество, докато то не станеше способно само да се грижи за себе си. Заедно с Емма, тя щеше да го храни, с каквото хранят бебетата, щеше да е неговата втора майка.

— Ще го нарека Сума — каза неочаквано Емма.

— Защо? — попита Капуела с интерес.

— Сума Дартсон прочетено отзад напред е Нострадамус.

— Това има ли значение?

— Да — каза Емма. — Но не ме питай защо. Всичко, което знам, е, че за нас е важно да се помни от кого произхожда.

— Това е било сценичното име на баба — каза Селина, малко объркана.

— Зная...

Селина излезе от стаята и слезе по стълбите в градината. Сега имаше усещането, че е преследвана. Не вярваше в призраци, но призракът сега съществуваше. Няколко крачки зад нея, пред нея, до нея, тук се въртеше това същество, въображаемо и все пак съвсем реално, по-високо от самата нея, безполово, безцветно, една ципа, една сила, която казваше какво да прави. Дори сега то ѝ казваше, че трябва да бъде много силна, за да преживее всеобщото унищожение, което ще последва скоро, защото тези, които създанието искаше да унищожи, щяха да се самоунищожат.

Откъде идваше то?

— Откъде идваш и защо? — попита тя на глас.

Получи само една картина на вечността. Не можеше да се сравни с никое от другите нейни усещания — това беше понятието за една безкрайна празнота, извън времето, непозната; това беше бъдещето, това беше смъртта.

Ембрионът пищеше, писъците не спираха — един вопъл за внимание.

Те всичките бяха във всекидневната и слушаха музика, четяха, играеха на шах — Селина, Емма, Адам и Капуела.

Първата седмица от живота на Ембриона не се оказа толкова страшна, колкото Селина бе очаквала. Изпълнил задълженията си, д-р Вайсблат си отиде. Сестра Макфар остана с явното намерение да накара тези душевноболни обитатели да мислят по християнски преди неизбежната кончина на бебето. Уважиха желанието на Емма да я нарече Сума и понеже Сума звучеше като женско име, започнаха да гледат на създанието като на момиче.

Воплите продължиха и Селина реши да отиде и види как се справя сестра Макфар.

В детската стая светеше. Сума бе сама и виеше и потрепваше със здраво затворени очи. Селина влезе в съседната баня.

Сестра Макфар седеше на пода с разтворени крака, облежната на облицованата с плочки стена, с разперени ръце, с оголени китки,

разрязани, не напъряко, а по дължината на вените, от които се процеждаше кръв. Още беше жива, очите ѝ широко разтворени в изумление от гледката на собствената ѝ кръв, устата ѝ отворена, задъхана за въздух.

— Не го направих аз... — прошепна тя, — ... не го направих и все пак го направих...

И тя внезапно падна напред, безжизнена.

В този момент Сума спря да пици.

Селина се обърна и видя, че Капуела и децата стоят на прага на вратата.

— Втората жертва — каза тихичко Капуела.

— Очакваш ли още?

— А ти?

Селина нахрани Сума. Приличаше на хранене на птиче — рибешката уста се отваряше широко и тя пускаше в нея бебешкото мляко капка по капка с капкомер. Нямахше начин да го вдигне, да го прегърне, нямахше какво да хване, освен едно пулсиращо ядро от ципеста тъкан. Можеше да го вдигне в една ръка, да го премести и почисти с влажен памук, но нищо повече, беше поставено върху марлена постелка в плексигласов контейнер с размера на кутия за обувки.

— Отново започват да стават разни неща, нали? — каза Адам, наблюдавайки я. — Ние всички ще загинем заради това създание.

— Това създание е твоя дъщеря — напомни му Емма.

— Това създание не е ничия дъщеря, не е на никого.

Капуела нареди на телохранителите да преместят тялото на сестра Макфар, после проведе телефонен разговор с Лидман в Щатите.

На следващия ден една отракана новозеландка пристигна като заместничка на сестра Макфар.

— Наричайте ме Джилиан — каза тя и когато се ръкуваха Селина разбра, че няма да издържи дълго. Видението, което получи, бе на злополука с подкожна инжекция. Тя или бе наркоманка като д-р Хемлир, или щеше сама да отнеме живота си.

Селина се опита да я предупреди, но сестра Джилиан се изсмя.

— Едва ли ще направя нещо толкова глупаво, но мога да кажа, че това е едно грозно малко изчадие. Изненадана съм, че е още живо.

Селина не можеше да се отпусне тази вечер. Гледаше как другите играят шах, Капуела бе изнервен, децата усещаха напрежението, но преднамерено не му обръщаха внимание.

Воят започна към десет и този път Селина не изчака.

Дори и сега бе твърде закъсняла.

Джилиан стоеше горе на стълбата, хванала се здраво за перилата, за да не падне.

— Не зная какво ме накара да го направя...

— Сума? Ти си направила нещо на Сума?

— Не... на себе си... — И вдигна голата си ръка да покаже нещо и се свлече.

Беше предречено.

— Посланието е, че аз трябва да се грижа за зверчето и никой друг — каза Селина на Капуела на следващата сутрин.

Той беше в кабинета си, правеше ежедневния си доклад по телефона.

— Те настояват детето да се гледа от медицински обучено лице. Изпращат със самолет един болногледач от Сидни, който освен това е и квалифициран ветеринар.

Дан Рупъртс бе точно това, което можеше да си представи, че ще дойде от Бонди Бийч. Пристигна със собствения си камион, натоварен с каси бира и собствения му лекарски сандък и се вгледа в нея по начин, който ѝ казваше, че няма да може да му устои. Тя намрази така силно недодяланите му маниери, че почти се зарадва, когато усети, че той е обречен като останалите.

Капуела му разказа за Ембриона, медицинската му история, какво се бе случило със сестрите, а той се присмя на идеята за някаква психическа сила в създаването, която поражда човешките същества.

Той издържа една седмица.

На сутринта след първата му свободна вечер пазачите го намериха в изгорелия му камион на пътя за Мъруилумба. Беше невъзможно да се разбере какво е причинило инцидента и нито Селина, нито Капуела имаха нужда да го обсъждат. Те знаеха.

А Селина знаеше дори повече.

Знаеше, че когато още десет мъже бъдат изпратени от Лидман да засилят охраната, те също щяха да загинат. Когато Селина слезе за закуска на следващия ден, Капуела седеше сам в трапезарията пред празната маса. Тя се бе успала малко, след като храни Сума в два часа сутринта.

— Какво се е случило? — попита тя. — Къде е закуската?

— Шърли и Дейв напуснаха. Опаковаха си нещата миналата нощ и заминаха със самолет.

— А пазачите?

— Няма следа от тях все още.

— Къде са Емма и Адам?

— В кухнята, варят яйца.

— Какво ще правим?

— За кое? Да се справяме без прислуга или да оцелеем?

— Мисля, че ще се справим без прислуга.

— Значи мислиш, че сме в опасност? — каза Капуела.

Селина седна и се загледа през прозорците към градината, поляната и реката зад нея.

— Аз ходих във Венеция с Мелани — тихо каза тя. — Отидохме да видим дали можем да извикаме някои от спомените на Нострадамус. Уловихме една следа на изпитан страх и едно четиристишие, което написал и след това унищожил.

— Имаш ли го?

— Помня го.

*Le dernier fils, sujet d'inceste
Soldat de peur épouvantable
Image de feu, inondation et peste
Turra le monde qui soit instable.*

— И твоето тълкувание?

— Последният роден от кръвосмешение... Ембрионът роден от Адам и Емма. Войник на страшен ужас, има видения на огън, наводнения и епидемии, ще унищожи неустойчивия свят.

Капуела се замисли.

— Повтори отново последното изречение на френски.

— Turra le monde qui soit instable.

— Ще унищожи света, който е неустойчив или онази част от него, която може да е неустойчива? А третият ред?

— L'image de feu...

— Ти каза „видението“. Видението... въображаемото. Виждаш ли... — каза той, стана на крака и отиде до прозореца, — чувствам, че това създание засяга умовете на хората. Двете сестри се самоубиха, Рупъртс навярно е катастрофирал нарочно с камиона си. Доктор Хемлир се обеси. Силата на съществуването не е пряка, то кара хората да се самоунищожават.

— Но защо?

— За да унищожи „monde qui soit instable“... Не мислиш ли, че това е почистване на всичко гнило?

— За чия сметка?

— Не можем да разберем. Зависи в какво вярваш. Християните биха казали, че е Исус Христос.

— Значи Ембрионът е спасителят, завърнал се на земята?

Капуела сви рамене.

— Не можем да знаем.

— Ако сме в опасност, защо не го убием? — Гласът дойде от вратата. Беше Адам. И Селина, и Капуела се обърнаха кръгом, изненадани.

— Не си представям и за миг, че можем, а ако опитаме или дори ако приемем идеята на сериозно, тази мисъл ще убие първо нас.

— Тогава аз съм в опасност, нали? — каза момчето, подреждайки масата за закуска.

Телефонът иззвъня.

Капуела напусна бързо стаята.

— Не предполагам да ми навреди — каза Адам, малко неспокойно. — Все пак аз съм му баща. Това ще е отцеубийство.

Селина реши да отиде и види какво прави Емма в кухнята.

Докато приготвят закуската, Капуела се върна.

— Беше Лидман, от Ню Йорк. Шърли и Дейв са му съобщили за смъртта на Рупъртс и за тяхното решение да напуснат, така че той изпратил допълнителни пазачи тази сутрин от Бризбън — петима души с един Ленд Ровър. Шофьорът умишлено завил в еднопосочна улица и се сблъскали с голям камион. Всички загинали. И най-лошото

— и той спря да си поеме въздух, пресата научила за нас тук, имало изтичане на информация в едно немско списание за „Психичните деца“, укривани в Австралия.

Селина счупи яйцето си. Беше малко недоварено, белтъкът ѝ напомни за Ембриона и студена тръпка полази надолу по гърба ѝ.

— Тогава какво ще правим? — попита Емма.

— Разказах на Лидман нашата теория, основаваща се на четиристишието — рече Капуела, обръщайки се към Селина. — Той е готов да приеме всяко наше предложение. Просто му казах, че на всяка цена Ембриона... Сума, трябва да бъде предпазен, защото ако не бъде, всеки, който се опита да го унищожи, ще бъде унищожен от самия себе си. То е разбрало за идването на онези мъже и е решило, че те представляват заплаха.

Селина знаеше какво иска то. Просто го знаеше.

— То трябва да порасне. Ние трябва да му помогнем да израсне в безопасност.

— Точно това казах на Лидман. Струва ми се, че зная и отговора. Всички го знаем. То ни подава цялата информация, която иска да знаем.

— Какво каза накрая Лидман?

— Каза, че трябва да помисли и ще ни се обади. Междувременно няма да изпраща никого повече в къщата.

Останалата част от сутринта измина бавно. Селина реши да свали Ембриона долу на верандата. Сложи го на сянка в болничното му плексигласово кошче върху марлената постелка и седна до него, наблюдавайки как малкото телце пулсира под предпазващите го тюлени завеси. Не беше отваряло очи от два дни и никакви чужди мисли не идваха в ума ѝ. Може би щеше да е бездейно за известно време.

Тя чу телефона да звъни отново и се разтревожи от това какво щеше да каже Лидман, но изчака търпеливо, наблюдавайки как Емма и Адам играят голи на тревата, вече, без да се дразнят от сестра Макфар или от разпуснатите погледи на Дан Рупъртс.

Капуела излезе на верандата, седна на един тръстиков стол с лице към нея. Децата дотичаха да чуят.

— Ще ни местват.

— Оттук? Тук ми харесва! — каза раздражено Емма.

— Ще ни преместят на по-безопасно място, по-безопасно за нас, по-безопасно за Сума.

— Къде?

— В пустинята Нъларбър.

Той ѝ го изрече с такова изражение, че бе очевидно, че мястото няма да е приятно.

— Къде е това? — попита Адам.

— Точно в центъра на Австралия. Лидман в края на краищата убеди Обединените нации в потенциалната опасност. Нашите досиета са стигнали до всички държавни глави, събрали са средства и предоставят на наше разположение един секретен ядрен институт.

Ембрионът се протегна и издаде хленчещ звук. Всички се обърнаха, но нищо друго не се случи.

— Лошото е, че те наистина са страшно уплашени от това нещо — каза Капуела.

— Аз не съм — възрази Адам. — Смятам, че ще порасне и ще се превърне в много интелигентно същество, не по-различно от мен, но вероятно по-добро.

— Това няма да е трудно — каза Емма и Адам ѝ се изплези. Тя побягна към градината, а Адам започна да я гони.

— Докато децата са така безгрижни, няма да си позволя никакви тревоги — отбеляза Капуела. — Времето да действаме ще настъпи тогава, когато тези двамата получат вибрации от тяхното отроче.

Новите планове не се забавиха. В два следобед, когато привършваха обяда, Адам обяви, че приближават хора.

Беше конвой от четири лимузини и една линейка с охрана от полицаи на мотоциклети.

Джон, асистентът на Лидман, любезно дипломатичен и малко по-нервен, представи три униформени сестри и трима пазачи, които стояха предпазливо на заден план, сякаш готови да застанат лице в лице с потресаващ феномен.

След кратка консултация бе решено Селина и Емма да пътуват с Ембриона в линейката, а Капуела да ги следва в една от колите заедно с Адам.

Автоколоната напусна Тоубил Хаус и се насочи към Мъруилумба, после по крайбрежието до Бризбънското летище, където спряха.

На летището бяха засилили предпазните мерки. Линейката отиде до очакващия ги Боинг и плексигласовата кутия бе качена веднага на борда.

Селина и Емма, сега заедно с Капуела и Адам, се настаниха за хиляда и шестстотин километровия полет като Селина нахрани Сума и смени марлята на Ембриона, преди да излетят.

Нищо не се случи докато бяха във въздуха. Стюардесата, която им поднасяше питиета и храна, бе необикновено любезна и странеше от салона на първа класа, където поставиха плексигласовата кутия. Беше ѝ казано, както и на другите, че има съмнения, че бебето вътре е болно от някаква много опасна, но незаразна болест.

Равнината Нърларбър в голямата пустиня Виктория изглеждаше от въздуха като името си — огромна, без дървета, безводна и безлюдна. Когато започнаха да се спускат и да описват кръгове за кацане, всичко, което можеше да се види през прозорците бе една малка бетонна писта, няколко хангара и нещо подобно на фабрична сграда.

Щом се приземиха, видяха доказателство за вероятна подземна конструкция — една масивна вентилационна система, което беше фабриката и още няколко добре прикрити входи.

На пистата, в сив костюм и панамена шапка, ги чакаше Джек Лидман.

Тъй като горещината бе прекомерна, много по-силна от преживяната от Селина в Мароко, бързо ги отведоха до един от входовете за подземие и скоро се озоваха в съвсем различен свят.

Безкрайни коридори от цимент и армиран бетон, преминаващи през множество охраняеми врати, ги отведоха накрая до едно голямо, тихо, охлаждащо с климатична инсталация и застлано с килими оградено място, наричано Жилищния сектор, което напомняше на Селина на кръстоска между чакалня в летище и фойе на хотел Хилтън.

Един асансьор ги отведе до личните им покои — спалня и малка всекидневна за всеки и обща стая за забавления. Беше очевидно, че персоналът на ядрената станция бе евакуиран, за да им отстъпят мястото.

— Станцията — обясни Лидман, развеждайки ги наоколо — се управлява от главен компютър, който от своя страна е програмиран за персонал от шест души. Тези мъже и техните съпруги ще живеят на друго място, на километър и половина оттук и вероятно никога няма да ги видите.

— Значи ще бъдем затворници? — попита Адам.

— Да — отвърна неблагоприятно Лидман. — Спомнете си как обрахте банката.

— Мисля, че би трябвало да има честен процес, преди да бъдем съдени и осъдени — каза Емма.

Лидман ѝ се усмихна прекалено снизходително и Селина видя застрашителен поглед в очите ѝ.

Беше им казано, че храната ще се приготвя от персонала и ще се сервира през различни отвори. Могат свободно да използват плувния басейн, гимнастическия салон, сауната, кортовете за скуош и тенис, освен това имаше телевизори и кино. Филмите щели да пристигат всяка седмица, а самите те щели да имат постоянна връзка с външния свят чрез телефона.

— Ще бъде истински ад — каза Адам, — да не ни се позволява да излизаме. Не може ли да ходим навън?

— Можете, но тук навън няма много за гледане.

— Отивам при Сума — внезапно каза Емма. — Мисля, че тя ме вика.

Селина видя как Капуела се опитваше да привлече погледа на Лидман. Той разбираше, че децата са се раздразнили и не му харесваше мисълта да бъде затворен, страхуваше се, че те може да се разбунтуват. Но Лидман очевидно не го бе грижа за това. Той бе лансирал този план за държане на психическите деца под контрол и днес очевидно бе денят на неговото тържество.

Точно им показваха библиотеката, когато Селина почувства, че на Лидман му прилошава. Той започна да се поти, очите му почервеняха и разхлаби вратовръзката си, за да диша по-леко.

— Мисля... че ще получа удар — каза той и седна тежко, в очите му се появи ужас. — Не мога да дишам и сърцето ми подскача...

За секунди лицевите му мускули се парализираха, очите му се обърнаха и той падна на пода, държейки се за гърдите.

Нямаше кръв. Нямаше прилика със смъртта на Бил Мичъм или Пол. Това бе истинска сърдечна атака, удар. И това го уби.

Емма и Адам застанаха над него, разглеждайки неговото изумено лице.

— Представил си е, че е получил инфаркт, естествено — каза Емма. — Не беше истински инфаркт, неговите вътрешни страхове го довършиха.

— Най-лошите му страхове се сбъднаха, подбудени от добрата стара Сума — каза Адам, усмихвайки се. — Май започвам да харесвам детето си в края на краищата.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Селина лежеше на койката си в дълбока депресия.

Стаята ѝ не беше стая, а килия с климатична инсталация и единичното ѝ легло бе тясно, твърдо и неудобно. Затворът, усещаше тя, щеше да е доста подобен на това.

Само след два дни тя разбра, че нямаше да издържи. Децата се чувстваха по същия начин, както и Капуела, въпреки че той не можеше да изкаже гласно мнението си.

В допълнение към несигурността ѝ, никой от тях не знаеше кой ще смени Лидман.

Това я тревожеше, защото вече не можеше да се преструва на уверена пред Емма и Адам, Тя бе загубила оптимизма си, беше уплашена.

Някой почука на вратата и тя стана да отвори.

Влезе Капуела, с разкопчана яка на ризата. Не носеше сако и беше по чехли. Никога не го бе виждала толкова небрежен, очевидно той също се бе предал.

— Къде са децата? — попита той.

— В басейна. Там са целия ден.

— Как са те?

— Все още всичко е ново за тях.

— А... Ембриона?

— Жив е, спи.

— Ти си много смела, Селина — каза той, сядайки на твърдия стол от изкуствена кожа.

— Защо?

— Ти можеш да си отидеш. Можеш да откажеш да вършиш тази работа.

— Не мисля, че Ембрионът ще ми позволи.

— Не? Предполагам, че няма.

Той се замисли за момент, после погледна към нея, като че търсеше утеха в лицето ѝ.

— Мразя всичко в това място, няма нищо естетически приятно.

— Ти можеш да си отидеш.

— Това е моето наказание, дето не прецених правилно решимостта на Мелани да вземе децата.

— Как ще се развият нещата?

— Да се развият или да свършат? Ти очевидно не знаеш най-лошото.

— Че не можем да избягаме? — предположи Селина.

— Ние седим върху мегатонова бомба, програмирана да експлодира в момента, в който Емма, Адам, ти или Ембрионът покажете признаци на застрашителен бунт.

— Но Адам може да спре детонационната система.

— Един погрешен ход ще бъде фатален. Помислили са за всичко.

— Тогава докога сме тук? Докато умрем?

— Докато Ембрионът умре... или бъде унищожен.

Адски неприятно чувство заля Селина, когато той каза това — едно смразяващо усещане. Искаше ѝ се никога да не бе помислял за това, камо ли да го ѝ казва.

И тогава осъзна, че може би Ембрионът функционира чрез нея, че тя е ухото на Ембриона. Дали той узнаваше нещата, които не преминаваха през нея. Тя не бе харесала натрапването на двете сестри, на лекарите, с изключение на Вайсблат, дори бе разбрала за идването на допълнителната охрана.

Тя мразеше Лидман, който говореше отвисоко с децата, сега инстинктивно се страхуваше, че Капуела ще направи нещо лошо и че в страха си тя можеше да предаде информацията на Ембриона. Беше много объркана.

*Дъщерята от друг семеен клон
Бавачка на малкия крал
След като види най-ужасната мъст
Ще спаси най-добрите трима...*

Кои бяха най-добрите трима?

Тя не каза нищо за четиристишието. Беше твърде рисковано. Капуела губеше контрол над себе си, над положението.

— Знаеш ли от какво се страхувам най-много — неочаквано каза той. — Страхувам се да не попадна в огнен капан тук долу. Винаги съм се страхувал от огън и в тази клаустрофобична атмосфера нямам подобрене.

После той подуши въздуха няколко пъти, седна и я погледна измъчено.

— Не ти ли мирише на дим или това е само моето въображение?

Тя подуши. Нямахше нищо необичайно.

— Тук има противопожарна система, детектори за дим, всичко — каза тя, за да го успокои.

— Те невинаги работят.

Той стана, подуши отново, изтри челото си, което силно се потеше, отвори вратата и залитна назад, сякаш в коридора имаше страшни пламъци.

— Какво има? — извика Селина.

— Задействай алармата — каза той през сподавен вик, треперейки. — Помогни ми, Селина, помогни ми!

— Какво ти става? — извика Селина, хвана го здраво и го разтресе.

И докато го тресеше, той изкрещя от силна болка, лицето му се изкриви и той се сви долу, задъхвайки се за въздух няколко пъти, после падна мъртъв на пода.

— Синьор Капуела? — каза тя, докосвайки го.

Той бе изгарящо горещ, толкова горещ, че ризата му се разпадна при докосването ѝ.

Тя отстъпи назад. Той си беше представил пожар и бе загинал в него.

Когато се обърна, Емма и Адам стояха на прага на вратата.

— Мъртъв ли е? — попита Емма.

— Така мисля.

— Чухме виковете — каза Адам. — От какво умря?

— От въображението си — чу се Селина да обяснява. — Това е оръжието на Ембриона. Умиращ от най-лошите си страхове.

Тя коленичи до Капуела, мускулите му бяха толкова стегнати, че тя не можеше да го положи изпънат на под лицето му бе изкривено в израз на пълен ужас.

— Трябва да се махнем оттук — каза тя.

— Е, сега като е мъртъв, можем. Кой ще ни спре? Кой ще ни държи като затворници? — попита Адам.

— Нека разгледаме наоколо.

Първо отидоха в стаята на Ембриона да проверят дали е наред.

„Клиниката“, както я наричаше Селина, бе тиха, плексигласовата кутия, стоеше на малка количка в средата на стаята, светлините бяха намалени, всичко спокойно, всичко мирно.

Тя затвори вратата и последва децата по коридора към главния вход на Жилищния блок. Никой от тях не носеше обувки, бяха само по мокри джинси и тениски, защото ги бяха навлекли набързо на излизане от басейна. Вратите бяха заключени.

— Какъв друг изход има тук? Входят за персонала в кухнята?

Те преминаха през стаята за забавления и трапезарията до вратите на кухнята. Бяха заключени.

— Отворът — каза Емма.

И Адам скочи върху перваза, ритна отвора и той се отвори. Адам се промъкна през него и след няколко секунди отлочи кухненските врати отвътре.

Когато влязоха, някаква жена в далечния край до мивката ги изгледа удивено. Кухнята бе огромна, оборудвана по преценката на Селина за сервиране на петстотин ястия на ден.

— Не можете да влизате тук — извика жената. — Прекрачили сте определените ви граници!

— Искаме да излезем навън — каза Селина.

— Трябва да излезете през главния вход. Къде ще отидете и без това?

— Искаме да се махнем! Навън от това място!

— Не можете! — И жената погледна нагоре към ъгъла на тавана. Проследявайки погледа ѝ, Селина видя една камера, която следеше движенията им.

Внезапно прозвуча алармена сирена. Жената се изправи, изненадана, после разтревожена бързо изтри ръцете си в престилката и се отправи към една врата, която те не бяха забелязали.

Селина задържа за няколко секунди Емма и Адам, после тръгнаха.

Вратата водеше в широк коридор, който се издигаше нагоре. От едната страна имаше колички за боклук, но всичко бе толкова чисто и

ново, че тя се запита дали това място е било използвано.

Когато стигнаха върха на наклона, това се оказа Т-образен разклон, като и двата пътя водеха към двойни врати. Веднага чуха серия щраквания на метални ключалки и всичко се заключи автоматично. Опитаха всяка от вратите, ала те бяха непоклатими. Побягнаха обратно надолу по наклонения коридор към кухнята и откриха, че и тези врати са заключени сега.

— Можеш ли да направиш нещо, Адам? — попита Селина. — Както направи с вратите в банката?

Адам застана пред вратата, концентрира се в ключалката.

— Мога да задвижа механизма само чрез компютъра. Те не се заключват индивидуално, а аз не зная къде е компютърът.

Следователно бяха хванати в капан в Т-образния коридор.

— Какво става със Сума? — попита загрижено Емма.

Селина погледна часовника си.

— Ще бъде добре около час, но не повече.

— Мисля, че тя трябва да ни помогне.

— Как? — попита Адам.

— Не зная. — Тя започна да става раздразнителна.

— Е, какво да правим сега?

— Компютърът очевидно знае, че сме тук. Съвсем скоро ще последват някакви действия — каза спокойно Селина.

И наистина последваха действия, които никой от тях не очакваше. Вратите на кухнята се отвориха и двадесетина въоръжени мъже с шлемове и насочени автомати изскочиха в пет редици от по четирима души един зад друг и се разгърнаха така, че само един залп щеше да направи на дантела всяка мишена.

— Върнете се в покоите си, Селина, Емма и Адам. Моля върнете се по стаите си.

Това беше глас на робот, бръмчащ спокойно от радиоуредбата.

Пазачите се отдръпнаха да им направят място да минат, по десет мъже от всяка страна с готови за стрелба автомати.

Селина водеше, униформите и шлемовете правеха мъжете да изглеждат нечовешки, тиранични, напомняха ѝ, че тя наистина е затворник. Беше невъзможно да види очите или израженията им.

Минаха обратно през кухнята, през трапезарията, на всеки ъгъл стоеше униформен мъж от охраната. Бяха цяла армия. Значи Лидман

бе лъгал. Обслужваната от шест души компютърна система бе лъжа. Те се намираха в най-охранявания затвор в света.

Щом се върнаха в малките си стаи, без връзка с никой от тъмничарите, Селина почувства, че в нея бавно се надига гняв. Мразеше това място, мразеше това, което им бе сторил Лидман, мразеше Капуела, защото явно е знаел какво е това място в действителност. И наум ѝ дойде една ужасяваща мисъл.

— Сега, когато Лидман и Капуела са мъртви, вероятно ще ни унищожат. Никой не знае за нас. Кой ще разбере какви сме? Мелани, д-р Беркжик, Пол... ние сме единствените оцелели. Не сме нужни на никого, а те нямат власт над нас.

Адам се втурна в стаята на Селина и изскочи отново.

— Отнесли са тялото на Капуела. Предполагам, че ще направят аутопсия и после ще дойдат да ни разпитват как е умрял.

— Тогава нека изчакаме развитието на събитията — каза Селина, а Емма обяви, че отива да поплува.

— И аз! — извика Адам, приемайки с готовност това предложение.

Способността на децата да помитат мигновено тревогите и проблемите си при мисълта за нещо по-приятно е за завиждане, помисли си Селина.

Но когато Адам бутна вратата, за да отиде на мястото за развлечения, той откри, че тя е заключена.

— Заключени сме вътре.

Опитаха другите врати и разбраха, че са затворени в техните ограничени жилищни помещения. Имаха достъп до три стаи, баните и „клиниката“. Никъде другаде.

— Значи не се шегуват.

— Смяташ ли, че ще натиснат бутона? — попита Емма.

— Кой бутон? — попита Селина. Децата не би трябвало да знаят.

— Бутонът за бомбата. Ние седим на бомба, ти не знаеше ли...?

Адам легна на земята, прилепи ухо да чуе някакви издайнически шумове или вибрации.

— Чуваш ли нещо?

— Нищичко.

— Сума може ли да помогне? — предложи Емма.

Селина сви рамене, но ги поведе към „клиниката“ и включи осветлението.

Сума спеше кротко, нейната приличаща на топка глава светеше в бяло, мекото ѝ телце бе свито върху марлята, сърчицето ѝ биеше спокойно. Не бе отваряла очи вече цяла седмица.

— Сума, нужна ни е помощта ти — каза Емма, галейки мраморната повърхност на малкия череп. Като че галеше животинче.

Селина седна, чувствайки отчаяние.

Така ли щеше да свърши това — затворени в някакво дълбоко убежище под една пустиня в Централна Австралия? Някой отдалечен на километри ще натисне копчето и експлозивният механизъм ще ги погълне в адски пламъци.

— Можем да се проектираме — предложи Адам на Емма.

— А Селина?

Адам сви рамене. Той мислеше за себе си.

— Къде ще отидете? — попита Селина.

— Това бе само една идея — каза той. — Забрави я.

— Какво ще кажеш за прехвърляне на мисли? — предложи Емма. — Взимаме решение за някакво действие и го концентрираме върху Сума?

— Добре.

Селина намали осветлението толкова, колкото да могат да ходят в тъмнината и се наведе над Ембриона гледайки малката обла главичка. В мозъка си тя излезе през мястото за забава, кухнята и вратите до Т-образния коридор и всичко беше отворено, нищо не ги спря.

— Просто си мислете, че всички врати са отворени — каза тя и наблюдаваше как Емма и Адам гледат в плексигласовата кутия.

След няколко минути Адам отиде да пробва вратите. Бяха все още заключени.

— Няма и нищо за ядене. Може би искат да умрем от глад.

— Те изпразват станцията от всички персонал — каза Селина. — Всички се качват на камиони и автобуси и когато бъдат на безопасно разстояние, компютърът ще се самоунищожи.

— Само го казваш или знаеш?

— Предполагам, че го казвам, защото го знам.

И двамата разбраха какво искаше да каже.

Тогава внезапно лампите угаснаха, всичките, освен малките зелени спомагателни лампички на стените, за които Адам бързо се досети, че са индикатори за пътя за евакуиране.

— Стана! — извика Емма. — Хайде!

— Трябва да вземем Сума — каза Селина. — И някаква храна за нея.

Емма сложи шест метални кутии от специалното мляко в плексигласовото легло и бутайки количката потегли в тъмното по коридора, следвайки зелените индикатори.

Вратите, които водеха към главния изход, сега бяха отворени, зелените лампички светеха на интервали по дългия коридор до асансьора. Портите бяха затворени, но светлините светваха и угасваха нагоре по едни стълби, за които те не знаеха, че съществуват. Въпреки че индикаторите бяха много слаби, те им даваха достатъчно светлина да виждат и Селина вдигна сравнително леката плексигласова кутия, докато Емма и Адам понесоха кутиите с мляко. Заизкачваха се.

Изкачваха се, спираха, отново се изкачваха, зелените лампички продължаваха да проблясват, подтиквайки ги напред и нагоре.

Нямаше площадки, само стъпала. Понеже скоро въздухът започна да не им достига, Селина предложи да изкачват по сто стъпала, после да седат и броят до сто и така нататък.

Тъй и направиха — шест пъти се изкачваха, шест пъти спираха, докато накрая, изтощени, усетиха промяна във въздуха, ставаше по-топло, още по-топло, после стана истински горещо, докато накрая стигнаха до дневната светлина, процеждаща се изпод вратата на изхода.

Бутнаха я, яркото слънце ги ослепи.

Бяха стигнали до външния свят.

— Къде да отидем сега? — попита Адам.

Голият пейзаж бе ужасяващ. Една редица планини далече-далече пред тях, усещане от огромното пустинно пространство около тях, пустош, горещина, прах, напукана камениста земя, нищо, освен хангарите и сградата на фабриката на около триста метра, които бяха видели от въздуха и които както изглежда бяха напуснати.

— Да опитаме там.

Тръгнаха бързо. Селина носеше кутията, слънцето напичаше тиловете им. Тя си помисли за слънчеви шапки или лосион срещу

изгаряне, внимаваше Ембриона да е винаги в нейната сянка.

Зданието бе тихо. Влязоха през вратата, намериха се в огромно помещение, пълно с машините на климатичната инсталация. Приличаше на електростанция, свършено чиста, но необитавана. Тук нямаше да намерят помощ.

— Нужна ни е кола, някакво превозно средство да се махнем оттук — каза Адам.

— Нека опитаме в хангарите.

Те излязоха и заобиколиха, държейки се по възможност под сенките, където беше малко по-хладно.

До една стена видяха първия мъртвец. Униформен, той лежеше по гръб, лицето му изкривено в агония. Вторият бе на няколко крачки по-нататък, после с приближаването на хангара те станаха толкова много, че не можеха да ги преброят.

— Какво е станало? — попита Емма.

— Нямам представа — каза Селина.

В хангара имаше не само едно превозно средство. Имаше цял конвой от лъскави сини камиони, бензинови помпи, оборудване за поддръжка. Приличаше на автобусно депо, а в центъра бе паркиран голям автобус за дълги разстояния.

На кормилото седеше мъж с бял работнически комбинезон и плачеше. Селина подаде кутията с Ембриона на децата и се качи вътре, потупа го по рамото и го попита какво става.

Той вдигна поглед, в очите му се четеше ужас.

— Заведете ме в болница — изхлипа той. — Заведете ме в болница.

— Какво има?

— Главата ми. Имам тумор в мозъка. Ще умра, имам тумор в мозъка.

— Не, няма — каза твърдо Селина, — но сигурно си преживял шок, така че ако знаеш някоя болница, закарай ни там, ти си единственият, който може.

Мъжът се окуражи от нея, наблюдаваше как Емма и Адам вдигат плексигласовата кутия към Селина, която я сложи на една от седалките.

— Можеш ли да шофираш? — попита тя.

— Да, разбира се, мадам.

— Добре, тогава да тръгваме. Колко далече е?

— Кокълбиди е най-близкият град. Триста мили, ще ни отнеме остатъка от деня.

— Какво се е случило с тях? — попита Емма, гледайки мъртвите мъже.

— Не знам. Някакъв газ или наркотично средство! Всички бягаха насам, като че целият район е взривен. Някои викаха „издига се“. Не съм сигурен, че тук изобщо има бомба.

Мъжът помоли Адам да му помогне.

— Добре ще е да вземем още гориво, човек никога не знае. — И те всички помогнаха да се натоварят десетина бидона с бензин в отделението за багаж.

Мъжът, приближаващ петдесетте и с уморени очи, беше напълно вгълбен в себе си. Не се интересувахе кои са те, какво правят децата в станцията, коя е Селина или какво беше това, за което толкова се грижеха в плексигласовата кутия. Той просто искаше да стигне до болницата.

Гудроновият път, водещ от станцията на запад, беше прав — една черна линия, нанесена върху пустинята километър след километър. Мъжът се надвеси над кормилото и натисна педала.

— Ще ви кажа нещо странно — каза той след около един час слушане на бученето на мотора, воя на гумите по горещия бетон на пътя, случайното удряне на камъче по-долната страна на автобуса. — В онова място, Кокълбиди, няма да намеря помощ. Никаква помощ. Вече усещам тупкане между ушите, туморът расте.

— Мисли за нещо друго — предложи Селина.

— Имаш предвид да говоря? Да говоря, за да не се безпокоя?

— Помага.

— Искате ли да разберете за Кокълбиди? — попита той. — Построен е от един човек на име Кърк. Мошеникът дошъл в Аделейд, после тук и започнал да прави дупки за вода в ранчото си, всяка от които струвала пет хиляди долара. После заобиколил триста мили от земята си с ограда против кучета динго, която струвала още триста хиляди долара. Представи си, само за да се пази от проклетите динго. После довел семейството си тук и превърнал мястото в град, после проклетото правителство построи ядрения военен завод до него, така че той пръв да загине, ако нещо се случи. По дяволите! — каза той и

падна върху кормилото. Автобусът продължи, излезе от пътя и спря; двигателят угасна.

— Какво стана? — попита Адам и се надигна в седалката, беше задрямал отзад.

— Мисля, че е мъртъв — каза Селина. — От въображаем мозъчен тумор.

— Защото вече нямаме нужда от него? — предположи Емма.

Те го издърпаха от кормилото, после извън автобуса и го положиха на земята, поставяйки ръцете му на гърдите.

Селина седна зад кормилото, разгледа скоростите, педалите.

— Трябва да я върнеш в неутрално положение, преди да включиш двигателя — каза Адам. — Блокирал е, защото беше на скорост.

Селина запали мотора, завъртя кормилото — беше със сервомеханизъм, нямаше затруднения. Беше не само по-лесно отколкото мислеше, но и забавно.

Щом се озова отново на пътя, тя натисна педала, усещайки, че Адам наблюдава всяко нейно движение.

— Може ли да опитам?

— Не можем да поемем риска на една катастрофа, Адам, а и краката ти сигурно няма да стигнат до педалите.

— Искам да опитам! — настояваше той.

— Отиди си на мястото и си почивай.

— Сега си много силна, нали, Селина? Ти си тази, от която глупавото същество получава команди, нали?

Той се държеше за гърба на нейната седалка. Тя можеше да види лицето му в страничното огледало и бе смаяна от изписаната му в очите ревност и омраза.

Момчето можеше да бъде опасно, ако не постигнеше своето, трябваше да пази Ембриона от него, да го наблюдава внимателно. Тя не искаше да се повтори онова, което той стори на Мики.

— Спри! — изкрещя внезапно Адам.

Тя погледна в огледалото — момчето бе пребледняло. Изразът му се бе променил, очите му бяха широко отворени от ужас. Тя намали скоростта.

— Спри! Ще ги удариш! — изпищя той.

— Да ударя какво, Адам? Няма нищо, освен един абсолютно чист път пред нас докъдето може да се види.

— Съществата! — изплака той.

Тя спря автобуса, Адам се беше свил зад седалката и се тресеше от страх.

— Какви същества? — каза тя, разтърсвайки го в опит да измъкне нещо смислено от него.

Емма се присъедини към нея, опита се да хване Адам за ръката, но когато той вдигна поглед, беше очевидно, че вижда нещо ужасно на прозорците. Той се подлуди, изскочи от автобуса и се затича по пътя с все сили. Селина и Емма скочиха и се затичаха след него.

— Адам! Върни се! Адам!

Той тичаше, тичаше, тичаше, нито веднъж не погледна зад себе си, после се спъна и падна неудържимо на пътя, сви се, изпищя и изведнъж остана неподвижен.

Селина тичаше в горещината на пустинята. Наоколо нямаше нищо, абсолютно нищо. Стигнаха до Адам. Той лежеше по корем, ръцете му бяха нарязани при падането, челото натъртено, лицето бяло. Селина го изправи да седне, разтърси го, преслуша сърцето му.

— Мъртъв е. — Тя не можеше да го повярва.

— Какво?

— Трябва да е видял нещо, като Капуела, Лидман и шофьора. От какво се страхуваше той, Емма? Какво го плашеше най-много?

— Чудовища, предполагам.

— От това ли те е страх и теб, от чудовища?

— Не зная.

Селина вдигна малкото телце — сега малко момченце, безжизнено, Адам, от когото се беше страхувала за фаталния момент. Сълзи започнаха да изпълват очите ѝ. Нейна ли беше вината? Или на някой, който я заплашваше с опасност от Ембриона? Разбираше ли Емма това, като вървеше на няколко крачки зад нея?

— Трябва да се махнем от тази горещина, Емма, ще получиш ужасно главоболие.

— Ти го уби — каза Емма. — Ти го уби чрез Сума, защото мислеше, че той може да стане опасен.

— Не, не съм. Заклевам се, че не съм.

— Ти го уби — повтори Емма, взирайки се в нея с присвити очи.

— Не ме заплашвай, Емма. Ако ме заплашваш ти заплашваш Сума, която по независещи от мен причини действа чрез мен. Аз не мога да я контролирам.

Емма я изгледа продължително, просто стоеше по средата на пътя и я гледаше.

— Знаеш ли от какво се страхувам най-много? — прошепна Емма.

— Не.

— Страх ме е да се срещна лице в лице със смъртта. Веднъж видях такава картина в една книга. Смъртта беше висок, черен скелет, омотан в ефирни воали, носещ коса на рамо и сочещ с кокалест пръст към един гроб с втренчени очни орбити.

— Наистина мисля, че трябва да се махнем от слънцето — каза Селина и отново тръгна към автобуса.

— На такава ми приличаш и ти сега, Селина. Изглеждаш като смъртта — каза Емма, гледайки я втренчено. — Зная, че когато се срещнем, ти ще ме повикаш и аз ще дойда тихо. Но се страхувам. Много ме е страх.

И Емма направи крачка напред, като в транс, посегна да докосне Селина, затвори очи, отвори уста да изкрещи, издаде задавен звук и падна.

— Емма! Емма, за Бога!

Селина сложи Адам на земята, грабна Емма през кръста, заопипва главата, гърдите ѝ. Нямаше дишане, сърцето не биеше. Нищо.

Тя беше мъртва.

Както и Адам, тя беше мъртва.

Селина се изправи, обърна се и се затича към автобуса. Не знаеше какво прави, просто побягна назад към автобуса.

Задъхана се изкачи вътре и отиде да погледне Ембриона.

Той беше там, увит в марлята си върху постланото с марля легло в плексигласовата кутия, но се бе обърнал по гръб, с лице нагоре ѝ белите му очи бяха отворени.

Тя го гледаше.

Неин ред ли беше сега?

От какво се страхуваше най-много? Каква ужасяваща смърт я плашеше най-много?

Белите очи не издаваха нищо.

После тя чу самолета. Летеше ниско и бързо — двумоторен витлов самолет с военни отличителни знаци, спусна се право надолу към пътя и нея, после се издигна рязко нагоре и изчезна.

Тя погледна отново Ембриона.

Самолетът щеше да се върне и да атакува автобуса, да я убие, да убие Ембриона. Тя се спусна напред, седна на шофьорското място, включи двигателя.

Какво щеше да прави? Да излезе от пътя и подкара из пустинята, за да го избегне? Тя беше идеална мишена, където и да отидеше.

Самолетът отново се снижи, скоростта му цепеше въздуха наоколо, тя се ужаси. Селина завъртя волана и автобусът излезе от пътя, заподскача по неравната земя. Секунди по-късно стана невероятна експлозия. Като погледна наляво, тя видя рухналата маса светъл метал, цялата в пламъци.

Тя спря автобуса, отиде отзад да погледне Ембриона. Очите му сега бяха затворени, той нямаше какво да предаде.

От какво ли се е страхувал пилотът? Да не би самолетът да загуби управление?

Върна се на шофьорското място, завъртя волана и се върна на пътя.

Ако пилотът бе известил за местоположението ѝ, те щяха да изпратят по-големи сили, няколко самолети с ракети. Тя бе обречена.

Ако можеше да стигне до това място Кокълбиди, те нямаше да атакуват града.

Върна се по пътя до лежащите деца. Нямаше да ги остави тук, може би не бяха мъртви. Тя не беше лекар. Може би Ембрионът само им беше внушил, че са в кома, като предупреждение.

Тя вдигна Емма и я положи напъряко на две седалки, после се върна за Адам и го положи на срещуположните две седалки.

Трябваше да намери помощ, да стигне до тази болница.

Тя кара половин час, един час, тогава далеч отпред видя линията на хоризонта да се променя, оформиха се ниски здания, върхът на катедрала.

Кокълбиди?

Ако успееше да стигне градчето преди някой друг самолет да се добере до нея, щеше да е в безопасност. Нямаше да я обстрелват в

населено място. Натисна газта, моторът изръмжа, пътят бягаше под нея. Тя хвърли поглед нагоре към небето.

Нищо.

Зданията пред нея сега се уголемиха, беше учудена от размера на мястото. Една голяма табела гласеше „Добре дошли в Кокълбиди“ и точно когато намали скоростта, пет огромни черни реактивни самолети префучаха ниско над главата ѝ.

Успя точно навреме.

Кокълбиди приличаше на западен град, с главна улица с хотели, барове, банки и магазини, имаше къщи, триетажни постройки, паркирани една до друга коли, свидетелства за ред и законност, ала наоколо нямаше жива душа.

Никой.

Тя спря автобуса до най-голямото здание и се изкачи по стъпалата до главния вход.

Когато отвори стъклената врата, видя вътре хора, които се разбягаха като плъхове, администраторката се скри под бюрото си.

Бяха предупредени.

— Искам да отида в болницата! — извика тя.

— Право надолу по пътя, който виждате, последната пресечка вляво.

Ембрионът не беше повече тайна или пък властите бяха пуснали слух за жертва на чума, както бяха направили в Мъруилумба.

Селина се върна в автобуса, включи на скорост, отпусна амбреажа, сръчно като начинаеща, и потегли.

В огледалото видя, че отзад я следва едно комби. Не успя да види инициалите, изписани над предното стъкло и се обърна да погледне през задното стъкло.

ЗАТВ.

Телевизия? Някой австралийски телевизионен канал?

Тя зави по пресечката, видя едно голямо бяло здание, болницата, влезе в предния двор и направи първата си грешка, като се удари в стълба на портала и одраска автобуса отстрани.

Всички врати на зданието бяха затворени, всички прозорци. Тя се извърна и видя идващото комби на телевизията. Една ръка отзад държеше насочена в нейната посока камера.

— Нуждая се от помощ — каза тя. — Болницата затворена ли е?

— От две години, госпожо — извика глас от комбито.

От задната част излязоха трима мъже, единият държеше камера на рамото си, вторият зад него работеше с нея, а третият държеше микрофон. Зад тях се влачеха кабели.

— Извинете, госпожице... — каза репортьорът. — Вие ли сте госпожица Селина Бел?

— Да...?

— Ние сме от Западноавстралийската телевизия. Предполагам, че току-що идвате от станцията Нъларбър.

— Да...?

Той се изсмя нервно.

— Вие сте доста привлекателна жена. Казаха ни да очакваме чудовище.

— Чудовището е в автобуса — каза тя.

— Може ли да отидем и надзърнем?

— Заповядайте — каза тя.

Двамата оператори тръгнаха напред към автобуса и предпазливо се изкачиха и влязоха.

— Джим! Тук има две мъртви деца! — извика единият от тях. — И нещо като жив зародиш!

Коментаторът се втурна и влезе в автобуса, Селина изчака малко и го последва.

Тримата стояха около кутията, операторите се опитваха да снимат под най-добър ъгъл за близък план отгоре.

Докато наблюдаваше как тези мъже снимат Ембриона, Селина бе завладяна от чувството на силно облекчение, като че отговорността, която бе носила на плещите си, вече не беше нейна, като че бе направила всичко, което се очакваше от нея.

Тя излезе от автобуса и отиде до комбито. Страничната врата беше отворена, тя влезе и погледна над рамото на инженера към монитора.

Показваше Ембриона отблизо с неговите широко отворени бели очи, малките черни дупчици, които бяха неговия нос, рибешката му уста, която потрепваше при дишането.

Камерата се измести към седалката, където лежеше Адам, едно мъртво дете.

Измести се отново, към Емма.

— Не знаем какво означава това — каза коментаторът, — но може би едно обяснение ще бъде дадено от... — И камерата се обърна нагам, където бе стояла Селина, но вместо нея, вместо редици от празни седалки, там стоеше една отвратителна фигура, един мъж, обгорял до черно, страшното му лице бе мокро от масата изгоряла плът, очите втречени, ръцете с оголени кости протегнати напред.

— Господи! Какво е това? — каза инженерът, надигайки се да погледне от колата към автобуса.

Вътре се виждаха тримата мъже, никакъв признак за видението.

— Можете ли да обясните това?

Можеше, но нямаше намерение. Ембрионът по някакъв начин използваше телевизионната камера, телевизионните вълни да предаде какво виждаше коментаторът. После в бърза последователност се появиха невероятни картини.

Горящ град, всички сгради в пламъци, паважът зачервен от горещина, небето черно от падаща пепел, изпаднали в паника хора пицяха, бягаха лудо във всички посоки, някои обхванати в пламъци, други давещи се до смърт от облаци плътен дим, изригващ от врати, прозорци, водосточни тръби.

После картини на приливна вълна, помитаща всичко по главната улица на друг град, здания, къщи, коли, хора, толкова много хора, давещи се, хващащи се с ръце за плаващи парчета дърво; черна вода, кафява вода, тиня, петрол, мръсотия и отломки, въртящи се неспирно с неудържимото течение.

После друга картина, сравнително по-спокойна, но също толкова ужасяваща — изтощени фигури, държащи се за главата, за гърдите, за крайниците, усти отворени за въздух, кожи подпухнали от тумори, с циреи, с мехури и подутини, някои падат на земята, за да бъдат стъпкани от другите, очите им втречени в диво отчаяние от безнадеждността на тяхното състояние.

*Images de feu, d'inondation et peste
Tura le monde qui soit instable.*

Ако това не ставаше сега, щеше да се случи скоро. Ембрионът бе се добрал до света чрез звуковите вълни, телевизионните вълни.

Енергията, която притежаваше, поразяваше умовете на всички, които гледаха телевизия — една повсеместна, заключителна хипноза на целия свят.

Tura le monde qui soit instable.

Тя трябва да го унищожи.

Тя трябва да го убие преди то да я убие.

Тя се втурна към автобуса и влезе вътре. Тримата от телевизионния екип бяха мъртви, операторът се бе закрепил някак си върху облегалката на седалката над Ембриона. Тя го издърпа встрани, изхвърли апаратурата от автобуса.

Седна зад волана, включи двигателя. Сега знаеше какво трябва да направи. Беше видяла предостатъчно смърт, предостатъчно ужас. Върна автобуса на пътя, завъртя волана, натисна педала и избръмча по главната улица.

Караше бързо и яростно. Видя някакъв мъж, държащ се за корема си на прага на една врата, някаква жена, скубеща косата си и тичаща обезумяла, деца, плачещи и ужасени от някакво видение, което ги преследваше.

Видя пред себе си отклонение. Пътят, по който се движеше, отиваше на запад, наляво трябваше да е юг. Ако подкараше на юг, щеше в края на краищата да стигне до морето, Големия Австралийски залив, онези масивни скали. Трябваше да иде до морето, не можеше да се върне в станцията Нъларбър.

Пътят бе неравен, но тя продължи — един час, два часа, три часа, когато започна да се свечерява. Ембрионът в плексигласовата кутия, малкият мъртъв Адам, малката мъртва Емма, тримата мъртви мъже от телевизионния екип. Тя се държеше нелогично, караше подвижна костница, може би полудяваше, ала трябваше да продължи. Тогава моторът спря. Беше свършила бензина.

В нощната тишина тя чу сега плача на Ембриона. Можеше да го остави да умре от глад, от жажда. Имаше сила за това, ако то не атакува мозъка ѝ.

Тя вдигна плексигласовата кутия, изнесе я от автобуса, тръгна в нощта и я сложи на горещата прашна земя.

Тя не го погледна, не знаеше дали е будно, дали гледаше в нея.

Остави го по средата на пустинята, по средата на нощта, да умре.

Върна се при автобуса, издърпа навън телата на мъжете, остави ги безцеремонно близо до автобуса, после отвори едно от канчетата с храната на Ембриона и изпи млякото сама.

Ембрионът щеше да е слаб, твърде слаб да атакува мозъка ѝ. Ембрионът щеше да е изтощен. Тя трябваше да възвърне силата си. Пийна още от млякото, после изгаси светлините в автобуса и легна на задната седалка да почине. Когато се почувстваше по-силна, щеше да напълни резервоара с бензин и да замине, сама.

Събуди се на зазоряване. Зората бе огненочервена, с жълти облаци, мелодраматична като нейното положение.

От задния прозорец можеше да види плексигласовата кутия, на двеста метра. Нямаше да се доближава до нея. Слезе от автобуса, прекрачи мъртвите мъже. Пейзажът бе ужасяващ — нямаше нищо, нищо, освен пустош и напукана земя.

Отиде отзад, отключи багажното отделение и изтегли един от тежките бидони с бензин. Развъртя капачката, после и тази на резервоара и започна да налива бензин. Поне имаше достатъчно гориво да стигне до края на света.

Щеше да кара по слънцето, през пустинята, щеше да кара, докато стигне до морето, после щеше да отиде на изток до Аделейд.

Подуши бензина и изтръпна. Спря да налива и поднесе капачката до носа си. Това не беше бензин. Беше перилен препарат. Тя беше наливала перилен препарат в резервоара за бензин.

В паника се върна до багажника и провери другите бидони. Всичките съдържаха перилен препарат.

Онзи ненормален механик бе натоварил перилен препарат.

Беше загазила.

В центъра на пустинята, с храна, която може би щеше да ѝ стигне за двадесет и четири часа, беше загазила.

Трябваше да се върне пеш до Кокълбиди.

Тя махна за сбогом на Емма и Адам. Те бяха твърди, беше настъпило вкочаняване.

Слезе от автобуса, в откритото пространство. Не чувстваше нищо, съзнаваше, че не може да мисли.

Тръгна към плексигласовата кутия.

Искаше да хвърли последен поглед.

То беше там, увито в марлята си, лежеше на марлената постелка, но беше спряло да диша.

Тя го взе с една ръка, вдигна го.

Беше отпуснато, мокро, мъртво.

Ембрионът бе мъртъв.

Съществува, което бе карало хората да си скубят косите, да умират от мозъчни тумори, рак, в ад и наводнения, бе мъртво.

Тя беше свободна.

Върна го в кутията, покри го с една кърпа и го остави, където беше. После започна завръщането си към цивилизацията, за да каже на света, че опасността е свършила.

Тя следваше следите, направени от автобуса предишната нощ. Беше много просто, не можеше да се обърка.

Беше свободна, в центъра на пустинята, без храна и вода, но не се страхуваше.

Тя си беше мислила за такъв край доста често. От това ли се страхуваше най-много? Да не умре от жажда?

Пресъхналото гърло, лазенето, съзнанието, че няма помощ на километри наоколо, бавната мъчителна смърт от изгарящото слънце?

Дойде ѝ наум, че може би това изобщо не се случваше, че тя си го въобразяваше.

Това беше въображаемата смърт, втъпена ѝ от Ембриона.

Може би то не бе умряло, може би бе още живо. Кога започна да си въобразява, кога се бе уловила в мисли за самоубийство?

Когато то бе достигнало до милиони хора чрез телевизията? Кога тя бе решила да го убие? Тя тръгна обратно към автобуса.

Щом трябваше да умре, щеше да умре с Емма и Адам, нямаше да умре сама. И тогава всичко, от което се страхуваше я връхлетя — заболя я краката, устата ѝ пресъхна, глезените ѝ отекоха, горещината, страхотната горещина... и в далечината се появи мираж. Емма и Адам във вид на проекция, с бели коси, полупрозрачни, призрачни, те носеха плексигласовата кутия и се отдалечаваха от нея.

Тя извика, но не излезе никакъв звук. Децата не бяха умрели, Ембрионът ги беше снабдил с достатъчно енергия да се проектират и да се преструват на умрели, а в замяна те му бяха помогнали да се проектира. Ембрионът не беше мъртъв.

Бяха я измамили, защото вече нямаха нужда от нея.

*La fille d'autre branche
Nourice du petit roi
Après voir la plus horrible revanche
Sauvera les meilleurs trois.*

Тя гледаше към тях в далечината. Бяха израсли. Децата, бяха доста високи, четиринадесет-петнадесет годишни, момичето малко по-ниско от момчето и се прегръщаха като любовници. Сега можеше да види, че с тях имаше дете — дете, което те обичаха, закриляха, но детето беше уродливо, детето беше грозно. Това странно трио бяха децата на бъдещето, тя го знаеше, трябваше да го приеме. Цветовете наоколо бяха много красиви и тя разбра, че се намираше в бъдещето, че се намираше в бъдещето на Нострадамус.

*Дъщерята от друг семеен клон
Бавачка на малкия крал
След като види най-ужасната мъст
Ще спаси най-добрите трима.*

Най-добрите трима...

Те щяха да я оставят да умре и щяха да продължат да живеят.
Тогава какво щяха да направят със света?

Издание:

Ендрю Лоурънс. Нероденото

Английска. Първо издание

ИК „Плеяда“, София, 1993

Коректор: Мирослава Стамболджиева

Художник: Димитър Стоянов — Димо

ISBN: 954-526-025-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.